

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

192101 Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 133 * Mayıs 2008 * Fiyatı: 1.50 YTL * ISSN: 1302-7506

1968-2008

İSYAN ETMEK MEŞRUDUR!

WWW.YDGENCLIK.NET

İşte 1 Mayıs ALANLARDAYIZ!!!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

SUNU

Merhabalar,

Yoğun ve hareketli geçen Nisan ayının ve 1 Mayıs'ın coşkusuy-la tüm okurlarımızı selamlıyoruz. Yine dolu dolu bir sayı ile karşınızdayız.

Geçen sayımızda dergimiz yeni bir biçimle élinize geçmişti. Dergimizin yeni biçimine gelen olumlu eleştirilerden ve destekten dolayı teşekkür ediyoruz. Dergimizin içeriği ve biçimi üzerine eleştiri, katkı ve önerilerinizi bekliyoruz. Dergimiz, Nisan ayında basıldıktan kısa süre sonra tükendi. Bunda özellikle birçok alanımızın gerek kampanyamız gerekse de genel sürecin etkisiyle kitle çalışmasına daha fazla yoğunlaşmasının etkisini görmekteyiz. Bu gelişimin ve ilginin devamının gelmesini ve daha da güçlenmesini bekliyoruz.

Bu sayımızda özel bir dosya konusu olarak 68 hareketini inceliyoruz. 40. yılını kutladığımız 68 hareketinin ülkemizdeki ve dünya çapındaki etkisini önemli olaylar ve kişiler üzerinden değerlendirmeye çalıştık. Kolektif şekilde hazırlanan dosyamıza emek veren arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. **Burjuva basında da çokça gündemleşen 68 hareketi gerçek kaynaklarından, sınıfsal özünden kopuk ve Avrupa-merkezci bakış açısıyla ele alınmaktadır. Dosyamızın, süreci genel hatlarıyla anlamada ve hareketliliğin toplumsal dinamiklerini kavramada yararlı olacağı inancındayız. 68 hareketini incelemeye, eksik bıraktığımız konuları önümüzde sayılarda işleyerek, devam edeceğiz.**

Mart ayı Newrozla, Mayıs ayı ise işçi sınıfının birlik-mücadele-dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta emekçilerin direnişiyile ülke gündeminde yerini almaktadır. Egemenlerin suni gündemlerine etkili cevaplar içeren bu günler, ülkemizde ezilenlerin devrim ve demokrasi mücadelesi tarihine yazdığı olumlu vurgular olarak geçecektir. Devletin emekçi düşmanlığını gösteren vahşi saldırılarına karşı emekçilerin, devrimcilerin saatlerce süren militanca direniş olduça önemlidir ve egemenlerin 1 Mayıs'ı kutlatmama kararını geçersiz kılan bir içeriğe sahiptir.

Bu sayımızda dosya konumuzdan kaynaklı belirli köşelerimize yer veremedik, bazı köşelerimizin ise yerlerini değiştirmek zorunda kaldık. Geçen sayımızda ilk yazısına yer verdiğimiz **Göçmen Genç** köşesinin 2. yazısını da dergimizde bulacaksınız. ATİK-YDG'den yoldaşlarımızın hazırladığı bu köşenin ülkemizdeki ve Avrupa'daki YDG'lilerin arasındaki sarsılmaz bağı güçlendireceğine ve ilgi göreceğine inanıyoruz.

Son olarak bu sayımızla birlikte dergimizin ücretini 1.50 YTL'ye yükseltmek zorunda olduğumuzu da belirtelim. Bu durumu anlayışla karşılayacağınıza inanıyoruz.

Mayıs ayında da hareketliliğimizin devam edeceğini umuyor, tüm arkadaşlarımıza devrimci faaliyetlerinde başarılar diliyoruz.✊

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim Yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İsmail Murat Sok.
No: 8/1 Akşaray - Fatih / İstanbul Tel:(0212) 521 34 30 Faks:(0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Cüdem ÖNSEL
Baskı: Yedigöller Matbaası, Davutpaşa Çarşısı, Yeniden San. Sit. B Blok. No: 366
Telp: 0212 448 11 11 / 448 11 34
E-posta: yedigoller@yedigoller.com.tr İSİN: 1302-7506

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenedemokratgenclik@hotmail.com
yenedemokratgenclik@yahooogroups.com

BİLGİLER
İ. KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APD NO: 47 KARTAL. TELEFAS: (0216) 361 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
İ. ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKCI İŞHANI NO: 11 KAT: 3 DAİRE: 32 ÇANKAYA TEL: (0312) 492 23 01 Cep: 0 538 562 33 72
İ. İZMİR: İYİ SOKAK. NO: 40205 KEMERALTI KONAK. TEL: (0232) 446 78 01 Cep: 0 555 961 04 01
İ. MALATYA: İSMEYİVE MAHALLESİ NİVAZI İSKELE CAD. ERSOY APD NO: 9 TEL: (0422) 925 78 13 Cep: 0 542 216 48 01
İ. ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT: 3 TEL: (0446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
İ. BURSA: SELEÇİK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞSARAYI KAT: 2 NO: 185 İFİYKEL. TEL: (0224) 224 01 98 Cep: 0 534 613 81 98
İ. MERSİN: SÜLFİKE CAD. ÇAYDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 116 MERSİN CEP: 0 545 685 25 27
İ. ANKARA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47149 AS DRUCK DUISBURG ALMANYA TEL: 0049 202 40 40 958 FAX: 0049 202 40 01 959

İÇİNDEKİLER

İsyan	4-5
1 Mayıs kızıldır	6-7
Liselerde örgütlü olmak	10
Sistemin düştüğü acızlık: Aile polisiği	11
Sakarya'da küfür ve savaş gecesi	18-19
Haluk Zorusevmez	20-21
Denge Cıwane	22-23
Göçmen Genç	24
Öğretim Üyesi Derneği Başkanı Tahsin Yeşildere ile röportaj	27-28-29
Kolektifin Sesi	30-31-32
Gençliğe Notlar	33-34
Komünist önder İbrahim Kaypakkaya yaşıyor, yol gösteriyor	35-40
71 Devrimci çıkışı, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan	41-43
Türkiye'de 68	44-47
Büyük Proleter Kültür Devrimi	48-50
Vietnam Savaşı	51-52
1968 ve Naksalist hareket	52-53
Doğu'dan Batı'ya 68	54
Sorbonne işgal ve Fransa'da Mayıs 68 ...	55
Almanya'da 68 hareketi ve RAF	56-57
Kara Panterler ve ABD'de 68 dalgası ...	58-59
68'in devrimci ruhunu YDG saflarında yükseltelim!	60-61

www.ydg-online.org
www.egitimhakkinasahipcik.org

BANKA HESAP NUMARALARI
Selma Şahin
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 48209849-5001
TL Hesabı: 48209849-5002
Yakıllar Bankası
İstanbul/Aksaray Şubesi

WWW.YDGENCLIK.NET

Her yer Taksim, her yer direniş...

Egemenlerin sözcülerinin "provokasyon" çığırkanlığı 1 Mayıs günü boşa çıkartılmış ve asıl provokatörlerin kim olduğu gösterilmiştir. Turistleri copleyan, Şişli Etfal Hastanesine, DİSK ve ÖDP binalarının içine gaz bombası atan, yere düşen eylemcilere tekmelerle saldıran, kalaslarla eylemci avına çıkan kolluk kuvvetlerinin basına yansıyan daha onlarca vukuatının olduğunu bilmekteyiz.

İşçi sınıfının ve emekçi halkların birlik-mücadele ve dayanışma günü olan bir 1 Mayıs, ülkemizde Taksim'de, Sıhhiye'de ve Adana'da yaşanan görüntülerle öne çıktı. Egemenlerin, 1 Mayıs alanı olan Taksim'de eyleme izin vermemek adına nasıl bir tahammülsüzlük gösterdiğine bu sene bir kere daha tanık olduk. Kolluk kuvvetleri, kendilerine açıkça tanınan sınırsız davranma özgürlüğünü sonuna kadar kullanarak sendika ve parti binalarına hatta hastanelere gaz bombası atmış, sopalarla, taşlarla, coplelarla, silahlarla eylemcilere saldırmış ve bu konuda daha da ileri giderek eylemci-eylemci olmayan ayrımı dahi gözetmemiştir. 1 Mayıs günü İstanbul'da, Ankara'da ve Adana'da estirilen bu terörün açık bir tahammülsüzlük örneği olduğu ortadadır. İşçi sınıfının, emekçi halkımızın ve devrimcilerin-ilericilerin her hareketinden rahatsız olan egemenlerin estirdiği bu terörün kendilerini vurduğu/vuracağı 1 Mayıs sonrası oluşan tepkilerden de anlaşılabilir.

Bu sene gerçekleştirilen 1 Mayıs birçok yönden tur-nusol kağıdı işlevi de görmüştür. **1 Mayıs vesilesiyle eylemin Taksim'de yapılıp yapılmayacağı meselesi önemsiz bir alan tartışması olmanın dışında açık bir demokratlık sınavı haline gelmiştir. Özellikle Türk-İş başkanının Taksim'de eylemden vazgeçtiklerini açıkladığı konuşmasında "1 Mayıs mücadele günü değildir" diyerek görüşü-**

nü açıkça belirtmesi ve yaptığı açıklama sonucunda AKP hükümetinden takdir kazanması oldukça anlamlıdır. Bir hafta içerisinde "500 bin kişiyle Taksim'de olacağız"dan "Taksim'e çıkmayacağız" a değişen görüşlerin arkasında danişıklı dövüş izlenimini veren bir durum vardır. Ancak işçilerin ve emekçilerin baskısıyla gündeme gelen Taksim meselesinde sendika başkanlarının ve yetkililerinin nasıl bir tutum takındığı emekçiler açısından oldukça önemlidir. 1 Mayıs günü ülke çapındaki eylemlerde işçilerin ve emekçilerin Türk-İş başkanını protesto eden dövizler taşıması ve sloganlar atması oldukça anlamlıdır. Yine DİSK başkanı tarafından erken bitirilen 1 Mayıs eyleminin işçiler, emekçiler ve ilericiler-devrimciler tarafından devam ettirilmesi, emekçilerin bu konudaki duyarlılığını göstermektedir. Ülke genelinde 1 Mayıs'a damgasını vuran "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganı da bu açıdan değerlendirilmelidir.

Egemenlerin sözcülerinin "provokasyon" çığırkanlığı 1 Mayıs günü boşa çıkartılmış ve asıl provokatörlerin kim olduğu gösterilmiştir. **Turistleri copleyan, Şişli Etfal Hastanesine, DİSK ve ÖDP binalarının içine gaz bombası atan, yere düşen eylemcilere tekmelerle saldıran, kalaslarla eylemci avına çıkan kolluk kuvvetlerinin basına yansımayan daha onlarca vukuatının olduğunu bilmekteyiz.**

Egemenlerin içine girdikleri kriz de düşünüldüğünde halka ve devrimcilere daha çok saldırmaları anlaşılır. Oldukça geniş bir kesimin protestolarına rağmen çıkarılan SSGSS yasası ve 1 Mayıs günü yaşananlar, Sakarya'daki linççi grubun DTP şenliğine yönelik müdahalesine göz yumulması ve bir kişinin kalp krizinden ölmesine rağmen gözaltına alınanların tamamının serbest bırakılması, Çukurova Üniversitesi'nde 1 Mayıs afişi asan öğrencilere uygulanan işkence ve şiddet son dönemdeki saldırı paketinin cüzi bir parçasını oluşturmaktadır. Kendi icraatları konusunda halka hesap vermekten kaçınan, pişkinlikte sınırları tanımayan egemenlerin halka saldırı konusunda bu

kadar pervasız olması, fazlasıyla tepkiyi hak etmektedir. **Üst üste yapılan zamlarla yetinmeyen sistem, artan enflasyona, işsizliğe çözüm bulamayacağının farkındadır ve yükselen seslerin devrimci anlayışla bütünleşmemesi için elinden geleni yapmaktadır.** Dünya çapında yaşanan ekonomik sorunların boyutlu biçimde Türkiye'ye de yansımalarını saklayamayan egemenler için bu sürecin mümkün olduğunca çabuk "başlayıp hemen bitmesi" temenni edilmektedir.

Bu gelişmeler içerisinde özellikle önümüzdeki dönem açısından büyük bir hak gaspı olan SSGSS yasasına karşı birleşik ve etkili bir muhalefetin yaratılmaması dikkat çekicidir. Kapsamı düşünüldüğünde etkileyeceği milyonlarca insanın varlığı, bu yasaya karşı verilen tepkinin güdük kaldığını göstermektedir. **Pazarlık masasında egemenlerin sözcüleriyle anlaşılanlar, milyonlarca insanın geleceğiyle ve sosyal haklarıyla oynamışlardır.** Ancak bu gerçekliğe rağmen emekçi halkımızın SSGSS yasasına karşı büyük bir tepki duyduğu ortadadır

ve atılan adımlar halkımız tarafından dikkatle izlenmektedir. Yasanın herkes kadar halk gençliğini de yakından ilgilendiriyor oluşu, biz YDG'İlilerin de özellikle dikkat edilmesi gereken bir durumdur. Önümüzdeki süreçte benzeri hak gasplarının artacağı da mevcut gerçeklik incelendiğinde görülecektir. Halkın biriken öfkesinin bu nedenle kendiliğinden sınırlar içinde kalmasına ve parlayıp aniden sönmeye izin vermemek gerekmektedir.

Önümüzdeki ay, halk gençliğini önemli oranda ilgilendiren üniversiteye giriş sınavları yapılacak. Gerek ÖSS, gerekse de yaklaşan KPSS, halk gençliğinin büyük bir kısmını yakından ilgilendirmektedir. Halk gençliğinin okuma hakkını ve mesleki hakkını baltalayan bu adaletsiz sınavlara kampanyamız çerçevesinde karşı çıkmamız gerekmektedir. Halk gençliği açısından adeta işsizlik üreten bir fabrikaya benzetilebilecek bu sınavların meşru olan hiçbir yanı bulunmamaktadır. İçinden geçtiğimiz dö-

1968 süreci bilinmeden Türkiye'de devrimci hareketin mevcut durumu da doğru şekilde anlaşılabilir. İlerici ve devrimci her değer karşısına dikilen egemenler, devrimci önderlerin resimlerinden dahi korkarken bizlere açık bir mesaj vermektedirler.

nemde mevcut örgütlülüklerin durumu değerlendirildiğinde söz-yetki-karar ve örgütlenme hakkına yapılacak vurguların ne kadar önemli olduğu anlaşılacaktır.

Mayıs ayı, önemli bazı günlerin de yıldönümü olma özelliği taşımaktadır. 1968 sürecinin 40. yılını temsil eden bu sürecin, Türkiye Devrimci Hareketi açısından önemi büyüktür. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edildikleri 6 Mayıs, İbrahim Kaypakkaya yol-daşın katledildiği 18 Mayıs ve Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan'ın öldürüldükleri 31 Mayıs tarihleri biz genç devrimciler tarafından unutulmamalı, devrimci önderlerin pratiği incelenmelidir.

1968 süreci bilinmeden Türkiye'de devrimci hareketin mevcut durumu da doğru şekilde anlaşılabilir. İlerici ve devrimci her değer karşısına dikilen egemenler, devrimci önderlerin resimlerinden dahi korkarken bizlere açık bir mesaj vermektedirler. Bu mesajı doğru anlayarak değerlerimize sahip çıkacağımızı bir kere daha içinden geçtiğimiz dönemin önemini bilerek ilan edelim.

1 Mayıs kızıldır!..

İstanbul

1 Mayıs sabahı 6.30'da DİSK binasının önüne çıkan emekçiler polisin saldırısıyla karşılaştı. Saat 8.45'te DİSK binasına polis tarafından ikinci bir müdahale gerçekleşti. Erken saatlerde DİSK binasına gitmek üzere yola çıkılmasına karşın polisin engellemeleriyle karşılaşıldı. Saat 9 sıralarında caminin yakınında toplanan ve 1 Mayıs sloganları atan kitleye polis tarafından ilk saldırı geldi. Emekçilerin ve 1 Mayıs coşkusunu yaşamaya gelen gençlerin üzerlerine gaz bombaları yağdırılmaya başladı. Faşist polisin ilk saldırısının ardından çatışmalar Şişli'nin ara sokaklarına sıçradı. Emekçilerin bir araya gelip slogan attığı her noktaya polis olanca gücüyle saldırdı. Emekçiler polisin müdahalelerine karşı Şişli'nin ara sokaklarına barikatlar kurdu, üzerlerine atılan bombaları geri

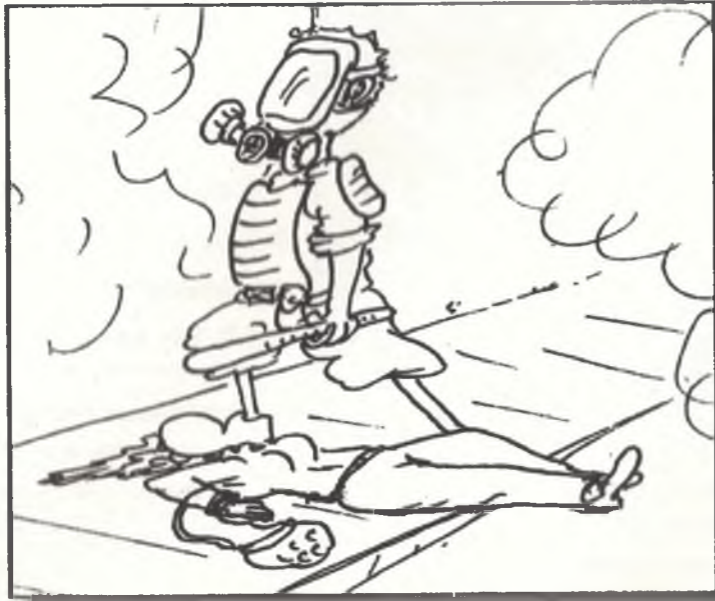
püskürttü ve var gücüyle çatıştı. Saldırlara karşı direnen ve gaz bombalarının ve tazyikli gazlı suyun etkilerine karşı birbirine destek olan emekçiler, öğrenciler çevredeki esnaftan ve halktan da destek gördü. Polis panzerle emekçilerin üzerine tazyikli gazlı su sıkarken, robokoplar emekçilerin üzerine yürürken halen var güçle savaşıyor ve sloganlar atıyordu. Ara sokaklarda ilerleyen kitle mücadele ederek Harbiye'ye kadar çıkmayı başardı. Burada da polisin saldırılarıyla karşılaşıldı. Harbiye'deki çatışmaların ardından çatışma Dolapdere'ye kadar yayıldı. Her ne kadar Taksim'e çıkılamamış da olsa, 1 Mayıs 2008, tarihe polisin faşist saldırılarının yanı sıra emekçilerin direnginliğiyle kazanmış oldu. **İstanbul YDG**

Adana

Adana'da bu yıl 1 Mayıs geçen yıla oranla daha kitlesel bir katılımı gerçekleşti. Yaklaşık olarak 10 bin emekçinin katıldığı 1 Mayıs oldukça coşkuluydu. Bu yıl devrimciler olarak en önde "Yaşasın 1 Mayıs Biji yek gulan" şiarlı ortak pankartın arkasında kendi pankartlarımızla yer aldık. Saat 16'ya doğru kitlenin toplanmasıyla beraber yürüyüş başladı. Arama noktasında BDSP'li arkadaşlara müdahale etmek isteyen polisler devrimciler ortak bir tavır sergileyince polis

geri adım atmak zorunda kaldı. Bizler bu yıl "Birlik Mücadele Zafer-PARTİZAN" imzalı pankartımızla mitinge katıldık. Program saat 18.30'da başlatıldı. Saygı duruşunun ardından Tekel işçisinin okuduğu basın metninde taleplerin yanı sıra devletin Taksim'deki saldırısı da protesto edildi.

Saat 19'da mitingin bitmesi ve kitlenin önemli bir kısmının alanı terk etmesinin ardından mitingin coşkusunu ve kitleselliğini hazmedemeyen devletin kolluk güçleri Halkevi üyelerinin AKP önüne yürüyerek Taksim saldırısını protesto etmek istemelerini gerekçe göstererek kitleye azgınca saldırdı. Çıkan çatışmada aralarında 1 YDG'li arkadaşımızın da bulunduğu 47 kişi gözaltına alınırken, kitleden çok sayıda kişi ağır yaralandı. Yaralananlardan 2 kişi ameliyata alındı. Saldırı ara sokaklarda da devam etti.

Adana'da yaşanan saldırı 2 Mayıs günü gerçekleştirilen yürüyüş ile protesto edildi. Saat 12.20'de Adana Eğitim-Sen Şube Binası önünde toplanmaya başlayan kitle "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı açarak sloganlarla İnönü Parkı'na yürüdü. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem sloganlarla bitirildi. Gözaltına alınanlardan 2 arkadaşımız tutuk-

lanarak hapisaneye gönderildi. **Adana YDG**

İzmir

1 Mayıs günü saat 14'de İzmir YDG olarak Konak Sümerbank önünden "Söz, eylem, karar ve örgütlenme özgürlüğü istiyoruz-Yeni Demokrat Gençlik" imzalı pankartımız ile Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. İçinde YDG'li arkadaşlarımızın da yer aldığı LÖB korteji de "Eşit ve özgür gelecek ellerimizde yükselecek" pankartıyla YDG kortejinin arkasında yer aldı. Gündoğdu Meydanına girildikten sonra çekilen fotoğraflar ve ardından hep bir ağızdan okunan 1 Mayıs Marşı ve Enternasyonal ardından miting sona erdi. **İzmir YDG**

Trabzon

1 Mayıs bu sene Trabzon'da geçmiş senelere oranla daha kitlesel geçti. Bizler de artan saldırı ve hak gasplarına karşı "KTÜ öğrencileri" olarak alanda yerimizi aldık. Saat 12'de Tedaş önünde toplanıp Trabzon Belediyesi'nin önüne kadar yürünen eylemde "eşit, parasız, bilimsel eğitim" yazan KTÜ öğrencileri pankartının arkasında dövizlerimizle yerimizi aldık. Kürtçe ve Türkçe sloganların atıldığı eylemde emperyalist yasalar genel gündemimizdi. Eylem, yapılan konuşmalardan sonra halay ve horonlarla son buldu.

Trabzon YDG

Sakarya

Sakarya YDG olarak, İstanbul'a giden araçların engellenmesi üzerine 1 Mayıs'ı İzmir'de kutladık. Kitle saat 17'de toplanmaya başladı. EMEP'in organize ettiği eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı. Çeşitli sendikaların da katıldığı eylemde 1 Mayıs Taksim protestosu da vardı. Yürüyüşün ardından eylem küçük çapta bir mitingle sonlandırıldı. Çevreden yürüyüşe alkışlarla destek verildi. Gençliğin katılımı oldukça iyiydi.

Sakarya YDG

Mersin

1 Mayıs Mersin'de yaklaşık 5000 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Miting Mersin Devlet Hastanesi önünden Metropol miting alanına kadar yürüyüş eşliğinde yapıldı. Partizan kortejine polis müdahale ederek, taşınan pankart ve flamlara el koymak istedi. Fakat Partizan bu tutumun keyfiyetini teşhir ederek alana pankart ve flamlarıyla girdi. Partizan eyleme "Sağlık haktır satılamaz" ve "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" pankartlarıyla katıldı. **Mersin YDG**

Malatya

Malatya'da da işçiler ve emekçiler 1 Mayıs'ta alanlara çıkararak saldırılara boyun eğmeyeceklerini, mücadeleye devam edeceklerini ilan ettiler. Saat 13'de Emeksiz Alt Kavşağı'nda toplanan kitle buradan yürüyerek Emeksiz Üst Kavşağı'na doğru yürüyüşe geçti. "Emperyalist saldırılara karşı örgütlü mücadeleye Partizan" pankartı ve YDG imzalı dövizleriyle yürüyüş kolundaki yerini alan YDG ve Partizan kitlesi 1 Mayıs alanına geldi. Bütün grupların alana girmesiyle beraber 1 Mayıs ve devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunulmasıyla alandaki kutlamalara geçildi. Türküler ve halaylardan sonra kitle eylemi sonlandırdı. **Malatya YDG**

Diğer şehirlerde de 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Diyarbakır'da son 30 yıldır miting için izin verilmeyen 1 Mayıs'a bu yıl da izin verilmedi. Demokrasi Platformu, İstas-

yon Meydanı için başvuruda bulunmasına rağmen bahaneler uydurularak reddedilmiştir. "Mini Taksim" uygulamasını protesto etmek için Dağkapı Meydanı'nda basın açıklaması yapılmasına karar verildi. Üç ayrı yerde biraraya gelen emekçiler Dağkapı Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Öncesinden Diyarbakır'a gelmeyi kararlaştıran çevre illerin taşıtları şehir girişinde durdurularak şehre girişleri engellendi. Tüm engellemelere rağmen yaklaşık 4 bin civarında kitle Dağkapı Meydanı'nda biraraya geldi. Bizler de Partizan imzalı dövizlerimizle alanda yerimizi aldık. **Amed YDG**

Sivas

Sivas'ta 1 Mayıs kutlamaları saat 11'de Ethembey Parkı'nda toplanarak başladı. Sloganlarla 11.30'da yürüyüşe başlayan emekçiler Mevlana Meydanı'nda toplandı. Mesajların ve konuşmaların ardından halaylar ve sloganlar eşliğinde miting devam etti. 500 kişinin katıldığı mitingde YDG olarak "Söz ve karar hakkımız için örgütlenelim" pankartı açıldı. Miting saat 15'de sona erdi. **Sivas YDG**

Dersim

Saat 11'de Belediye önünde başlayan mitingde "Yaşasın demokratik halk iktidarı" pankartıyla katılan Partizan kortejinde sık sık "Sağlık haktır satılamaz", "Eğitim haktır satılamaz", "İşçi-köylü gençlik Halk Savaşında birleştik", "Savaş, ilerle, kazan Partizan" sloganları atıldı.

Ankara

Kortejler içerisinde "Devrimci 1 Mayıs Platformu" bileşenleri Alinteri, BDSP, DHP ve Partizan coşkusunu ve disipliniyle görkemli bir duruşa sahiptiler. "Yükselen Saldırlara Karşı Yaşasın Halk Savaşı" pankartı açan Partizanlar temsili olarak işçi tulumları ve köylü kıyafetleriyle 36. yılın coşkusunu 1 Mayıs alanına taşıdılar.

Sihhiye Meydanı'nda kurulan arama noktasında ÖDP'ye saldıran çevik kuvvet polislerine devrimci ve ilerici hızla bir yanıt vererek saldırıyı geri püskürttüler. Taksim Meydanı'nın öfkesinin ve coşkusunun hâkim olduğu kitle polisin gaz bombalarına karşı taşlar ve sopalarla karşılık vererek bütün kortejlerin alana girmesini sağladı. **Ankara YDG**

Kars

Ülke gündeminin hareketli ve yoğun olduğu bu dönemde Kars'taki 1 Mayıs kutlamalarında Bologna sürecini ve kampanyamızı öğrencilerle işleyerek hazırlandık. Kars şehir meydanında YDG, KESK ve DGH'nin katılımıyla 1 Mayıs kutlandı. Ayrıca DİSK'ten de katılımlar oldu. Ortak bir basın metni ve sloganlarla süreç işlendi. Daha sonra gruplar sloganlarla 1 Mayıs kutlamalarını bitirdi ve dağıldı. **Kars YDG**

AMED YDG'DEN PANEL

Geçen seneden beri gündemimizde olan Bologna Süreci ile ilgili bu dönem de çalışmalar yürüttük. Halk gençliğinin bu süreçten habersiz olduğu gerçeğinden hareket ederek panel örgütlemeyi gündemimize aldık. Öncelikle en geniş kitleye ulaşmak için paneli en geniş çatı altında örgütlemeye çalıştık. Bunun Dicle Üniversitesi'ndeki karşılığı Öğrenci Derneği olduğundan dernek adı altında örgütlemeye yönlü adımlar attık. Öğrenci Derneği ile olan görüşmelerimizde Bologna Süreci'ni aktararak bu süreci derneğin gündemine sokmaya çalıştık. Kısmi olarak bunda başarılı olabildikse de bu süreçte derneğin farklı gündemlerinin olduğu gerekçesiyle olumsuz yanıt aldık. Fakat belli yönleriyle olumlu karşıladıklarından kaynaklı panel yeri ile ilgili olarak yardımcı olabileceklerini ve panele yoğun katılımlarının yanında konuşmacı verebileceklerini bildirdiler.

Paneli ortak örgütlenme çabamız sonuçsuz kalınca YDG olarak panel çalışmalarının ayrıntılarını tartışmaya başladık. Panele katılacak konuşmacıları belirlemeye çalıştık. YDG'den bir konuşmacı, Öğrenci Derneği temsilcisi ve Eğitim-Sen'li öğretim görevlisi olmak üzere 3 konuşmacıyı davet ettik. Panelin yerini de belirledikten sonra üniversitedeki çalışmaları yapmak için haftalık program çıkardık. Çıkardığımız afişleri kampüsün çeşitli yerlerine astık. Son-

ERZİNCAN'DA YDG PANELİ

Emperyalist sistemin krizi derinleştiği oranda biz halk gençliğine karşı saldırıları daha da boyutlanmaktadır. Kazanılmış hak olan eğitim, burjuvazi için biz emekçi gençlere bir lüks olarak görülmekte ve bu lüksü istiyorsak parasını da ödememiz gerektiği Bologna süreci ile net bir şekilde gözler önüne serilmektedir. Üniversiteler zaten tartışmalı olan bilim yuvası olma özelliğinden daha da uzaklaştırılarak burjuvazi için tam bir kâr kapısı haline getirilmeye çalışılmaktadır. Üniversiteler paralı hale getirilmeye çalışılarak, üniversitelerin kapıları halk gençliğine kapatılmak istenmektedir. Eğitim üzerindeki bu saldırılara dur demek için YDG'nin önümüze koyduğu "Söz, yetki ve örgütlenme hakkı istiyoruz" kampanyası sürecimiz açısından oldukça anlamlı durmaktadır. Bizler de Erzincan YDG olarak hem Bologna sürecini teşhir etmek hem de kampanyamızı kitlelere duyurmak için bir panel örgütledik.

Paneli ilk önce anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal mücadelede yaşamlarını yitirenler anısına 1 dakikalık saygı duruşu ile başladık. Saygı duruşundan sonra panelist arkada-

rasında hazırladığımız bildirilerin yaygın dağıtımını yaptık.

Bu dönemde 'Bologna Süreci Uzmanlarının' Rektörlük bünyesinde yaptığı konferanslar bulunmaktaydı. Yapılan 5 bilgilendirme konferansından sadece birine öğrencilerin davet ediliyor oluşu bir yana konferanslardan bile ciddi anlamda çok az öğrencinin haberdar oluşuna bildiriye değinmemiz ayrı bir ilgi uyandırmıştır.

Paneli 13 Nisan Pazar günü yaklaşık 50 kişinin katılımıyla gerçekleştirdik. Programda Öğrenci Derneği'nden katılımcı olmasına rağmen kendileriyle ilgili teknik sorundan kaynaklı konuşmacı veremediler. Panelde YDG'nin 'Söz-karar-yetki hakkımızı istiyoruz' kampanyasına da değinildi. Katılanların süreç hakkında bilgi sahibi olması ve Öğrenci Derneği'nin çalışmamıza yardımcı olması olumlu olmuştur.

Amed YDG

ÇÜ'DE PATRONLARIN PANELİ ENGELLENDİ

24 Nisan Perşembe günü Sinerji Kulübünün düzenlediği "Kariyer Günleri" adı altında yapılan etkinliğe patronlar da çağrılmıştı. Patronların bir panel yapacağını duyan öğrenciler panelin yapılacağı salona girmek istedi. Salonun girişinde siyah takım elbiseli korumalar öğrencileri "yer kalmadı" diyerek salona almak istemedi. Bunun üzerine öğrenciler sloganlarla alınmalarını protesto etti. "Sermaye defol üniversiteler bizimdir" sloganı eşliğinde barikata yönelen öğrenciler, kısa süreli bir arbededen sonra barikatı aşarak salona girdi. Olay yerine gelen ÖGB şefi öğrencilerden burayı terk etmesini istedi. Öğrenciler ise panel iptal edilmeden oldukları yeri terk etmeyeceklerini söyledi. Panelin iptal edilmesiyle beraber öğrenciler o bölgeyi terk etti.

Çukurova Üniversitesi YDG

şımız eğitim üzerindeki emperyalist politikalara (Bologna süreci, yetkin mühendislik, mesleki yeterlilik vb.) değinerek bu politikaların halk gençliği üzerindeki etkilerini anlatan bir sunum ile devam etti. Bu emperyalist politikalara karşı kampanyamızın ne kadar önemli bir yerde durduğuna vurgu yaparak sunumunu bitirdi. Diğer arkadaşımız ise YDG'nin kısa geçmişi hakkında anlatımda bulundu. Sunumlar bittikten sonra YDG'yi anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Paneli şiir ve müzik dinletisi ile sona erdi.

Erzincan YDG

Söz, yetki, karar; söz, eylem, örgütlenme hakkımızı istiyoruz

Yeni Demokrat Gençlik olarak 20 Nisan'da Taksim'de bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Açıklamada; günümüzde gençlerin eğitim ve sağlık reformları adı altında nasıl bir emperyalist kuşatmaya alındığına dikkat çekildi. Gençlik üzerindeki her türlü baskının kendini en çok hissettirdiği alanlardan biri olan üniversitelerde son dönemlerde meydana gelen faşist saldırılara vurgu yapılarak öğrencilerin yükselen tepkileri pasifize edilmeye çalışıldığından bahsedildi. Bologna süreci olarak adlandırılan esasında biz gençlere daha fazla işsizlik ve geleceksizlik olarak yansıyacak olan emperyalist yasaların teşhiri yapıldı. Mesleki yeterlilik, yetkin mühendislik/mimarlık, sözleşmeli öğretmenlik, aile hekimliği, yaşam boyu eğitim gibi sözde reformların öğrenciler arasındaki dayanışmayı körelterek bireysel rekabetçi anlayışın büyütülmeye çalışıl-

dığına değinildi. Son süreçte yasalaşan SSGSS'den de yine en çok gençlerin etkileyeceğinin dillendirildiği açıklamada Kürt halk gençliğine yönelik saldırılara da değinildi. Üniversitelerde çıkan her türlü gerginliğin Kürt-Türk sorunu gibi gösterilmeye çalışıldığı ve en demokratik haklardan biri olan anadilde eğitim talebinin nasıl yok sayıldığı gözler önüne serildi. Tüm bu baskılara karşı gençlerin örgütlenme haklarının da pek çok yolla engellenmeye çalışıldığı vurgusu yapıldı. Açıklamada; Ülke "yöneticilerini" seçme hakkımız olduğu iddia edilirken üniversitelerimizde, yurdlarımızda, liselerimizde rektörlerimizi müdürlerimizi seçme hakkımızın olmadığı dile getirildi. "Söz, yetki, karar; söz, eylem, örgütlenme hakkımızı istiyoruz." sloganları ile noktalanın açıklamaya çevredeki gençlerden ve emekçilerden de destek geldi. İstanbul YDG

İzmir'de yürüyüş

Gençliği ilgilendiren gündemlerde söz söyleme, karar alma, gençliğe karşı gerçekleştirilen saldırılara karşı örgütlenme hakkının önündeki engelleri teşhir etme ve bu çalışma ile beraber örgütlenme faaliyeti yürüterek ele aldığımız 'Söz, yetki, karar ve örgütlenme hakkımızı istiyoruz' kampanyamız çerçevesinde İzmir YDG olarak 19 Nisan Cumartesi günü Özgür Yaşam Kooperatifi ile beraber bir yürüyüş örgütledik.

"Söz, eylem, karar ve örgütlenme özgürlüğü istiyoruz-Yeni Demokrat Gençlik" pankartı ve "Eleme sınavlarına karşı, çalışana öğrenim öğrenciye iş hakkı" pankartı ile de Özgür Yaşam Kooperatifi saat 15:00'de Konak Pier önünde toplandı. Toplanma yerinden yürüyüşe geçen kitle sık sık, "Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde", "Söz, yetki, karar, örgütlenme hakkını istiyorum" sloganlarını attı. Yürüyüş boyunca kitleye ve halka dönük ülkemizde işçi, köylü ve öğrenci gençliğe ilişkin yeni yasaları teşhir eden konuşmalar yapıldı.

Sünerbank önüne gelindiğinde kitle adına basın açıklamasını YDG'li bir arkadaşımız okudu. Basın açıklamasında; Bologna projesi ve bu proje nezdinde ortaya çıkan tüm saldırı yasalarının kaldırılması, OKS-ÖSS-KPSS vb. eleme sınavlarının kaldırılması, gençliğin örgütlenmesinin önündeki engellerin kaldırılması, öz örgütlenmelerinin okul yönetimlerine katıl-

ması, parasız-bilimsel-anadilde eğitim hakkının sağlanması vb. talepler okunduktan sonra bunların gerçekleşmesi için mücadele edilmesi ve örgütlenmesinin gerekliliğinden bahsedildi. Açıklama sonrası davul zurna eşliğinde halay çeken kitle 'Birlik, mücadele, zafer' sloganları ile eylemi sonlandırdı.

Kampanya çalışmaları için YDG toplantılarında aldığımız kararlar doğrultusunda üniversite, lise ve semtlerde kampanyamızı anlatmak için bir dizi çalışma yaptık. Pullarımızı yoğun bir şekilde semtlerde, üniversitede ve liselerde yapıştırdık. Aynı şekilde bildirilerimizi merkezi eylemlerde dağıtarak kampanyamızı üzerine ajitasyon çalışmaları yaptık.

Yürüttüğümüz çalışmaların bir parçası olan bu yürüyüş kampanyamızı devam ettirdiğimiz şu günlerde bizlere eksikliklerimizi ve olumluluklarımızı da göstermiş oldu. İzmir YDG

ÖZGÜR OKUL

Liselerde örgütlü olmak

Okulların kapanmasının yaklaştığı bu dönemde örgütlenme kampanyamıza daha da yoğunlaşmamız gerekiyor. Sistemin durmaksızın oynadığı oyunlarını, emekçi anne babalarımızı sömürde sınır tanımadığını açıkça belli eden yasalar, tasarılar, zamlar vb. bizi örgütlenmenin önemini anlatmaya yöneltilmiştir.

1) Liselerde örgütlenmeyi zorlaştıran birçok etmen var. Bunların başında son dönemlerde iyice ağırlaştırılan faşist disiplin kuralları gelmektedir. Bu disiplin kurallarıyla, sisteme karşı öfke duyan duyarlı kesimi engellemeye ve örgütlenmenin önünü her türlü şiddetle, cezayla kesmeye çalışmaktalar. Gerici, faşist ve sistemin koyu savunucu öğretmenlerinden oluşturulan idareciler de bu kuralların uygulayıcısı olarak karşımıza çıkmaktalar. Amaçları öğrenciyi sistemin ideolojisini dikte ettirmek olan bu "eğitimcilerden" de başka bir şey beklenemez. Bu disiplin cezalarıyla sindirilmek ve onların adaletsizlik zincirinin bir halkası haline getirilmek isteniyoruz. Liselerde örgütlü hale gelmenin gereksiz olduğu, bir şeyler yapmak için en azından üniversiteyi beklememiz gerektiği konusundaki söylemler de, liselerde en demokrat bildiğimiz öğretmenlerce bile ifade edilerek hak mücadelesinden uzak tutulmaya çalışılıyor.

2) Liseli olarak yaş ortalamamız da örgütlenmemizi zorlaştıran etmenlerden biri. Henüz ergenlik çağında olmamız ve 17, 18 yıl boyunca sistem ideolojisiyle beslenen bir beynimizin olması –tabii bu ideoloji; içerisinde barındırdığı hak arama, hak alma mücadelesinin "yanlış ve tehlikeli" olduğu yönündeki "telkin"leriyle yapmakta bunu örgütlenmeye soğuk bakan bir gençlikle karşı karşıya bırakıyor bizi. Politik seviyemizin henüz yetersiz olması gerçeğinin sebep olduğu birçok yanlışlık da liseli gençlik arasında güçlü bir örgütlenme kuramamamıza yol açmaktadır.

3) Bir diğer konu da biz liseli gençliğin, gençlik içerisinde ailesine hem maddi hem de manevi olarak en çok bağımlı olan kesimi oluşturuyor olmamızdır. 80 cuntası ve sonraki dönemdeki baskılar ve yozlaştırma politikalarının etkisiyle sindirilmiş olan ailelerimiz de bizim hiçbir şekilde örgütlenmemizi, hak alma mücadelesinde yer almamızı istemeyecek ve buna engel olmaya çalışacaktır. Bu da hem bizim hem de çevremizde örgütlenmeyi amaçladığımız kesimin bu mücadelede yer almak istemesini engelleyecek en önemli faktörlerden biridir.

Bu tip sorunlar bizi en çok yoran ve engelleyen sorunlardır. Ancak hak alma mücadelesinde örgütlenmenin gerekliliğine inanan bizler, sadece sorunları ve engellemeleri değil aynı zamanda örgütlenme çalışmalarında bize avantaj sağlayan yönleri de görmeliyiz.

Bunların başında, liseli gençliğin mücadelenin haklılığına inandığı andan itibaren bunun savunuculuğunu en ateşli şekilde yapabilecek olmasıdır. Bunu YDG içindeki diğer liseli yoldaşlara bakarak da kolayca anlayabiliriz. Liselerde arkadaşlarımızla oldukça yakın ilişkiler kurabilecek konumda olmamız ve hemen hemen hepsinin ailesiyle birlikte bulunduğu şehirde yaşıyor olması da bize liseli olmanın sağladığı yararları bazılarımızdır.

Tüm bu zorluklar ve kolaylıklar biz YDG'li liselilerin örgütlenme ve örgütlenme konusunda net olmamızı sağlamalıdır. Bugün sistem elindeki her türlü araçla gençliği sindirmek ve susturmak istiyor. Biz bilinçli gençler olarak bu politikalara karşı uyanık olmalı ve politik seviyemizi sürekli yükseltmeliyiz. Çünkü politik seviyemiz bizim örgütlenme kampanyamızdaki en önemli yardımcımız olacaktır.

Kampanyamız başlı başına bir politik yönelim olsa da genel bir niteliğe sahip olduğunu biliyoruz. Bu nedenle kampanyanın ete kemiğe bürünmesi açısından politikaların çeşitlendirilmesi lise çalışmalarımız açısından da oldukça önemlidir. Bu politikalar, alanlarımızdaki her yerel sorun olabileceği gibi bu dönem açısından biz liseli gençliğin ortak sorunu olan ÖSS de olmalıdır. Her sene değiştirilerek yamalanmaya çalışılan ama mevcut gerçeklik içerisinde açığı kapatılamayacak kadar da büyük olan üniversiteye giriş sınavının adaletsizliği, eşitsizliği körükleyen niteliği, geleceğimizi fazlasıyla etkileyen bu konuda söz hakkımızın dahi olmaması, kampanyamız için değinilmesi gereken en önemli konulardan birisi durumundadır. Her süreç, politika uygulayıcısı olan bizlerin ustalığına ve örgütlenme konusundaki netliğimize bağlı olarak yaşanmaktadır. Lise çalışması yürütüyorsak zaten sessiz kalmamamız gereken ÖSS'ye karşı özellikle kampanyamız süresince daha fazla yüklenmemiz gerektiği açıktır.

O halde elimizden geldiğince örgütlenmemizi ve yoldaşlarımızdekileri de bilinçlendirerek örgütlü saflarımıza katmalıyız.

Sistemin düştüğü acizlik: Aile Polisliği

Egemenler arasındaki klik çatışmalarından kaynaklı AKP'ye kapatma davası ve Ergenekon davası şu an ülkenin gündemini işgal etmiş durumda. Aslında bu tür olayların neden ülke gündemini işgal ettiğini bizler çok iyi bilmekteyiz. Emperyalistlerin dayattığı azgın sömürü yasalarını geçirmek ve bu yasalara karşı gelişebilecek halk muhalefetini önlemek için sürekli halkın gündemini farklı yönere çekmek zorundalar. Bundan dolayıdır ki burjuva basında sürekli yapay gündemler yaratılarak SSGSS, eğitimin özelleştirilmesi vb yasaları bu klikler kol kola girerek yıldırım hızıyla yasalaştırmaktalar.

"Gençlik kiminse gelecek onundur" belirlemesi bizim açımızdan ne kadar anlamlı ve de önemliyse egemenler için de aynı derecede önemini korumaktadır. Sistem kendi varlığını devam ettirebilmek için bir şekilde genel olarak geniş halk yığınlarını özelde ise biz halk gençliğini elde tutabilmek için çeşitli hilelere başvurmaktadır. Bunlardan en önemlisi de ailelerimize şirin gözükerek çeşitli yalanlarla bizleri denetim altına alma çabalarıdır. Geçen sene bir arkadaşımız sigara içerken polis tarafından kameraya kaydedilmiştir. Daha sonra bu arkadaşımıza "YDG dergisini bir daha okursan bu kayıtları ailene izletiriz" denilerek arkadaşımız tehdit edilmiştir. Bunun gibi örnekleri çoğaltmak mümkün ama burada dikkat edilmesi gereken asıl nokta egemenlerin bizi engellemek için ne kadar da aciz bir hale düştüklerini görmektir.

Egemenlerin liseli gençliği elinde tutabilmek için başlattığı yeni uygulama aile polisi. Pilot bölge olarak Erzincan

seçilerek "aile polisi" uygulamasına geçildi. Uygulamaya geçilmeden önce eğitim-öğretimin I. döneminde ara karne ile birlikte Erzincan emniyet müdürlüğüne ait broşürler velilere dağıtıldı. Broşürde;

"- Çocuğunuz özgürlük, eşitlik, işkence gibi sözcükler kullanıyorsa çocuğunuzun arkadaş grubuna dikkat edin.

- Arkadaşlarıyla birbirlerine yoldaş, kardeş gibi sözlerle hitap ediyorsa çocuğunuzun denetim altına alın.

- Eve yasadışı yayınlar getirip getirmediklerini kontrol edin." gibi birçok madde yer almaktadır.

Broşürün yayınlanmasından 1 ay sonra uygulama tamamen başladı. Özellikle devrimci-demokrat kitlelerin yoğun olduğu mahallelere "aile polisteri" verildi. Aile polisteri aileye bir broşür veriyor. Bu broşürün doldurulup emniyete verilmesini emrediyor. Broşürde ise ailelerimizin devrimci-demokrat düşüncelerden çocuklarını uzak tutmaları nasihat edilmektedir. Ve emniyetle işbirliği yapmaları tavsiye edilmektedir.

Egemenler bu şekilde yaklaşarak bizleri yalnızlaştırmayı hesaplamakta ve örgütlenmemizi engellemeye çalışmaktadır. Biz Liseli YDG açısından bu tarz saldırıların yoğunlaştığı bu süreçte kampanyamız daha bir anlam kazanmaktadır. Bizi yalnızlaştırmaya çalışanlara karşı, bizden okulda çeşitli adlar altında para toplanmasına karşı, ezberci-şoven eğitim müfredatına karşı **Söz, karar ve örgütlenme hakkı istiyoruz!**

Erzincan Liseli YDG

Canımız bu kadar ucuz mu?

27 Mart 2008 tarihinde Mersin Üniversitesi Çiftlikköy Kampüsü içerisinde devam eden yol çalışmaları sonucu üniversite öğrencisi Zeynep Umacı trafik kazası geçirmiştir. Yol çalışması yapılan alanda herhangi bir uyarı levhasının bulunmaması sonucu meydana gelen kazada üniversite yetkilileri hiçbir şekilde ne uyarı levhaları için ilgilenmişler, ne de kaza yapan arkadaşımız için bir yardımda bulunmuşlardır. Bu olaylarla ilgili 28 Mart günü kaza geçiren öğrencinin arkadaşları ve devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler olarak bir basın açıklamasıyla yetkililer ve sorumlular protesto edildi. Yapılan açıklamada öğrencilerin üniversitenin hiçbir güvence altında olmadığını belirterek, yardım talebinde bulunan öğrencilerin ise azarlanarak rektörlük binasından çıkartıldıklarını belirttiler. **MEÜ YDG**

Rektörün 1 Mayıs rahatsızlığı

Çukurova Üniversitesi'nde 1 Mayıs hazırlıklarından rahatsız olan Rektör, R1 derslikleri önünde kurulan stantlara müdahale etmek istedi. Devrimci öğrencilerin kararlı duruşu karşısında sinirlenen Rektör, ÖGB'lere afişleri sökmeleri için emir verdi. Bunun üzerine sloganlarla direnişe geçen devrimci demokrat öğrenciler afişlerin sökülmesine izin vermedi. Direniş karşısında Rektör, devrimci demokrat öğrencileri okula çevik kuvveti çağırarak tehdit etti. Öğrenciler ise Rektöre sloganlarla cevap verdi. Bir şey elde edemeyen Rektör çaresizce R1 dersliklerini terk etti.

Çukurova Üniversitesi YDG

Bir kez daha "Polis-idare işbirliği"- "Soruşturma terörü"

Ülke genelinde üniversitelerde estirilen faşist saldırılar ve soruşturma teröründen Mersin Üniversitesi öğrencileri olarak bizler de "nasibimizi alıyoruz". Mersin Üniversitesi'ndeki devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilere 120'nin üzerinde soruşturma açıldı. Ancak burada soruşturmalar bildiğimiz soruşturmalarından değildi, bunun adına "inceleme" deniliyordu. Bu incelemeyle beraber polis-idare işbirliği bir kez daha ortaya çıktı. Mersin Üniversitesinde Azadiya Welat gazetesi standı açtıkları gerekçesiyle yurtsever arkadaşlara açılan soruşturmalar devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler tarafından kitlesel bir basın açıklamasıyla protesto edilmişti. Bu eylem hakkında soruşturma başlatan Mersin Emniyet Müdürlüğü, Mersin Üniversitesi aracılığıyla üniversite öğrencilerinin sözlü ve yazılı ifadelerini almaktadır. Yani Mersin Üniversitesi Rektörlüğü, Mersin Emniyet Müdürlüğü'nün taşeronluğunu yapmaktadır. Üzerine ifade verdiğimiz iddianamelerin üst tarafında "şüpheli" yazması olayların boyutunu gözler önüne sermektedir. İçerisinde 2 YDG' linin de bulunduğu yaklaşık 70 kişi hakkında "Bölücü örgüt yanlısı gösteri düzenlemek", "EDİ BESE pankar-

tı açmak" ve "yasadışı slogan atmaktan" inceleme başlatılırken diğer öğrencilere ise "Genç-Sen afişi yapmak, Karşı Düşler standı açmak, türban karşıtı eylem yapmak" gibi gerekçelerle inceleme başlatılmıştır. Ayrıca Mersin Emniyeti tarafından 2 YDG'li ve Gençlik Derneği'nden 1 arkadaşına "Kaldıraç adlı derginin standını açmaktan" inceleme başlatılmıştır. Bu incelemeden (yani Mersin Emniyet Müdürlüğü ve Mersin Üniversitesi Rektörlüğü arasındaki işbirliğinden) çıkacak "sonuç"lara göre öğrencilere soruşturma açılacağı belirtilmiştir. Tüm bu isabetsizce başlatılan "incelemeler" bizlere soruşturmaların rastgele açıldığını göstermektedir.

Mersin Üniversitesi öğrencileri olarak bizler Akdeniz Üniversitesi'ndeki olaylarla, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın açıkladığı üniversitelerdeki yeni güvenlik paketiyle ve üniversitemizde yaşadığımız olayların birbirinden bağımsız olmadığını düşünüyoruz ve tüm bu yaşadığımız olaylara, baskılara karşı mücadelemizi daha da yükselteceğimizi, baskıların bizi yıldırmayacağını belirtmek istiyoruz.

Mersin Üniversitesi YDG

İstanbul Genç-Sen'den faşist saldırılara tepki

24 Nisan gününde Genç-Sen, üniversitelerde meydana gelen faşist saldırılara karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Galatasaray Lisesi'nin önünde yapılan açıklamada; üniversitelerdeki ilerici ve demokrat fikirleri ile tanınan öğrencilerin saldırıya uğraması ve hemen ardından disiplin cezaları alması kınandı. Medyada Akdeniz Üniversitesi'nde meydana gelen faşist saldırının, "karşıt görüşlü gruplar arasında çatışma çıktı, sadece kız meselesiydi" şeklinde çarpıtılarak yansıtılması teşhir edildi. Yapılan basın açıklamasında öğrencilerin kimlik göstermeden üniversiteye giremediği yerlerde, öğrenci olmadıkları her halinden belli olan eli satırlı, döner bıçaklı ülkücü faşistlerin okula rahatlıkla nasıl girebildiği soruldu. Kendi öğrencisini dikkate almayan, talep ve şikayetlerini dinlemeyen rektörün polislerle işbirliği yaparak Akdeniz Üniversitesi'ndeki olaylara alenen izin verdiği vurgulandı. Antalya'da olan olaylardan hemen sonra polis 14 öğrenciyi tutukladı ve okul yönetimi gözaltına alınan öğrencilere emniyetten aldığı bilgiler doğrultusunda soruşturma açtı. 110 öğrenci de yurttan uzaklaştırma cezası aldı. Basın açıklamasından hemen sonra Antalya'da tutuklu bulunan öğrencilere kart atılarak eylem bitirildi.

İstanbul YDG

MERSİN LÖB'DEN ETKİNLİK

Liselerdeki saldırılara karşı Mersin LÖB 27 Nisan Pazar günü Kristal-İş'te bir etkinlik düzenledi. Etkinlikte liselerde yaşanan sorunları içeren ve LÖB'ün bu sorunlara yaklaşımını anlatan Mersin LÖB'den bir arkadaşımız sunum yaptı. Sunum bittikten sonra gerek sorulan sorular gerekse de liseli arkadaşların yaşadıkları sorunları anlatması oldukça olumluydu.

Daha sonra Bologna Süreci adı altında uygulanan/ uygulanmaya çalışılan yasalarla ilgili liseden bir arkadaşımız sunum yaptı. Bologna Sürecinin liseler üzerindeki etkisini anlatarak bu saldırının ciddiyetinden bahsetti. Ardından Mersin LÖB'ün hazırladığı slayt gösterimi izlendi. Ülkemizdeki saldırıları ve dünya üzerinde yaşanan öğrenci eylemlerini anlatan slayt gösterimi oldukça beğeni topladı. Etkinlikte sadece liseli öğrencileri değil tüm halkı ilgilendiren SSGSS yasasına ilişkin YDG'den bir arkadaşımız sunum yaptı. Mersin LÖB'den arkadaşların şiir dinletisinden sonra en son olarak DEV-LİS'den arkadaşların Mersin LÖB'e destek amaçlı ve diğer müzik dinletisi de beğeniyle karşılandı. Etkinlik alkışlarla sona erdi.

Mersin'den Bir YDG'li

Baskılar, baskınlar bizi yıldırılmaz!

Biz kendi arkadaş çevremiz içinde YDG faaliyeti yürütüyor ve tamamen legal olan yayınlarımızın dağıtımını yapıyorduk. Fakat bu durum birtakım mercilere rahatsızlık vermiş ki bize yönelik bir yönelime girilmiştir. 28 Nisan gecesi saat 00.05'de sert bir şekilde kapımız çalındı. Kapıyı açtığımızda ellerinde silahları olan onlarca polis evin içine girdiler. Üstümüz arandıktan sonra odalarımız aranmaya başlandı. Bu sırada pencereden baktığımda evimizin etrafı akrep ve polis araçlarıyla sarılmıştı. Odalarımızda yapılan aramalar sonucunda "ele geçen" yayınların tümü legal yayınlar olmasına rağmen, illegal yayın havası yansıtılmıştır. **Evimizdeki kitap, dergi, gazete, afiş, pul, müzik parçalarının yazılı olduğu defterler ve açmayı planladığımız Umut Kültür Merkezi ile ilgili birtakım yazılarımızın da bulunduğu kağıtların tümüne el konuldu.** Bu sırada fiziki olarak herhangi bir darbeye maruz kalmamak da onur kırıcı birtakım küfür ve söylemlere maruz kaldık. **Üç gün kaldığımız gözaltı süresince 'sohbet' edilmek maksadıyla pek çok kez hücremizden alındık.**

Sorunlarımızdan kaynaklı verdiğimiz legal ve demokratik mücadelemizden ayrılmamız ve bu işleri bırakmamız söylendi. **Fakat bildiğimiz gerçekler yaptıklarımızın suç değil, onur verici bir iş olduğunu göstermektedir. İnsanların sömürülmemesini istemek, gençlik olarak sorunlarımızın çözülmesini istemek suç ise suçlu olmaya hazırız.**

Gözaltı süresinin bitmesine rağmen gözaltı süremiz bir gün daha uzatıldı ve 1 Mayıs öncesi savcılığa ve sonra da mahkemeye çıkarıldık. Evimizde bulunan yayınların legal olması ve hiçbir şekilde bizleri illegal bir örgüt ile ilişkilendiremediklerinden dolayı tutuksuz yargılama kararı çıkarıldı.

Bizler Van'da mütevazı bir YDG faaliyeti veriyorduk. Fakat bu faaliyet dahi engellenmek istenmiştir. **Çünkü Kürt halkının sadece ulusal sorunla ilgilenmeleri dahi onları rahatsız ederken ezilen Kürtlerin sınıfsal sorunlarla da örgütlenmesi ve buna yönelik harekete geçmesi hiç istenmemektedir.** Fakat bizlerin tüm bu baskılar karşısında hiçbir şekilde geri çekilme ve sinme yönelimimiz olmayacaktır. Çünkü bugün hâla kanayan yaralarımız ve ezilen halkımız vardır. İşte internet haberlerinde çarpıtılarak anlatılan olayın özü budur.

Van YDG

Nükleer Santral ölümdür!

26 Nisan'da Kadıköy'de Çernobil faciasının 22. yılında Türkiye'de kurulması planlanan nükleer santrale karşı eylem düzenlendi. Siyasi partilerin, sivil toplum örgütlerinin ve kitle örgütlerinin katıldığı eylem **Tepe Nautilus** önünden başlayarak **Kadıköy İskele Meydanı**'na yüründü. Eylemde Çernobil'in 22 yıl önce ölüm getirdiğini ve Türkiye'de kurulmaya çalışılan nükleer santralin yine ölüm getireceğine dikkat çekildi. Nükleer karşıtı eylemciler, Munzur'da yapılmaya çalışılan baraja "Munzur özgür aka-

Mersin'de Nükleer karşıtı çalışmalarından

Mersin'de kurulması uzun yıllardan beridir akıllarda olan bir nükleer santral projesi bulunmaktadır. Buna karşı Mersin'de Nükleer Karşıtı Platform kurulmuştu.

Biz de Nükleer Karşıtı Platform içerisine dâhil olmaya karar verdik. 40'ı aşkın kurumun olduğu toplantıda isteklerimizi dile getirdik ve dâhil olduk. Mersin'de Amatör Balıkçılar Derneği'nde 24 Mayıs'ta bir basın açıklaması yapıp şehir merkezinin 4 noktasına stant kurulup imza toplandı 2 gün süresince.

Son olarak 26 Nisan'da Mersin Devlet Hastanesi önünde saat 12:30 da toplanmaya başlayan kitle 13:00 gibi Metropol miting alanına kadar yürüyüp miting alanında yerini aldı. Bizler eylemde YDG olarak "Nükleere geçit yok" yazılı pankartımızla yer aldık. Mitingde nükleer santralin kurulmasının düşünüldüğü Akkuyu köyünden konuşmacılar ve yerel grupların dışında Sevinç Eratalay yer aldı. Mitingde YDG, coşkusu ile dikkat çekti.

Mersin YDG

cak!" sloganlarıyla tepki gösterdi. Güneş ve rüzgar enerjisinin kullanılması gerektiği ve nükleer santralin kurulmaya çalışıldığı her yerin miting alanına çevrileceği vurgulandı. Yine nükleer santralin nükleer silahtan farksız olduğu ve buna karşı tepkinin büyüyeceği vurgulandı. Eylem çalışmalarını, söz, yetki, karar-söz, eylem, örgütlenme kampanyamızla birleştirerek alanda yaygın bir şekilde bildiri, dergi dağıtım ve pullama yapıldı. Eylem, Grup Marsis'in dinletisi ve kitlenin halaylarıyla son buldu. **İstanbul YDG**

1 Mayıs'ın direngenliğiyle, Geleceği Kazanmaya!

gütlü bir gençlik olduğunu gençliğe kavratmak önemlidir.

Üniversite A.Ş.

Geçtiğimiz haftalarda gazetelerde çıkan yazıda İstanbul Üniversitesi'nin gelirlerini artırmaya yönelik atacağı adımlar bir bir anlatılıyordu. Buna göre Beyazıt, Bahçeköy ve Avcılar kampüslerine alışveriş merkezleri açılacak. Rektörlük Binası uluslararası kongre merkezi haline getirilecek. Üniversite otoparkı yeniden düzenlenerek paralı hale getirilecek. Üniversitenin içi reklam panolarıyla donatılacak. Kaynak geliştirmek için şirketlerle ve TÜBİTAK gibi kurumlarla işbirliği daha da güçlendirilecek. Özel hastane ve bir de vakıf üniversitesi kurulacak. Üniversite logosu ve tarihi dış kapı markalaştırılacak. Kütüphane hizmetleri paralı hale getirilecek ve gelir getirmesi hedeflenecek. Teknopark ve KOSGEB birimleri aracılığı ile şirketlere hizmet verilerek gelir sağlanacak ve en sonunda Bologna Süreci'nin uygulamalarından olan "Sürekli Eğitim Merkezi" açılacak. (Hürriyet, 22/04/2008)

İyi bir gelecek sunmanın koşullarının "parayla" belirlendiği ülkemizde egemen sınıfların sınırlarını çizdiği ve gençliği yok sayarak uyguladıkları eğitim politikaları, mesleki hak gaspına yol açan yasaları, bizleri sonu belirsiz bir karanlığa doğru iterken, tüm bunlara rağmen kurtuluşun tek ve biricik yolunun örgütlü bir gençlik olduğunu gençliğe kavratmak önemlidir.

Özcesi, üniversitelerimiz tamamen ticarete teslim ediliyor. Bologna Süreci ile birlikte ticaret alanı olacak olan "Yüksek Öğretim Sektörü"nde önemli birer kâr kuruluşları olacakları, eğitimin bununla beraber giderek daha da paralı hale getirileceği açıktır. İÜ'de atılmak istenen bu adımı diğer üniversiteler de takip edecektir. Çokça bahsettikleri "girişimci üniversite" modeli işte bu şekilde devreye girmiş oluyor.

"Girişimcilik" özel sektörler için kullanılan bir kavram olmasına rağmen üniversiteler için de kullanılmaya başlandı. Girişimcilik özel sektörün rekabet koşullarında vazgeçilmezdir. Bu "girişim" bilimsel araştırmalar konusundaki "girişimcilikten" çok, kâr getirecek bir kuruluş (üniversitelere biçildiği oranda) için oldukça anlamlı. Bilimsel araştırmaların son derece az olduğu ülkemizde bilimsel anlamda "girişimcilik" raslanmamış, mümkün değildir. Böylece üniversitelerde son birkaç yıldır dillendirilen bu kavram üniversitelere biçilen mis-

yonu da bize özetliyor. Bugüne kadar YÖK'ün raporlarının çoğu, ticari planları üniversiteye uygulamak üzerine kuruludur. Söz konusu emperyalist eğitim politikalarına kapı aralamakla meşgul YÖK'ün en iyi yaptığı şey de bugüne kadar bu gözükmemektedir. İyi bir pazarlayıcı konumundadır. Bu sektörden elde edeceği gelirle devletin sırtındaki "yükü" öğrencilerin üzerine bindirerek gayet "iyi" işler başaracaktır. YÖK Başkanı'nın bu konudaki adımları devlet tarafından kendisine "hediye" olarak yansımıştır, herkese "nasip" olmayacak kadar kendisine lojmanlar, trilyonluk arabalar tahsis edilmiştir.

Eğitim Almak İçin Önce Parayı Göster!

Emperyalist devletlerin ülkemizde üniversite kurmak için can attığı günümüzde YÖK'e "büyük" görevler düştüğü apaçık ortadadır. İÜ bir başlangıç olacak ama üniversiteler özelleştirme politikalarıyla ağır bir şekilde sarılacaktır. Gelir için her şeyini pazarlayacak olan bir üniversite kendisini öğrencilere de pazarlamaya çalışmaktan neden geri kalsın? "Bedava olmaz!" diyen YÖK Başkanı zaten bunu açıkça ortaya koymadı mı? Bizler açısından en önemli konu ise bu şartlarda eğitimin nasıl sunulacağı konusudur.

Nasılın cevabı hayat boyu, paran kadar eğitim ve sertifikadır. Gelecekte üniversite okumanın bedelinin çok daha zor olacağı, paralı üniversitelerin cirit atacağı, gelecek tasavvurunda gençlik; işsizlik, çeteleşme, yozlaşma, hırsızlık, açlık gibi sorunların dağ gibi büyüdüğü koşullarda harcanmak istenmektedir. İyi bir gelecek sunmanın koşullarının "parayla" belirlendiği ülkemizde egemen sınıfların sınırlarını çizdiği ve gençliği yok sayarak uyguladıkları eğitim politikaları, mesleki hak gaspına yol açan yasaları, bizleri sonu belirsiz bir karanlığa doğru iterken, tüm bunlara rağmen kurtuluşun tek ve biricik yolunun örgütlü bir gençlik olduğunu gençliğe kavratmak önemlidir.

Örgütlenerek Söz, Yetki ve Karar Sahibi Olabiliriz!

WWW.YDGENCLIK.NET
Söz, yetki ve karar hakkımızı istiyoruz derken örgütlenmekten bahsediyoruz. Gençliğin söz, yetki ve karar hakkı

demek onun örgütlü ve birlik olması demektir. Gücsüzlüğümüz örgütsüzlüğümüzden ileri gelmektedir. Ancak örgütlü bir gençlik geleceğine yön verebilme kudretine, söz, yetki ve karara sahiptir. **Örgütsüz ve dağınık** ise onun adına başkaları karar vermekte, hesap ve plan yapmakta boş durmayacaklar ve gençliği sınırsız kâr arzularına heba etmekte geç kalmayacaklardır. Keza bizler bunları birebir yaşamaktayız. Sistem gelecek on yıllara hazırlanırken gençliği nasıl zapturapt altına alacağını da hesaplamaktadır. Emperyalizmin tüm saldırılarının bugünkü faturası **açlık ve sefalet** olmuştur. Özellikle geri kalmış ülkelerde yaşanan yiyecek ve kıtlık üzerine çıkan olaylar halka reva görülenleri bizlere göstermektedir.

Emekçilerden Öğrenmek

Ülkemizde köylüler mahsulden elde ettiği gelir ile, eylemlerle direnenek bu işin bu kadar olmayacağını göstererek oğlunu ve kızını üniversiteye göndermektedir. İşçiler alınteri dökerek, fabrikalarda direnenek eline geçen ücretle evladını okutabilmektedir. İşçiler, emekçiler işten atmalara, düşük ücretlere, Sosyal Güvenlik Yasası'na karşı eylemler yapmakta ve biz gençlere daha iyi bir gelecek bırakmak için mücadele etmekte. Taksim 1 Mayıs'ında direnen emekçilere, bizlere bırakmak istedikleri onurlu gelecek için bin selam olsun. 1977 Taksim 1 Mayıs'ında AKM binası önüne asılan dev pankarttaki, bir eline bağlanmış zinciri koparan işçiyi hatırlayalım. Emperyalizmin gençliği prangayı vurduğu zincirleri aynı şekilde kopartalım!

Biz YDG'liler olarak, gerek bize gerekse devrimci dostlarımıza dönük saldırılara karşı durmaya devam edeceğiz ve mücadelemiz bitmeyecek!

Antalya'da saldırı ve direniş

Ben Antalya Akdeniz Üniversitesi'nde okuyan bir öğrenciyim. Biliyorsunuz ki, geçen günlerde üniversitemizde bazı olaylar yaşandı. Yaşanan olaylara birebir şahit olduğum için sizlerle paylaşmak istiyorum. Bu olayların başlangıcından önce, üniversitenin yurdunda biz sol görüşlülere dönük büyük bir baskı vardı ve bu baskılarla bizi yıldırarak zanneden bazı faşist gruplar, emellerine ulaşamadılar. Çünkü biz hiç bir zaman yılmadık ve yılmayacağız da.

Faşistler saldırılarına **4 Nisan Cuma** günü akşam saatlerinde başladılar. Arkadaşlarımızdan birinin yurt kapısı önünde tartaklandığı haberini aldık ve kısa süre içinde yurt kapısı önünde toplanarak küçük çaplı bir eylem gerçekleştirdik. Yurt yönetimi ve polis bizi yurda sokmamakta kararlıydı, ama onlar bizi içeri almadıkları sürece eylemlerimiz sürdü ve sloganlarımız kampüste yankılandı. Arkadaşlarımızın yurt içine alınmaları karşılığında eylemimizi sona erdirdik. Arkadaşlarımızın çoğu o gece yurda alındı ve dağıldık.

Fakat **6 Nisan Pazar** günü bir grup faşist iki arkadaşımızı yurt girişinde polislerin gözü önünde bıçaklayarak ağır yaralanmalarına sebep oldu. Haberler bize geldiği zaman arkadaşımızın acile kaldırıldığını ve faşistlerin orada da rahat bırakmadığını duyduk. Toplu bir şekilde acilin önüne yürüdük. Polis bizden önce acilin önünde adeta etten duvar örmüştü ve arkadaşımızı görmemize izin vermedi. Biz de bunun üzerine sloganlarımızla yurt kapısı önüne doğru yürüdük.

Yurdun önüne geldiğimizde faşistlerden biri belinden çıkardığı tabancayla üstümüze ateş açmaya başladı. Bir anda grup dağıldı ve çevik kuvvetin de üstümüze koşmasıyla, birçok arkadaşımız yaralandı.

Polislerin sayısı giderek çoğaldı. Bir süre sonra bulunduğumuz yerden uzaklaşmaya çalıştık. İlerlediğimizde, silahlı adamın elini kolunu sallayarak polislerin önünden geçtiğini gördük ve hiçbir müdahale yoktu. Ayrıldığımız sırada sloganlarımız sürüyordu ve arkamızdan panzerler boyalı su sıkıyordu. En sonunda kampusun duvarlarından atlayarak dışarı çıktık. Tekrar toplandığımızda arkadaşlarımızın birçoğu kayıptı, haber alamadık.

Biz YDG'liler olarak, gerek bize gerekse devrimci dostlarımıza dönük saldırılara karşı durmaya devam edeceğiz ve mücadelemiz bitmeyecek!

Akdeniz Üniversitesi'nden bir YDG'li

Dicle Üniversitesi AÇLIK GREVİNDE

Dicle Üniversitesi'nde bu yıl açılan soruşturmaları, gözaltıları protesto etmek için **14 Nisan** günü YDG'lilerin de katıldığı açlık grevi başlatıldı. Özellikle bu yıl artan soruşturmalarla beraber polisin kampüs içerisindeki rahatsız edici varlığı öğrencilerle beraber Öğrenci Derneği'ni böylesi bir eyleme mecbur kılmıştı. Her öğrencinin bir gün katılacağı açlık grevinin günde 10 kişi olmak üzere iki hafta sürmesi düşünülmüyordu. Eğer bu süre boyunca istenilen elde edilemezse iki haftadan sonra dönüşsüz açlık grevine girilecekti.

İlk gün Fen-Edebiyat önünden çadır açılarak basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına DTP milletvekilleri ile beraber Diyarbakır'daki kitle örgütlerinin desteği oldu. Gerek eylemin oldukça net oluşu (öyle ki iki haftalık açlık grevine gireceklerin listesi bile hazır) gerekse de açlık grevinin ses getiren, burjuva basına yansiyabilecek bir eylem oluşu üniversite idaresini geri adım atmaya zorlamıştır. Açlık grevinin ilk gününden daha üç saat geçmişken Öğrenci Derneği ile görüşme yapılarak öğrenci derneğinin birkaç isteğini kabul etmek zorunda kalmıştır. İdare tarafından verilen sözler şunlardır;

-Üniversite içerisinde polisle beraber kameraların da varlığı asgariye düşürülecektir.

-Herhangi bir durumda üniversite idaresi Öğrenci Derneği'ni muhatap alacaktır.

-Mahkemesi süren öğrencilere üniversite tarafından soruşturma açılmayacaktır.

Öğrenci Derneği'nin muhatap alınıyor oluşu oldukça önemli bir gelişmedir. Fakat idarenin okulun bitmesine yakın bir zamanda manevra yaparak öğrencilerin öfkelerini erteleme gibi bir niyetinin olabileceğini de unutmamak gerekiyor.

Amed YDG

Dağların sırrına ermek...

"Kıyısında değil köşesinde değil, tam orta yerinde olmalıydım savaşın; dağın, acının, sevincin, zorluğun ve sevginin kıyısında değil orta yerinde olmalıydım."

İşte böyle çiziyor yol haritasını Halil Uysal (Dağ). Ve 1995'te katılıyor gerillaya; yani savaşın, acının ve sevincin tam orta yerine... Dağlara... 1973 yılında Almanya'da doğdu. 1995'te kısa bir süre kalmak için geldiği Kürdistan dağlarına sevdalanır ve burada kalmaya, gerilla olmaya karar verir. Halil **Uysal** artık Halil **Dağ**'dır... **Kameraman Halil**'dir yani bundan sonra yoldaşlarının deyişiyle... Akıllara Kürt sanatçı Hozan Serhad geliyor. Hozan Serhad henüz Ege Üniversitesi Konservatuvarında okurken şöyle demişti: "Bir devrimci için ülkeye dönmek bir görevdir." Ve henüz öğreniminin ikinci yılında gerillaya katılır. Halil Dağ da Hozan'ın dediği gibi ülkeye dönmüştür...

Özgür topraklarda yeşerir ve gelişir sanat, gerçek anlamıyla. Yaratıcılık özgür atmosferlerde

soluk alır. Teknik donanım bakımından son derece zengin olan burjuva 'sanatı' (özelde sinema) asla ve asla ihaneti, aşkı ve direnişi bu derece gerçekçi anlatan **'Beritan'*** yaratamaz. 'Beritan'ı burjuva 'sanatçıların' çekemeyeceğini en iyi Halil Dağ'ın şu cümlelerinden zorlanmadan çıkartabiliriz:

"Benim dağa getirdiğim sadece kendi bedenim var. Ama benim dağdan aldığım şeyler çok fazla. Ben dağlarda yetiştim. Bir seyirci olarak değil. İçinde bir yaşayan olarak yer aldım. Örnek Beritan filmi verebilirim. Kürt tarihinde ihaneti anlatıyor, aşkı anlatıyor, direnişi anlatıyor. Ben bunları birebir yaşadım. İhanete de tanık oldum. Direnen insanlarla birlikte kaldım. Aşkları ile, ülkeleri ile birleştiren, en ön cephelelere koşarak giden arkadaşlarla tanıştım. Bu hayatın bir parçası oldum. Yani bu hikâye'nin içindeyim."

Aynı zamanda bir yazar-muhabir de olan Halil Dağ, dağların kendisinde ve sanatında yarattığı etkiyi, değişimi şöyle anlatıyor:

"Dağa gelmeden önce çok kısıtlı bir kamera ve fotoğraf eğitimim vardı. Onun dışında hiçbir eğiti-

mim yok bu konuda. Asıl dağlar beni bu çalışmaya sürükledi. Dağlarda benim de fark etmediğim ama hissettiğim bir gelişme oldu. Bunun nasıl olduğunu izah edemem ama içinde yaşayarak, paylaşarak, dağ atmosferinde aynı havayı tadararak, hem düşünsel olarak, hem de teknik olarak birçok farklılaşmayı yaşadım. Benim fotoğraflarım, kameracılığım dağlarda gelişti. Ben bunun bir dağ sırrı olduğuna inanıyorum."

Bir sır... Dağların sırrı... Aynı sır Hewlêr şarkısını söylerken Hozan Serhad'ın kulağına fısıldanan sır... Da-

rağaçlarında ölümle dalga geçmeyi sağlayan, zindanlarda bedenlerini zulme karşı ateşe vermeyi sağlayan hep o sırrın bilinmesindedir. Bu öyle bir sırdır ki düşman istediğinde **ser verilir, sır verilmmez** ve bunu ancak o sırta ortak olanlar başarabilir.

Halil Dağ, Türkiye Kürdistan'ındaki gerillaları anlatacak olan 'Ağrı dağına yürüyenler' adlı bir belgesel film projesi için Türkiye Kürdistanı'nda olduğu sırada TC ordusunun **28 Mart-1 Nisan**'da Besta bölgesinde gerçekleştirdiği operasyonda üç gerilla arkadaşıyla birlikte ölümsüzlüğe ulaştı.

Halil Dağ Türkiye Kürdistanı'na geçişinin diğer bir nedenini şöyle yazıyor: *"Kuzey'e geçişimin ilkinden daha önemli ve daha az arkadaşımın paylaştığı nedenini düşünüyorum. Savaşın orta yerinde olmak istemiştim. Hayatımın geri kalan yıllarını başka bir yerde değil Kuzey topraklarında tamamlamak hayalim. Denizler ortasında zehirlenmeye çalışılan O güzel insana ve O'nun yarattığı halka topyekûn bir savaş dayatılırken, kıyısında köşesinde değil orta yerinde olmak istemiştim. Ve bütün malzemelerimi sırtlayıp Kuzey yollarına bu yüzden düşmüştüm. Hiçbir şey yapamamam da, en azından bu topraklarda gerillanın izinden yürümüş olurum..."*

*Beritan, Halil Dağ'ın dağlarda çektiği, oyuncuların gerillalardan oluştuğu filmin adıdır.

Amed'den bir YDG'li

Bizim istediğimiz insanca bir yaşam, kendi kültürümüzü, dilimizi, dinimizi, rengimizi, sanatımızı ve her şeyimizle ve her şeyi kendi benliğimizde içselleştirerek yaşamak.

Sakarya'da küfür ve savaş gecesi

Her şey istediğimiz gibi gidiyordu. Katılım, coşku, çocukların yüzündeki yaşama sevinçleri, dedelerimizin bu anlamlı günde bizim yanımızda olmaları, nenelerimizin bizi kendi torunları gibi yürekten sevmeleri, sahne dekorunun güzelliği, görevli arkadaşlarımızın görevlerini eksiksiz yapma telaşı, yaşama sevincine dair coşkunun gecenin en anlamlı karelerinden bir kaçıydı.

Bu yıl gerçekleştirdiğimiz Demokratik Toplum Partisi'nin Kültür ve Sanat Gecesinin başlarında geçen hazırlıklardan bahsediyorum. Herşeyle başladım, "amayla" devam etmek istiyorum. Çünkü "ama" bizim eksik olduğumuz bir yanı teşkil etmekte.

Salonu dolduran yüzlerce insan bu gecenin doyum-suz geçeceğini her şeyin (acıların, sefaletin, yolsuzlukların, yitip giden bir sürü hayatın vs.) bir nebze de olsa unutacaklarını zannediyorlardı.

Ama gel gör ki TC devleti bizi hiç de yanıltmayacağını gecenin başında belli ediyordu. Önce salonu boşaltmamızı istiyorlar (Güya güvenlik önlemleri alacaklar!)

Sonra basın içeriye girmek istediğini söylüyor. Biz de "Hayır içeri giremezsiniz. Bunca insan ölürken 'tarafsız' olmuyorsunuz da buradaki 'tarafsız' insanlara taraf tutturmaya mı geldiniz?!" dedik ve içeri almadık.

Daha önceki kültür ve sanat çnlüğünde polisler kame-rayla çekim yaptığını söylediler. Ama çok çok tuhaftır ki, polisler de böyle bir gecenin olmayacağını bildikleri için bu sefer gelmediler.

Dışarıya çıktım, birkaç arkadaşı almaya gittim, geldiğimde salonun önünde bizi "300 Spartalı" bekliyordu! Başladılar koro şeklinde her zamanki "Şehitler ölmez, vatan bölünmez"... Derslerini iyi çalışmışlardı. Tabii ki onların öncü birlikleri olan "polis ağabeyler" geldi. Güvenliğimizi "sağlayan" ağabeyler! Yani biz güvendedmişiz. Zaten ben onları görünce sonucun nereye varacağını az çok tahmin etmişim.

TC Devleti'nde yaşıyorsanız hiç de kahin olmak gerekmez bu tür olaylarda. Oysa polisler bunları rahatlıkla dağıtabilirdi. Ama onlar kitlenin daha da fazla birikmesini beklediler. Orada ikinci bir Madımak olayının yaşanması içten bile değildi. Yani grubun büyümeden dağıtılması olayların büyümesini engelleyebilirdi.

Sonra Şanlıurfa Milletvekili Sn. İbrahim Binici geldi salona. Halkı sükunete davet etti: "Yani biz bu gece onların istediğini yapmayacağız, hiç kimsenin hiçbir şekilde kılına zarar gelmeyecek şekilde herkesi sağduyuya çağırıyorum."

Sonra başladılar camları taşlamaya neyse ki Truva gibi sağlam bir yerdedik. Yani Funda Düğün Salonu tam pasajın içerisinde olduğu için bir şey olmadı. Ben bir ara pencereden dışarı baktım. İran'daki rejimi bilirsiniz, "recm" denilen taşlama, yani bütün günahların bedelini taşlarla ödersiniz. Ne kadar fazla taş atarsanız o kadar daha fazla Müslüman olursunuz! Güya biz kutsal olan her şeyi kirletmiştik. Hepimiz masumduk. Ama yeter değildi. Ayrıca hepimiz Kürt'tük. Bence bu, yeryüzündeki bütün acıları çekmemiz için yeterli bir nedendir.

Bizim istediğimiz insanca bir yaşam, kendi kültürümüzü, dilimizi, dinimizi, rengimizi, sanatımızı ve her şeyimizle ve her şeyi kendi benliğimizde içselleştirerek yaşamak.

Sonrasında Sakarya Valisi Hüseyin Atak geldi. Önce milletvekilini tanımadığını yani hiçbir şekilde muhatap alamayacağını beyan etti. Aynen şöyle demiş, "Bu bir münferit olaydır, yani kalabalık hemen dağıtılacak, hiçbir olumsuz gelişme yok. Her şey kontrol altında. Korkmayın." İbrahim Binici DTP merkezini arayarak gelişmelerin hiç de valinin söylediği gibi olmadığını söylüyordu.

Salonun dolu olması, pencereleri kapatmamız, birkaç klimanın bozuk olması, salonun havasız kalması saatler geçtikçe halkın sabrının taşması için yeterli nedenler arasındadır. Sonra gecenin ilerleyen saatlerinde masum çocukların yarı açık, yarı kapalı gözlerle bu korku ve panik ortama tanık olmaları, ayrıca onlar için ne anlam ifade ettiğini merak ediyorum.

Sahneye Dengbej Ebubekir Kalkanlı çıktı. Birkaç şarkı söyledikten sonra salonun havasız olması ve gerginlik onu da bayağı etkilemişti. Aniden sahnenin ortasına düştü. Zaman durdu. Çılgınlık ve çocukların gözlerindeki o küçük yağmur damlaları gibi gözyaşları döküldü yanaklarına. Acaba bu gözyaşlarının sıcaklığını yüreğinde hissetmeyeniniz var mıdır?

Sonra mı? Doktor yok, ambulans yok, halk panik içinde, dışarıya çıkamıyoruz. Polisler vasıtasıyla hastaneye götürüldüler. Haber aldık öldüğünü. Kalp krizi geçirmişti. Zaten yıllardır bedel veriyorduk. Söylesenize bunun bedelini kim verecek? Ailesi için onun yerini kim dolduracak, Tayyip Erdoğan mı? Ailesinin acısını yüreğinde kim taşıyacak? Ya bayılanlar, tabii bizim için ölümün yanında bunlar pek bir şey ifade etmiyor. **Yani biz isyanların çocuklarıyız, yıllardır imha, inkar ve asimilasyon politikalarına baş kaldıran, nice bedeller veren, özgürlük ateşini yüreğimizde taşıyan bu yolun fedaileriyiz.**

En son İzmit'ten çevik kuvvet geldi. Saat gece ikiyi buluyordu. Polisler bizi konserve kutuları gibi arabaya sıkıştırdılar. Sonradan duyduk bazı otobüsleri taşlamışlar. Arkalarından arabalarla, motosikletlerle takip ederek taşlamaya devam etmişler.

Eve geldiğimde kulaklarımda hep şu sözcükler çınlandı. "Anne eve gidelim" diyen sekiz yaşındaki Büşra'nın sesi oldu. "Hiçkimiz bu işi istiyoruz."

ÖLÜM VE ÖZGÜRLÜK!

Sakarya'dan bir YDG'li

İstanbul YDG saldırıları protesto etti

Yeni Demokrat Gençlik 4 Mayıs'ta Taksim'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. **Gençlerin eğitim ve sağlık reformları adı altında emperyalist yasalarla geleceksizliğe mahkum edilerek, faşist baskılara/ saldırılara maruz bırakıldıklarına değinilen basın açıklamasına halk ve basın tarafından yoğun ilgi gösterildi.**

SSGSS, mesleki yeterlilik, hayat boyu eğitim vb yasalarla, kazanılmış hak kırıntılarına dahi sistem tarafından göz dikildiğine dikkat çekildi.

Özelleştirmeler, tarıma yönelik kotalar, köylülerin topraklarına ağaların el koyması gibi uygulamaların emekçi halkın yaşamını gün geçtikçe zorlaştırdığı vurgusu yapıldı.

Diğer yandan Kürt halk gençliğine karşı saldırıların gün geçtikçe artmakta olduğu, milliyetçi-ırkçı-faşist bir dalganın yaratılmaya/büyütülmeye çalışıldığına değinildi.

Ardından 1 Mayıs günü, Adana'da, Ankara'da, İstanbul'da alanlara çıkan emekçilere pervasızca yapılan saldırılara dikkat çekildi. Özellikle İstanbul'da en demokratik, meşru hakları olan eylem, miting örgütlenme haklarını kullanan emekçilerin polisin "orantılı güç" gösterisiyle karşılandıklarına dikkat çekildi. Sıkıyönetimi aratmayan uygulamalara, polisin estirdiği teröre, Şişli boyunca kurulan yüzlerce polis barikatına karşı 2008 1 Mayıs'ının Taksim'e çıkmak isteyen emekçilerin kararlılığı ile hafızalara kazındığı ifade edildi.

Basın açıklaması, **"Her yer Taksim, Her yer direniş!", "Tutuklamalar, Gözaltılar, Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Faşizme karşı omuz omuz!"** sloganlarıyla son buldu.

İstanbul YDG

Galatasaray Laik mi?

Merhaba sevgili gençler,

Havaların daha fazla ısınmaya başladığı bugünlerde sizlerin karşısına oldukça yoğun bir gündemle çıkıyorum. Buna rağmen yer darlığı nedeniyle lafı çok uzatmadan konulara geçmenin faydalı olacağını düşünüyorum.

Sevgili gençler, sizlerin de fark ettiği üzere dolu dolu bir Nisan ayını geride bıraktık. Üniversitelerde çıkan olaylar, Hakan Şükür'ün bomba etkisi yaratan açıklamaları, işçiler ve emekçiler ile R.T. Erdoğan arasındaki tartışmalar bunların küçük bir kısmıydı. Yani ben takip ederken dahi yorulduğum bu gündemleri.

Öncelikle değerli arkadaşım Hakan Şükür'ün yaptığı açıklamaya değinmek istiyorum. Sizlerin de bildiği üzere Hakan Şükür, Fenerbahçe-Galatasaray maçının Kutlu Doğum Haftasına gelmesine oldukça sevinmiş ve basına bu yönlü bir açıklamada bulunmuştu. Daha adamın lafı bitmeden bir sürü insan Hakan Şükür'ü eleştirmeye başladı. Yok, efendim Galatasaray laikmiş, talih-siz açıklamamış, Hakan hemen jübilesini yapsınmış falan da filan. Ne demek efendim Galatasaray laik? Ülke mi ki Galatasaray da laik olsun. Ben böyle garip bir iddia duymadım daha önce. Hayır, onu geçtim sevgili Hakan'ın açıklamayı yaparken hangi amacı güttüğünü anlamadan konuşanlara çok kızdım. Koskoca Galatasaray takımı kaç haftadır teknik direktörsüz maçlara çıkıyor. Antrenmanlarda her biri bir servet olan futbolcuların

başında kimse yok! Skandal değil mi bu? İşte Hakan da bu konuya atıfta bulunarak aslında maç için "işimiz Allah'a kaldı" demek istiyor. Yani teknik direktörümüz yok zaten, Fenerbahçe de öyle küçük lokma değil, Şampiyonlar Liginde çeyrek final oynamış takım, ilk on birinde de 9 tane yabancı var, o halde dua etmekten başka yapacak bir şey yok demek istiyor ama kimse anlamak istemiyor. Bence kızılacak birisi varsa o da Kalili'dir. Yoksa Hakan'a kızmaya kimsenin hakkı yok diye düşünüyorum.

Konuyu uzatmadan şu 1 Mayıs meselesine değinmek istiyorum. Efendim bildiğiniz gibi bazıları geçtiğimiz haftalarda medyaya "1 Mayıs tatil olsun" diye açıklamalarda bulundular. Yani ben tatilleri çok severim ama bu kadarına da pes doğrusu. 19 Mayıs, 23 Nisan, 29 Ekim, 30 Ağustos bir de dini tatil günleri neyimize yetmiyor da çıkıp 1 Mayıs'ta tatil istiyoruz anlamadım. Ben bu konuda AKP hükümetiyle (kimse kırılmasın) aynı düşünüyorum. Ayrıca bu Taksim ısrarını da anlamış değilim. İlle de çıkacağız diyenlere başbakanımız güzel bir cevap vermiştir bence. Bir sürü devlet erkani, valimiz, başbakanımız ve emniyet müdürümüz olay çıkmaması için Taksim'e izin vermiyor işte. Hayır, çok isteniyorsa yılbaşı günleri Taksim serbest, o zaman çıkıp bağırıp çağırabilir herkes. Hiçbir nedense böyle bir maç sonrası sevinmek için çıkılabilir. Yani bu işler böyle ayarlanmış, öyle her isteyen her istediği za-

man Taksim'e çıkarsa kaos olur efendim. Bence 3 kişiden kalabalık Taksim'de gezmek de yasaklanmalı. Maazallah anarşiye yol açar böyle şeyler. Aslında bu kadar gerginliğe hiç gerek yok bence. Keşke bu tartışmalar biraz erken başlasaydı da ben araya girseydim. Ama maalesef çok geç kalındı. Yoksa ne yapıp eder araya girer uzlaşmayı sağlardım. Gerçi bu konuda büyük sendika konfederasyonlarımıza güvenim tam. Öyle kendilerine bağlı bir iki laf dinlemez şubeleri olsa da konfederasyonlarımız bence her sene olduğu gibi aynı hatta devam edeceklerdir. Keza Türk-İş başkanının son gün yaptığı açıklama da benim bu görüşümü destekliyor. İzlemiştir herhalde, muhabir soruyor "siz Taksim'e çıkmayacaksınız ama size bağlı bazı sendikalar çıkarsa onlara destek olup sahiplenecek misiniz?" diye ve Sayın Başkan Kumcu "neyini destekleyelim" diyerek beklediğim cevabı veriyor. İşte buna sağduyu denir efendim. Adam çıkmak istemiyor, bir de işi gücü yok, çıkarları sahiplensinmiş. Yok efendim, öyle iş.

Zaten 1 Mayıs eylemleri de bakınız hiç de hoş olmayan görüntülerle noktalandı. Emniyet Müdürünün de ifadesiyle tam hatırlamıyorum ama beş altı tane taş, on-on beş sopa ve bir iki şişe yakalanarak provokatör terör örgütleri çöktürülmüş oldu. Ya bu adamlar Taksim'e girselerdi ne olurdu? Ama işte giremediler. Hem de bu silahlara rağmen İstanbul Emniyetinin çok işlevli panzerleri (su sıkıyor, bomba atıyor ve işçileri önüne katıp kovalayabiliyor) galip geldi. Ben şahsen çok beğendim bu panzerleri, yıllardır bir toplu iğne bile üretmemekten yakınıyoruz ama sonuçta elimizde çok işlevli panzerlerimiz var işte. Bu gayet teknolojik makineleri gördükçe içim bir hoş oluyor. Muasır medeniyet seviyesini daha fazla düşünür oluyorum. Velhasıl 1 Mayıs günü Taksim hem eylemcilerden hem de o bölgede çalışanlardan bir günlük de olsa başarılı bir şekilde korunmuş oldu. Anarşi ve kaosun, devletin Taksim'den başlayarak yıkılmasının önüne geçildi. O nedenle bütün olarak değerlendirdi-

ğimizde Cumhurbaşkanımızın da dediği gibi "aklıselim 1 Mayıs'ta hakimdi" demek doğru olacaktır. Polisler Taksim'e eylemcilerin girmesi durumunda devletimizin yıkılabileceğinin bilincinde olarak gayet akılselim davranmışlardır. Keza İstanbul Emniyet Müdürümüz de olay günü bizzat Taksim'e giderek ciddi bir sorunun olmadığını gözlemlemiştir.

Yani Makedonya'ya gitmekte olan Cumhurbaşkanı'dan tutalım da İçişleri Bakanına, Emniyet müdüründen tutalım da başbakanı ve çalışma bakanına kadar herkes Taksim konusunda yorum yapmıştır. Bir anda

75 milyon insanın gündemi oldu bu Taksim meselesi. TÜSIAD bile açıklama yaptı konu hakkında. Ayrıca ben baktım 1 Mayıs günü İstanbul'da hiçbir yerde 100-200 kişiden kalabalık grup yoktu. Demek ki katılan da öyle fazla kişi yoktu. Neden bu kadar gündem oldu anlamadım bir türlü.

Neyse gençler son olarak, köşem aracılığıyla bir de Müslüm Babaya seslenmek istiyorum. Bendeniz 40 yıldır Müslüm Gürses'in büyük bir hayranıyım. Önceleri çıkıp bu Teoman'ın "Paramparça"sını söyleyince bozulmuştum ama laf etmemiştim. Artık vallahi şurama geldi. Bu son reklamlara ne demeli efendim? Hiç yakışıyor mu koca Müslüm Babaya? Hadi hepsi bir yana şu yemek tabağı içinde yeşillikli Müslüm Baba reklamını izleyince

kanım dondu, oturup ağladım çocuklar gibi yahu. Sevgili Müslüm, bak buradan yazdım ama o reklamlar devam ederse telefon edip seninle arkadaşlığımı da keseceğim. İlla ki oynamak gerekiyorsa bence bu reklamlar yerine Müslüm Baba lastik, araba reklamlarında oynamalı. Tabi böyle güldürmeden oynamalı. Müslüm Baba ki bizi bugüne kadar ağlatmış, düşündürmüş bir insan, bugünse çoluk çocuğu güldürüyor. Vallahi çok darıldım. Yazsam da bitiremem derdimi, avutamam kendimi. Şarkı gibi oldu bu sözler ama gerçek böyle gençler. Bir sonraki sayı görüşmek dileğiyle hepinizin gözlerinden öperim.

Denge Civanê

Ulusal sorundaki tavrı sınıfsal talepler için de gösterelim

2008'in ilk ayları sistemin emekçi halk üzerindeki saldırılarına hız verdiği ve bu saldırılara karşılık ciddi karşı koyuşların sergilendiği bir dönem oldu. Sistemin gerek sosyal yıkım politikaları açısından gerekse de Kürt halkı üzerindeki baskılarını artırmasıyla kitlenin tepkisi son dönemde kendisini de aşan bir seyir izlemektedir. Devlet içerisine düştüğü çıkmazdan kurtulabilmenin yolunu halka daha çok baskı uygulamakta görmektedir. Devrimci hareketin durağanlık yaşadığı bir dönem içerisinde sistemin saldırılarına karşı verilen tepkiler kitle hareketlerinin yönünü bizlere göstermektedir.

Sistem sadece sosyal yıkım saldırıları uygulamamakta, bu saldırılarla beraber Kürt ulusu üzerindeki baskısına da hız vermektedir. PKK lideri Abdullah Öcalan'ın doğum gününü kutlamak için Amara yürüyüşünü gerçekleştirmek isteyen DTP'lilere azgınca saldıran kolluk güçleri, TC'nin başarısızlığa uğradıkları operasyonun acısını bulduğu her fırsatta Kürt halkına saldırarak çıkarmaya çalıştığı bir bariz örneğini vermiştir. Ancak kitlelerin bu artan hoşnutsuzluğuna ve tepkilerini sokağa inerek göstermelerine rağmen bu tepkiyi yönlendirebilecek bir önderlik düzeyi bulunmamaktadır. Bununla beraber tepkiler örgütsüz ve dağınık bir şekilde gösterilmektedir. Devrimci hareketin yaşadığı sıkıntılar, kitlelerin kendiliğinden hareketini devrimci harekete dönüştürememektedir. Bu durum kendisini en bariz şekilde sendika yönetimlerinin emekçilere yönelik gerçekleştirdikleri saldırılar karşısında sendika kitesinin tepkisini manipüle ede-

cek eylem yöntemleri belirleyen tutumunda ve ulusal hareketin sistemin saldırılarına karşı direngen bir tavır gösteren Kürt ulusunun direnişini pasif bir seyirde tutmaya yönelik hareketlerinde görmektedir. Ancak bu durumda da ulusal hareketin önderliği ile tabanı arasında da belli bir takım çatlaklar söz konusu olmaktadır. 22 Temmuz seçimleri sonrasında meclise girmeyi başaran DTP'nin sistemle uzlaşma politikalarının artık iflas etmeye başlaması ulusal hareketin tabanında da ciddi bir sorgulamayı başlatmıştır. Özellikle seçimden sonra DTP'nin seçim politikalarının sadece Kürt Ulusal Sorunu üzerine kurulduğunu, ekonomi ve eğitim politikalarının bulunmadığını, bunun ciddi bir handikap olduğunun tespitinin yapılması ve bu şekilde hareket eden bir siyasi yapılanmanın hedefine ulaşamayacağını belirtilmesi ulusal harekette son dönemlerde gerçekleştirilen emekçi eylemlerine katılım çağrılarının yer almasına neden olmuştur. Ancak ulusal hareketin içerisinde bulunduğu politikasızlık bu eylemlere bakış açılarını da ciddi bir şekilde etkilemektedir. Özellikle T. Kürdistanı'nda bulunan sendika ve demokratik kitle örgütlerinin yönetimlerinin büyük çoğunluğunun (hatta hemen hemen hepsinin) ulusal hareketin faaliyetçilerinden oluşması DKÖ'lerin de ulusal hareketin etkisinde kalmasına ve bu kitle örgütlerinin gerçek misyonunu oynamalarına engel olmaktadır. Bu durumda ciddi bir handikap oluşmaktadır. Burada kaynaklı da toplumsal refleks geliştirmede T. Kürdistanı ile diğer bölgelerde ciddi farklılıklar oluşmaktadır.

Nisan ayı içerisinde gerçekleştirilen 1 Nisan, 6 Nisan SSGSS karşıtı eylemlerini değerlendirdiğimizde bölgeden katılımın var olan potansiyelin oldukça altında olması ve kitle örgütlerinin bu eylemleri gündemlerine dahi yeterince almadıkları görülmektedir. Hatta gerçekleştirilen eylemlerde yasa karşıtı sloganların dahi atılmaması olumsuz bir durum teşkil etmektedir. Son olarak 1 Mayıs için bölge mitingi yapılmasının kararlaştırılması ve bunun için girişimlerin dahi son dakikalara bırakılması eylemin ne kadar ciddiye alındığının bir göstergesi olmuştur. 1 Mayıs'ta bölge mitinginin devlet tarafından engellenmesi, yapılması noktasında da ciddi bir kararlılığın gösterilmemesi ve sonrasında bölgedeki diğer illerde refleks eylemlerin örgütlenmemesi, kitle örgütlerinin buradaki pasif tutumunu sınıfsal açıdan kime hizmet ettiğini sorgulamaktadır.

T. Kürdistanı'ndaki faaliyetimiz açısından kitle örgütleri önemli bir yerde durmaktadır. Kitleleri, örgütleyip sınıf bilincinin verilmesi açısından kitle örgütleri bize ciddi avantajlar sunmaktadır. Ancak burada bizi zora sokacak durum yukarıda da söylediğimiz gibi buradaki kitle örgütlerinin yönetimlerinde ulusal hareketin ciddi bir etkisinin bulunmasıdır. Bu durumun bizi buralara karşı soğutmasına izin vermemeliyiz. Aksine bu durumda daha inançlı ve sabırlı çalışmalarla belirli plan ve programlarla faaliyetimizi örgütlemeliyiz. Amacımız sadece kendimizi değil, kitleleri de örgütlemekse o zaman kitlelerin bulunduğu yerlerden asla uzak durmamamız gerekmektedir. Azınlıkta kalsak da buralar bizim kitlelere ulaştığımız, kitlelerin de bizlerle buluştuğu yerlerdir. Örgütsel gelişimimiz bizim kitlelerle buluşmamıza bağlıdır. Kendimizi buralardan soyutlayarak kitlelerle buluşmamızı engelleyip gelişmemizin önüne set çekmemeliyiz. Ve mutlaka "yığınların olduğu yerde çalışmak gerekir. Asıl, kurumlarda, derneklerde, örgütlerde, proleter ya da yarı-proleter yığınların bulunduğu her yerde yöntemli, azimli, inatçı ve sabırlı bir bilinçlendirme çalışmasıyla bütün fedakârlıkları göze almak, en büyük engelleri göğüslemeyi bilmek gerekir. Sendikalar ve (bazı durumlarda) işçi kooperatifleri ise, yığınların bulunduğu örgütlerin ta kendileridirler" (Lenin, Sol Komünizm, sf 41). Lenin'den yaptığımız bu alıntı çalışma tarzımızın nasıl olacağı noktasında bize yol gösterici niteliktedir. Ulusal hareketin etkisinin bulunduğu kitle örgütleri gerici bir nitelik taşımamaktadır. Bu nedenle bizlerin uyguladığımız politikalar ve pratiklerde belli bir takım çelişkiler yaşayacağımız doğal bir sonuçtur. Bunun sonucunda da bir takım engellemelerle kar-

şılaşacağımız da ortadadır. Ancak burada karşılaşacağımız sorun T. Kürdistanı'ndaki kitle örgütlerinin gerici bir yönetimde olması değil, bu örgütlerin yanlış işletilmesidir. Bizim burada esas alacağımız nokta kitle örgütlerini doğru bir şekilde işletip kitleleri bu örgütler etrafında örgütlemeye çalışmaktır.

Son dönemlerde bazı alanlardaki pratiklerimiz sonucunda içerisinde yer almadığımız kitle örgütleri ile iyi ilişkiler geliştirmiş bulunmaktayız. Bu ilişkileri geliştirerek kitle örgütlerinin kararlarında söz sahibi olmaya çalışmalıyız. Eğer bulunduğumuz bir yerdeki kitle örgütünün politikalarını yanlış buluyor ve kitlelerin yanlış yönlendirildiğini düşünüyorsak yapmamız gereken kendimizi oradan uzaklaştırmak değil tam aksine sabırlı bir çalışma ile oradaki kitle ile bağ kurup doğru olan politikaları kitlelere taşımaktır. Aksi takdirde kitleleri gerici sistemin kollarına bırakmış oluruz, ki bu da bizim amacımız değildir. Bunun için de devrimci bir inanç, yılmaz bir çaba, fedakar bir ruh gereklidir.

Ortak hareket etmenin önemi

Çoğu zaman, yaşamda bize ayrılan karede yaşayıp git-tiğimizi düşünür, karşılaştığımız sorunların çözümünü salt kendi gücümüzü hesaba katarak anlamaya çalışırız. Bizim dışımızdakilerle 'iyi günlerde' bolca beraber olur, 'kötü günler' için ise bir dostumuzun olmasını kafi buluruz. Hal-buki her karesi kirlenmiş, haksız savaşlar, açlık ve denge-siz gelir dağılımı ile sömürüye bulanmış bu dünyada bizle-ri en çok bir araya getirmesi gerekenlerin bu çirkinliklere çözüm gayreti olması daha mantıklı değil midir? Dışımız-daki insanlarla bir araya gelerek birçok 'kötü'yü iyiye çe-virebiliyoruz oysa. Bireylerin sahip olduğu küçük enerjiler bir araya geldiğinde, devasa bir güç olabiliyor.

Dünyanın en zengini Bill Gates'in saniyedeki geliri 250 dolar. Yere düşürdüğü 1000 doları aramasına gerek yok. Çünkü 4 saniye sonra 1000 dolar kazanmış oluyor... Dünyadaki herkese 15 dolar verse dahi, cebinde 5 milyon dolar kalabiliyor. 35 yıl daha yaşayacağını düşünürsek, öldüğünde servetini bitirmesi için her yıl 6,7 milyon dolar harcaması gerekiyor. Böyle bir servet karşısında sıradan bir bireyin gücü oldukça zayıf görünüyor değil mi? Halbuki her Microsoft kullanıcısı, bilgisayarında oluşan teknik bir hatadan dolayı dava açıp, Microsoft'tan 1 dolar alabil-diğinde, Bill Gates 3 yıl içinde iflas ediyor. İşte ortak hare-ket etmenin gücü.

Belirlenen hedefe ulaşmak için, her organ ve komite birlikte hareket edebildiğinde güç artmakta, başarı kaçınıl-maz hale gelebilmekte... **Aksi halde ne kadar enerji harcanırsa harcanırsın, ne ATİK-YDG'nin Merkezi Yönetim Kurulu ne de ona bağlı komiteler ve üye-leri tek başına hedeflenen başarıyı elde edemez.** Komitelerimiz ortak hareket edebildiği oranda, etki gücü o denli artmakta, başarı yakınlaşmaktadır. Tıpkı bireyin yaşamında, diğer insanlarla bir araya gelerek sorunlarını daha rahat çözebilmesi gibi.

Gerek 18. Kongrede, gerekse önceli tecrübelerden yararlanılarak, siyasal yönelim ve buna uygun örgütsel so-runlarımız analiz edilip aşamalı hedefler belirlenmişti. Bu hedefin ilk adımı olan 'anket' çalışması ise işin startını ve-ren bir çalışma olması açısından önemlidir. 24 Mayıs'a ka-dar tamamlanması gereken bu çalışma, YDG'nin örgütsel

ve siyasal ihtiyaçlarını bütüne kavratılabilme yeteneği olan, çok yönlü bir pratik çalışmadır.

Örgütsel açıdan bakacak olursak, bugün açısından kısa vadede çözümlenmesi gerekenler:

- Yerel alan özgül çalışmalarının merkezi çalışmanın önüne geçmesini engellemek,
- Belirlenen faaliyetin en deneyimlisinden deneyimsi-zine tüm komitelerimizce uygulanabilmesini sağlamak,
- Yeterince kavratamadığımız, YDG'lilerin konumla-rına göre (işçi-öğrenci) çalışma alanlarına (okul-fabrika) yönlendirmek,
- Başarı ve başarısızlığı daha bilimsel bir şekilde orta-ya koyabilmek için zaman ve yapılması gereken faaliyeti somut olarak belirlemek,
- Çalışmalarımızın bir ayağının kuruma teorik bilgi ve birikim akışını sağlayacak biçimlerde şekillendirmektir.

Esas olarak merkezi hareket etme yeteneğimizin daha ileri taşınmasının temel taşlarını oluşturan bu durum kar-şısında belirlenen anket çalışmamız, bu sebeple sadece bir **analiz faaliyeti** olarak görülmemelidir. Aynı zamanda, aynı çalışma alanlarında, aynı perspektif ve yönelimle bes-lenen çok yönlü bir çalışma olarak, bahsedilen yapısal so-runlarımızın da çözümünü kapsayan niteliktedir.

Avrupa'nın 5 ayrı ülkesinde, 100'e yakın okulda, binler-ce öğrenci ile yapılacak bu çalışma sonunda elde edilecek olan tecrübe ve birikimin önemli sonuçlar içereceği açıktır. Ortak bir süreçte yaşanacak bu yoğunlaşma, önümüz-deki dönem öğrenci çalışmaları noktasında ilerleyeceğimiz maddi zemini oluşturacak olan bir pratiktir.

Anti-emperyalist, anti-faşist bir gençlik örgütü olarak YDG'nin bu ve benzeri biçimlerde yöneldiği öğrenci genç-lik çalışmaları, bir yandan bizleri geniş gençlik kitlelerine, diğer taraftan dışımızdaki gençleri YDG'ye taşıyabilecek esaslı çalışma tarzlarından biridir. Bu sebeple, uzun vadeli kazanımların ön koşulu olan bu gibi kısa vadeli hedefleri yerine getirmekle karşı karşıyayız. Öyle ise başarı, payla-şıldıkça olasılığı artan bu 'küçük' adımda gizlidir. Büyük adımları hissederek gücümüzü bir adım daha güçlendir-miş oluruz. Böylece etki gücümüzü artırarak, daha ileri kazanım-lara doğru ilerleyelim.

Erasmus Programı üzerine kısa bir sohbet...

ATİK-YDG olarak, Bologna Süreci kapsamında 'Erasmus Projesi' olarak bilinen öğrenci değişim programından yarar-lanarak Hollanda'ya gelen Mersin Üniversitesi'nden bir öğren-ci arkadaşımız ile yaptığımız röportajı sunuyoruz.

- Erasmus programı hakkında yeterli bir bilgilendirme yapılıyor mu?

Aslında özel bir açıklama yok. Oraya gidip, eğitim siste-mini ve kültürleri tanıyoruz denildi. Bizim üniversitede tek bildiğim, okulların kapanmasından iki hafta sonra bir or-yantasyon toplantısı düzenlendiği. Daha önce bu program-dan yararlanan öğrencilerin tecrübelerini anlattığı bir toplan-tı tarzında olmuş sanırım. Ayrıca bu konu ile ilgili özel bro-şür ya da bilgilendirme kurulları falan yoktu. Daha çok bizle-re işin kültürel yönleri anlatılıyordu.

- Buradaki temel ihtiyaçlarınızı nasıl çözümlediniz?

Ev, kayıt gibi bir çok şeyi gelmeden önce üniversitemiz çözdü. Finansal sorunlar biraz karışık... AB'ye bağlı bir fon tarafından karşılanıyor ama sıkıntılı. Bize 3 aylık bir eğitim için 1500 Euro verdiler. Ve bu paranın % 80'i Türkiye'dey-ken ödeniyor. Geri kalan kısmı ise, eğer başarılı olursanız döndüğünüzde alıyorsunuz.

- Peki, bu meblağ yeterli oluyor mu?

Kesinlikle hayır. Çünkü bu meblağın içinde, uçak paranız, burada ev için ödemeniz gereken kira bedeli başta olmak üzere tüm giderleriniz var. Mesela ben ayda 295 Euro kira ödüyorum. Buna ek olarak 125 Euro depozito, beslenme, uçak bileti ve diğer irili ufaklı mecburi giderler eklendiğinde paranın yetmediği açık. Kaldı ki benim şansım, okulum eve yakın olduğu için yol parası vermedim. Yani kabaca hesapla-dığınızda, fonun ödediği 1500 Euro, 3 aylık kira ve uçak pa-rasına ancak yetmekte. Diğer tüm masraflarınız için olanak yaratmak zorundasınız. Yani paranız yoksa bundan yararlan-manız imkansız.

- Buraya geldiğinizde karşılaştığınız durum neydi?

Geldiğimde çok daha farklı şeylerle karşılaştım. Alacağım eğitimin daha planlı ve kaliteli olacağını düşünmüştüm. Fakat tam olarak böyle olmadı. Mesela eğitim bir döneminde staja götürülür. Benim bölümüm, okul öncesi eğitim olmas-na karşın, staj gördüğüm okulun çocukları 10 yaşındaydı. Halbuki beni götürmeleri gereken okul, 6 yaş ve altı çocuk-

ların olduğu bir okul olmalıydı.

- Eğitim sürecinizde yaşadığınız en önemli sıkıntılar neler oldu?

Kendimi ifade etme... Sanırım dilden kaynaklı oluşan so-runlar. Çünkü aynı proje kapsamında gelen öğrencilerden oluşturulan sınıflarda, ders dili olan İngilizcede en fazla sıkın-tı yaşayan bizim gibi öğrenciler oldu. Mesela Danimarka'dan, Almanya'dan gelen öğrenciler İngilizceye oldukça hakim. Onlar dersi anlayabiliyor, biz ise ancak denilenleri anlamaya çalışıyorduk. Bundan dolayı doğal olarak bu gibi ülkelerden gelen öğrenciler daha aktif ve başarılı olurken, bizim gibi ül-kelerden gelenler ise 'başarısız' öğrenciler olduk. Çünkü Türkiye'de verilen İngilizce dil dersinin kalitesi birçok geli-miş ülkeninkine oranla oldukça geri.

- Avrupa eğitim sistemi ile Türkiye arasında ne tür farklılıklarla karşılaştınız?

Mesela, Türkiye'deki saçma eleme sistemi halen duru-yor. Burada böyle bir şey yok. Kaldı ki, eğitim süreci esna-sında, yatay geçişler oldukça esnek. Türkiye'deki gibi okudu-ğunuz bölümden vazgeçip değiştirmek istediğinizde, her şe-ye baştan başlamak zorunda değilsiniz. Farklı bir bölüme ge-çiş yapma olanakları daha kapsamlı. Ayrıca eğitim sonrası iş-siz kalma riski, Türkiye kadar yüksek değil sanırım. Kısacası, öğrenci burada Türkiye'ye oranla daha fazla olanağa sahip görünüyor.

- Buraya gelmeden önceki beklentileriniz karşılandı mı?

Aslında tam olarak değil. Ben daha fazla programlı ve özel bir durum beklemiştim. Ama staj konusunda olduğu gi-bi bazı şeyler tuhafıma gitti. Ama bunun sadece bize özgü bir şey olmadığını da gördüm. Mesela staj için gittiğim okul öğ-rencilerinin tamamı, Türk ve Fas kökenliydi. Ve bu okulların eğitimciler tarafından dahi 'siyah okullar' olarak tanımlaması-nı garipsedim. Bu yakıştırma hoşuma gitmedi. Ayrıca neden göçmenlerin Hollandalı çocuklardan ayrı okullarda okudu-ğunu ise halen anlamış değilim. Böyle bir ayrışım doğru değil.

- YDG dergisi adına bizi kırmayarak verdiğiniz bilgilerden dolayı teşekkür ediyor, yaşamınızda başarılar diliyoruz.

Ben teşekkür ederim. Çalışmalarınızda başarılar.

Hollanda YDG

GENÇ KADIN

Bir televizyon programında "son derece ünlü insanlar", toplumsal meseleler üzerine "görüşlerini" açıklıyorlar. Mesele gerçekten toplumu ilgilendiriyor ancak konuyu tartışan şahıslarda mesele birden magazinsel bir hale geliyor. Problem ise şurada; bu hassas konunun doğru biçimde tartışıldığına, oradaki herkesin inanmış olması. Herkes kendi bakış açısıyla, bazen ciddi bazen kahkahalarıyla... Ama bu da ne? Birden 'Rus kadınları' konuşmaya başlıyorlar. Zekeriya Beyaz'ın araştırmalarına göre (?) 60 bin 'Rus kadın' Türk kadınına 'evde bırakmış'. Konu bu... Ve başlıyor rezalet. İçlerinden bazıları konuyu Ukraynalı kadınlara getiriyorlar. Onlara göre son derece güzel ama güzelliğinin farkında değil, bir iki üniversite bitirmiş, o nedenle 'hizmet' (?) için tercih ediliyor? (stüdyoda kahkaha kopuyor). 'Allah' kelimesi sıkça havada uçuşuyor.

Kurulan cümleler keskin ve tartışılmaz. 'Bençe' sözü hiç geçmiyor. 'Bu böyledir' havasında mesajlar... Onlara göre çalışanmış, anneymiş, yazarmış, müzisyenmiş, öğretmenmiş, eşmiş, besteciymiş, her şeyden en önemlisi de insanmış ne önemi var... Onlara göre hepsi 'Rus asıllı'. Bu genellemelerle de kalmayıp, açıyor ağzını yumuyor gözünü, hakarete vardiıyor 'vaaz'ını. Yuvarlıyor ve bütün 'Rus asıllı' kadınları "Nataşa" ilan ediyor.

Bu olay üzerine Tatyana Petruk isimli bir kadının söylediklerini aktarıyoruz: "Türkiye'nin ünlü isimleri, 'Rus asıllı kadın'ı kolay ulaştırır, zaten ilişki ve 'hizmet' için her zaman hazır, fahişeliğe yatkın, sadece bir 'et parçası' olarak sunarsanız, sizce sokaktakiler bana nasıl yaklaşır?"

Yurtdışından Türkiye'ye gelen kadınların önemli bir kısmı tacize maruz kalıyor ve toplum bunu öyle meşru görüyor ki kendilerini müdafaa etmekte de çok zorlanıyorlar.

Geçenlerde duyduğumuz şok edici bir habere baktık olursak, bütün bu anlatmaya çalıştıklarımız tek kalemde özetlenebilir diye düşünüyoruz. Haber şöyle:

Toprak ile Doğan, Rusya uyruklu İrina Ryabchenko'ya tecavüz ettikleri suçlamasından beraat etti. Gerekçeli kararda şu ifadeler kullanıldı: "Yabancı uyruklu kadınların

Türkiye'ye ne amaçla geldiklerinin bilinen bir gerçek olduğu, ancak kadın pazarlayıcıları ile aralarındaki menfaat sürtüşmesinden kaynaklanan iddiaların abartılmış olduğu sonuç ve kanaatine varıldığından ırza geçmenin tıbbi delillerinin mevcut olmadığı..."

Sistem öylesine meşrulaştırıyor ki olanı biteni, delil bırakmadan tecavüz de edebilirsin, öldürebilirsin de. Nasıl olsa yasalar da destekliyor bu yapıları, nasıl olsa biliniyor bu kadınların Türkiye'ye geliş amaçları.

Oysa yargının bu kararı tahammül edilebilecek gibi değil. Bırakalım önyargıyı, ülkede uyguladıkları yozlaştırma politikalarını saklama gereği duymuyorlar artık. Büyük bir pişkinlikle yaşanan şeyin kadının tercihi olduğunu söylüyorlar ve yakında bu yaşananların tek sorumlusu olarak kadınları gösterecekler.

Kadının bedeni ve kimliği üzerine bu denli aşağılayıcı, keyfi uygulamalarda bulunan sistem, yine geçtiğimiz süreçte, bir arkadaşıyla birlikte ülkesinden başlattığı barış yürü-

yüşünü, İtalyan kadın sanatçı Pippa Bacca'ya, tamamlamadı. İki kadın sanatçının bu yıl 8 Mart'ta başlattığı barış yürüyüşünün amacı, savaş coğrafyası içinden gelinlikle yürüyerek Tel Aviv'e ulaşmak ve savaşın insanlar üzerindeki tahribatına dikkat çekmekti ancak Türkiye'den geçerken tecavüz edilerek öldürüldü.

Pippa'nın bu şekilde katledilmesi bir sapığın yarattığı tekil bir dehşet ya da sadece utanç verici bir istisna olarak değerlendirilemez. **Pippa'ya reva görülen muamele, ülkemizde eril şiddet kültürü ve kadına yönelik şiddetin ulaştığı boyutun da bir göstergesidir.** Ülkemizde militarizm, ırkçılık, şovenizm, yabancı düşmanlığı ve sistem eliyle yaygınlaştırılan şiddet dolu erkeklik kültürü birbirini beslemektedir. En sonunda bu gidişatın ulaştığı yer Pippa'nın katledilmesi oldu.

Her ne kadar farklı bir ulustan olması kabahat olarak gösterilse de aslında her gün bazen evinin dört duvarı arasında, bazen sokakta, bazen yılbaşı kutlamalarında, okulda, işyerinde maruz kaldıkları işkencelerle her gün yeniden ölen kadınlarımıza uygulanan şiddet, cinsel kimlikleri üzerinden meşrulaştırılıyor.

Oysa Pippa'nın ardından dilenen binlerce özür, pratikte somutlanmadığı için çok anlam ifade etmiyor. Bir yandan özür dilerken yanı başımızda durduğumuz sürece ne Pippa bu özürleri kabul edecek, ne de kadınlar bu özürün samimiyetine inanacaklardır.

Oysa Pippa'nın ardından dilenen binlerce özür, pratikte somutlanmadığı için çok anlam ifade etmiyor. Bir yandan özür dilerken yanı başımızda durduğumuz sürece ne Pippa bu özürleri kabul edecek, ne de kadınlar bu özürün samimiyetine inanacaklardır.

Öğretim Üyesi Derneği Başkanı Tahsin Yeşildere ile röportaj

Öncelikle üniversite sistemi değişmelidir

Bologna süreci nedir? Neden ihtiyaç duyulmuştur? Çıkışı nasıl olmuştur? Kısaca bahsedebilir misiniz?

Avrupa ülkelerinde öğrenci sayılarının artması, üniversitelerde eğitim-öğretimin kalitesizleşmesi, akademik ilerlemelerin önünde bir takım engellerin olması, üniversitelerin mali olarak çıkmaza girmesi, devletin üniversitelerden elini çekmesi gibi bir takım çıkmazlarla karşılaşmış ve birkaç Avrupa ülkesi bir araya gelerek kendi ortak yüksek öğrenim alanını oluşturmaya çalışmışlar. Kendilerine ABD'deki sistemi örnek almışlar. İlk olarak 1997'de bir araya gelerek Lizbon tanıma sürecine giriyorlar. Sonrasında 36 Avrupa ülkesi, Amerika, İsrail, Kanada ve Avustralya bu Lizbon Deklarasyonuna imza atıyorlar. Fakat bu deklarasyonla ciddi adımlar atılmıyor. İlk ciddi adım Mayıs 1998'de Fransa, Almanya, İtalya ve İngiltere'nin bir araya gelerek amacı Avrupa Yükseköğretim Alanı oluşturmak olan Sorbon Deklarasyonu yayınlanınca atılıyor. Bir yıl sonra 1999'da da 29 Avrupa ülkesi İtalya'da bir araya gelerek Bologna bildirisini yayımlıyorlar ve Bologna süreci başlamış oluyor.

Türkiye de AB uyum yasaları çerçevesinde, 2001 yılından sonra bu sürece girdi. Türkiye'nin bu sürece dâhil olmasını nasıl yorumluyorsunuz?

Bologna sürecinden önce ülkemizdeki üniversite sistemindeki sorunlar önemli. Yani Bologna sürecini Türkiye kabul etmiş ama ilk önce ülkemizdeki üniversite sisteminin

değişmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu merkeziyetçi sistem devam ettikçe bir yol kat edilemeyecektir. Üniversitelerin kendilerini demokratik bir şekilde ifade etmesi ve bütün bileşenlerinin bu yönetim biçimine, özerkliğe katılımı çok önemlidir: burada öğrenci de söz konusu, öğretim elemanı da araştırma görevlisi de.

Bugün sizin de bildiğiniz gibi YÖK; 1980 askeri darbisiyle hem öğretim üyelerine karşı hem de sol düşünceye karşı üniversitedeki öğrencileri elimine etmek ve üniversiteleri tek tip bir yapı altında organize ederek, üniversitelere bir tek elbise giydirmek yani bütün üniversitelerin bu aynı sistem içerisinde çalışmasını sağlamak için kurulmuştur. Bu tek tiplik üniversite yapıya aykırıdır. Çünkü üniversitelerin de kendi içlerinde farklılıkları olması gerekiyor. YÖK sistemi merkeziyetçi yapıyla üniversiteleri öğrenciye dayalı olmayan, bilimsel olmayan, sorgulamayan, araştırmayan öğrenciler yetiştiren bir kurum haline getirmektedir. Bu nedenle Türkiye yüksek öğretiminde asıl sorun sistemin aşılabilmesidir. Bu sistemi aşmadığınız sürece yüzeysel olarak birtakım değişiklikler yaparak bir yerlere dâhil olmaya çalışmak gelişme getirmeyecek aksine gelişmelerin önüne bir engel olarak çıkacaktır.

Türkiye'de üniversite sisteminin değişip gelişmesi için gerekli adımların atılması yönünde girişimlerin yapılması lazım. Bunu da üniversite bileşenlerinin yapması lazım. Fakat bizim ülkemizde bu değişimler hep yukarılardan, hükümetlerden

geliyor. Aslında siyasilerin üniversitelerin gelişmesi konusunda üniversiteden gelecek talepleri önemsemesi gerekirken kendi görüşleri-çıkarları doğrultusundaki taleplerin öne çıkarılmasını sağlıyor. Bu nedenle yapılacak bütün değişikliklerde üniversite-YÖK/hükümet çatışması doğuyor. İşte bu karmaşada da bizler üniversitelerin önünü açamıyoruz.

Bu süreç, YÖK yasa tasarılarıyla, YÖK strateji raporuyla ve en sonunda Yusuf Ziya Özcan'ın "üniversiteleri paralı yapalım" açıklaması ile devam etmektedir. Sizce üniversitelerde ne yapılmak isteniyor?

YÖK başkanının bu açıklamasını esefle kınıyoruz. Çünkü üniversite eğer öğrencinin üstünde tamamıyla bir yük olarak devam edecek olursa yani özelleştirilip paralı bir üniversite haline getirilecek olursa bilim ve araştırmanın önünde büyük bir engel oluşacaktır. Ayrıca eşitsizlik ilkesi sağlanır. Devlet üniversite çağına gelmiş olan herkese eşit olarak eğitim-öğretim hizmetini vermekle yükümlüdür. Fakat devlet şunun arkasına sığınıyor: üniversiteye gelene kadar gerek okullara gerek dershanelere bir sürü para yatırılıyor, üniversitelere neden yatırılmasın? Bu da sistemde büyük bir bozukluk olduğunu gösteriyor. Çünkü kötü olan bir şeyi örnek olarak göstermek yanlıştır. Biz buna da karşıyız. Yani ortaöğretim alanını da parasız ve eşit olarak, ülkenin en uç köşesinden her tarafına kadar nitelikli olarak bir eğitim verilmesi gerektiğinin taraftarıyız.

Parasını karşılayamayacak durumda olanlara devlet tarafından burs verileceği söyleniyor. Ama devlet daha sonra bu parayı, o kişiyi istihdam ederse alacak. Ancak şu anda istihdam oranlarına baktığımız zaman yüksek öğrenim görmüş olanların istihdam oranı daha da az. Çünkü yüksek öğretimi görmüş olan bir öğrencinin istediği ücret, yüksek öğretimi görmemiş olandan daha fazla olduğu için işveren aynı hizmeti yüksek öğretim görmemiş olandan alacaktır. Ve pahalı yüksek öğretimin öğrenciden talep edilmesi tamamıyla o kişinin hayatını karartacaktır.

Sonuç olarak devletin eğitim-öğretimi tüm seviyelerde parasız vermesinin yanındayız. "Bu paralarla olmuyor" deniyor, ama bu devletin sorunu. Üniversite açmak kolay, hemen bir yasayla açabiliyorsunuz. Üniversite açmanın da niteliği ve kriterleri vardır, eğer bu kriterler sağlanmışsa üniversite açılır, sadece kâğıt üzerinde açılmaz. Akademik insan yetiştirmenin önünde engeller var, öğrencilerin oralara gittiği zaman yurt/barınma sorunu var, beslenme sorunu var, spor alanları sorunu var, sosyal imkân sorunu var, sağlık sorunu var. Dolayısıyla bu hizmetleri veremedikten sonra "üniversite açtım" demek çok yanlış bir durumdur.

Yusuf Ziya Özcan'ın açıklamalarına birçok destek açıklamaları geldi. Baskın Oran, Murat Belge gibi yazarlar da yazılarında bu konuya destek çıktılar. Sonuçta bu insanlar muhalif olarak bilinen kesimin sözcüleri olduklarını iddia ediyorlar. Siz bu konuyu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tabii sosyalist kesimin bu şekilde değerlendirmesini liberalleşme, neo-liberal politikalara ayak uydurma olarak görüyorum. Ve bu insanlar özelleştirmelerin yanındalar ve buna karşı çıkanları da köhnemiş sosyalistler olarak görüyorlar. Bu arkadaşlar çok yanlış değerlendiriyor, devlet kendi üzerindeki yükü öğrencilere yıkmak istiyor. Bu da bizim gibi yoksul ülkeler açısından aykırıdır. Belki 25-30 bin dolar gelir seviyesine ulaşırsa Türkiye'deki milli gelirden alınan pay ve bu paylar da gerçekten eşit olarak gerçekten dağılırsa bu mümkün olabilir. Fakat kimisi milyon dolarlar alırken, kimisinin ayda 20 dolarla karnını doyurduğu bir ülkede eğitimin paralı olmasını savunmak demek, yoksul çocukların okuması önündeki engel demektir. Çünkü o yoksul çocuğun babası kefil olamayacaktır ve o çocuk okuduktan sonra istihdam edilse bile alacağı ücreti düşünürsek o parayı belki de 20 yılda ödeyecektir. Bu da artık o çocuğun kültürel-sosyal yönden gelişmesinin önünde engel olacaktır diye düşünüyoruz. Dolayısıyla bizim gibi yoksul ülkelerde bunu savunmak neo-liberal politikaları savunmakla, kapitalizmi savunmakla eşdeğerdir diye düşünüyoruz.

Üniversitelerin paralı olmasıyla birlikte "özerk" olacağı söyleniyor. Buradaki özerklikten kasıt nedir? Bizim özerklik anlayışımız nasıl olmalıdır?

Devlete bağımlı olmayacak diye düşünülüyor. Üniversite kendi finansını "girişimci üniversite" yapısıyla karşılamaya çalışacak. Aslında bu doğru değil. Üniversiteler devletten parasını almalıdır ve yine özerk olmalıdır. Şu durumda bile devlet üniversitelere verdiği parayı kendi istediği şekilde kullanıyor ve üniversitelerin de önünü mali olarak kapatmış oluyor. Buradaki özerklik şu anlama gelmelidir: devlet parayı vermelidir ve üniversite bu parayı bağımsız olarak kullanmalıdır.

Özerklik sadece mali anlamda mı olmalıdır? Yani, bilimselliği tartışılmadan, sermaye sahibi patronlara danışılarak onların ihtiyaçları doğrultusunda müfredat düzenlenmekte fakat bu anlaşma sürecinde öğrencilerin çıkarları düşünülmemektedir. Sizce, üniversiteler kalifiye eleman yetiştirmekle mi yükümlüdür?

Üniversite bir meslek mensubu yetiştirmez. Üniversite kavramı gereği bilimin, araştırmanın ve düşüncenin önünü açar; Öğrencinin hayal gücünü, sorgulamasını geliştirir. Bizdeki yanlış bir uygulamadır: ille de mühendis çıkması için öğrenci yetiştirilmez. Öğrenciye mühendislik eğitimi verilirken özgürce düşünebileceği bir eğitim de verilmesi gerekmektedir. Kültür ve felsefe derslerinin seçmeli olarak verilmesi lazım. Çünkü bunlar öğrencinin ufkunu genişletir, bilime ve araştırmaya yatkınlığını geliştirir.

Özellikle Almanya, Fransa, İngiltere ve İtalya gibi ülkelerin ülkemizde üniversite açmak için başvurularında bulduklarını YÖK Başkanı söyledi. Bu ülkelerin Bologna'nın mimarları olduklarını da biliyoruz. Neden bunlara göz yumuluyor?

Burada küreselleşmenin önemli bir etkisi var. Küreselleşme süreci içerisinde ülkenizi dış sermayeye karşı koruyamazsanız onların ülkenizde her alanda etkili olmasını sağlarsınız. Özelleştirmelerle bu zaten yapılıyor. Dolayısıyla bu ülkelerin belirli kanallar aracılığıyla Türkiye'de üniversite açmaları yasal olarak uygun. Ve buralarda yapılacak olan eğitim de yabancı dilde olacaktır. Bizler yabancı dilde eğitime de karşıyız. İçerik tam olarak nasıl olacak bilmiyoruz, burada bizim kafamızda da soru işaretleri var fakat her türlü özelleştirmeleri yaptılar, bankalarını bile sattılar, üniversiteleri de satacaklardı diye düşünüyorum ama bunu bir olumsuzluk olarak değerlendiriyorum.

Ayrıca vakıf adı altında özel üniversiteler devletten yardım da alıyorlar. Sizce Bologna Süreci ile birlikte ve yapılan başvuruları da göz önüne aldığımızda özel sektörün önünü açacak bir eğitim reformundan bahsedebilir miyiz?

Şu anda bile dikkat ettiyseniz vakıf üniversiteleri bile öğrenci bulmakta zorlanıyor, kontenjanlarını dolduramıyor. Dolayısıyla özel üniversite sayısı arttıkça kendi aralarında bir rekabet başlayacak, ücretlerini düşürüp her türlü öğrenciyi çekecekler ve niteliksiz bir eğitim verecekler. Ve bugünkü yoz sistem daha da yozlaşacak.

Türkiye'nin nüfusunun gittikçe artması, dolayısıyla her yıl sınava girecek öğrenci sayısının da artması ve üniversiteye giremeyen büyük çoğunluğun dışarıda kalması üniversiteleri cazip bir alan olarak gösteriyor özel sistemde. Yani yatırım yaparsak hizmet alacak olanlar da parasını verir, dolayısıyla kârlı bir iş yapmış oluruz, diye düşünüyorlar. Fakat Türkiye'de önemli bir yoksullaşma süreci var. Paralı bir eğitim alabilecek insan sayısı var, belli bir süre sonra iflasın eşiğine de gelebilirler. Tüm bunlar daha çok yozlaşmanın başlangıcıdır. Ama önemli olan bunların engellenmesi ko-

nusunda bizim gibi sivil toplum örgütlerinin, üniversitelerin ve öğrencilerin dik durmasıdır.

Özellikle mesleki yeterlilik, yetkin mühendislik gibi uygulamalar neye işaret ediyor? Diplomalardan unvanların kaldırılması nereye hizmet ediyor?

Diplomalardan unvanların kaldırılıyor. Sadece diploma veriliyor, unvan verilmiyor. Peki bu unvanları kim verecek? İşte buna da meslek odaları sahip çıkmaya başladı. Mesleklerindeki yeterliliği sağlamak için "yetkin mühendislik" şeklinde kendilerine özgü bir yönetmelik çıkardılar. Ve burada para karşılığında çok kısa süren bir eğitimle mühendislik belgesi veriyorlar. Tabii ki bu çok büyük bir saçmalaktır. Üniversitenin 4 yılda veremediğini 15-30 günlük bir eğitimle bir mühendislik meslek örgütü veremez.

Bizim ülkemiz özgülünde düşündüğümüzde öğrenciler zaten üniversiteye gelene kadar çok fazla emek ve para harcıyorlar, üniversiteye gelince de barınma sorunu, sağlık sorunu gibi birçok sorunla karşılaşılıyorlar. Bir kısmı okurken çalışmak zorunda da kalıyor, böylece ne okulda ne de işyerinde tam verimli olamıyorlar. Tüm bunlar yetmişmiş gibi bir de mezuniyetten sonra önlerine bir sürü kurs ve uzun bir süre staj konuyor. Bu konuda sizlere ne gibi görevler düşüyor?

Biz bu noktada bunun mücadelesini vermekle yükümlüüz, bunun için varız. 1300 öğretim üyesi olan bir derneğimiz, 1989'da kurulduk ve kurulduğumuz günden beri YÖK sistemine karşı bir mücadele veriyoruz. Üniversitenin özgürleşmesi, öğrencilerin üniversitelerde özgürce örgütlenmesi, kendisini yöneteceklerin seçimine katılabilmesi ve eğitim-öğretimi sorgulayıcı bir yapıya sahip olabilmesinin mücadelesini veriyoruz.

Bizlerin Yeni Demokrat Gençlik olarak özellikle Bologna Süreci ile ilgili çalışmalarımız oluyor. Ve gençliği ilgilendiren bu süreçte ve yasaklara karşı gençliğin hiçbir şekilde söz sahibi olmadığını görüyoruz. Örgütlenme özgürlüğümüz engellenmek isteniyor. Tüm bunlara karşı bizler, yönetimde söz, yetki ve karar hakkına sahip olmak istiyoruz. Bu amaçla "söz-yetki-karar ve örgütlenme hakkı" adlı bir kampanya yürütüyoruz. Bir öğretim üyesi olarak kampanyamızı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tam da bu süreçte olması gereken, anlamlı bir çalışma diye düşünüyorum. Belki amaçlarınıza kısa vadede ulaşamayacaksınız ama bu süreçte bunu dillendirmek ve çalışmalar yapmak çok faydalı. Başarılar diliyorum.

Marmara Üniversitesi'nden bir YDG'li

KOLEKTİFİN SESİ

Kampanyamızın başarısı, halk gençliğinin örgütlenmesi için

Kitle örgütlerindeki çalışmalarımızı yoğunlaştıralım

Kampanyamızda çok net bir şekilde emperyalist saldırıların geniş halk kesimlerine yönelik olduğunu belirtiyorsak, o halde halk gençliğinin bütününü kapsayacak örgütlenmelerde çalışmalarını yoğunlaştırmak önemlidir. Öğrenci dernekleri/sendikaları, işçi dernekleri/sendikaları vb örgütlerde çalışmalarımızı yoğunlaştırmak, böylesi örgütlenmeler yoksa en geniş kitleyle ve diğer devrimci/demokratik örgütlerle birlikte böylesi örgütlenmeler yaratmak önemlidir. Bunun katkısı da örgütlenme çizgimizde hızla bir düzelmeye olarak kendisini gösterecektir.

Emperyalizmin ülkemizdeki uşakları vasıtasıyla halk kitlelerine ve onun parçası olan halk gençliğine yönelik saldırıları artarak devam etmektedir. Saldırıları artarak devam ediyor, emperyalistler ve uşakları pervasızlaşmakta sınır tanımıyorlar. AKP hükümeti geçtiğimiz yıllarda bu ülkenin kuruluşundan bu yana en büyük özelleştirmeyi gerçekleştirmesiyle övünebiliyor. YÖK Başkanı hiç çekinmeden üniversitelerin paralı olması istemini dile getirebiliyor. Emperyalizm, kendi krizini yarı-sömürge ülkelere yaymak için bu ülkelerin zenginliklerini talan ediyor, halk kitlelerinin bin bir zorlukla yaratmış emeklerini gasp ediyor. Ancak ülkemizde bu saldırılarının bu kadar pervasız olmasının önemli bir nedeni de halk kitlelerinin ve onun parçası olan halk gençliğinin örgütsüzlüğüdür.

Tam da bu süreçte kampanyamızın söz, yetki, karar ve örgütlenme özgürlüğü talebi bu anlamıyla önemli bir yerde durmaktadır. Halk gençliğinin kendi gelecekleriyle ilgili kararları kendisinin verebileceğinin propagandasını yapıyor, bu anlamıyla hak alma mücadelesini yükseltmek için emek harcıyoruz. Bu anlamıyla kampanyamızın hedefi kısa sürede somut kazanımlar sağlamak değildir. Bunun bir anda olmayacağını, görece uzun bir süreci kap-

sayacağının farkındayız. **Ancak biliyoruz ki halk gençliğini örgütlenme, halk gençliğinin gerçek sorunlarına yoğunlaşmayı gerektirir. Kampanyamızın önemli bir hedefi güçlerimizi halk gençliğinin sorunlarına yoğunlaştırmaktır. Ve bu yoğunlaşma içerisinde halk gençliğini adım adım örgütlemektir.**

YDG, Yeni Demokrasi mücadelesinde taraftır. Ülkemizin faşizmle yönetilmesi, halk kitlelerinin demokratik hak ve kazanımlarının olmaması, demokrasinin de ancak devrimle gelebileceği gerçeği YDG için belirleyicidir. Yeni Demokrasi mücadelesinde tarafız, istem ve taleplerimiz de bu yönlüdür.

Yeni Demokrasi'nin bir gerçeklik haline gelmesi kitlelerle birlikte olacaktır. Aksini düşünmek büyük bir hatadır. Bir avuç öncüyle bu mücadele başarı kazanamayacaktır. Her şeyi öncüden beklemek, geride destekçi bir pozisyonda yer almak kabul edilemezdir. Yeni Demokrasi mücadelesi her şeyden önce biz halk gençliğinin mücadelesidir. Bu düzenden umudunu kesen bir mücadelesidir. Bu yüzden bu mücadelede bir tarafız. Bu yüzden YDG gibi bir örgütlenmenin içerisindeyiz.

Ancak YDG olarak bugün gerçekliğimiz de göstermektedir ki, kitlesel bir hareket değiliz. Bu durum bizim istem ve taleplerimizle bir çelişki oluşturmaktadır. Önemli olan bu çelişkinin çözülmesidir.

Kitlesel bir hareketi nasıl yaratacağız? Bu, teoride ifade ettiğimiz doğru tespitlerimizin yaşam bulmasıyla gerçekleşecektir. **Bunun için de yoğun bir kitle çalışmasına, yaygın bir ilişki ağına ihtiyacımız bulunmaktadır.** Yeni Demokrasi mücadelesinde en önce örgütlenmek kitlenin ileri kitle olması, bizim ufkumuzu sadece ileri kitleyle sınırlamamızı doğurmamalıdır. Kaldı ki faaliyet yürüttüğümüz alanlarda kimlerin ileri kitle oldukları alınlarında yazmıyor. İleri kitlenin de örgütlenmesinin yolu en geniş kesime yönelik çalışmalarda bulunmaktan geçiyor. En geniş kesimi hedeflemeden yürütülen bir çalışma istem ve taleplerimizle uyumlu değildir.

Birçok devrim deneyimini incelediğimizde kitlelerin saygısını kazanan, kitleleri seferber edebilen kitle önderlerinin varlığının önemli bir yer tuttuğunu görürüz. Lenin, böyle unsurların desteği olmadan devrimin iki buçuk ay bile yaşayamayacağını Sol Komünizm adlı eserinde açıkça belirtiyor. Kitlelere önderlik edebilecek, onların içerisinde etkili, dürüst, namuslu vb özellikleri bulunan, geri kalmış olanları ileriye götürebilecek kişileri nasıl açığa çıkaracağız? Bunun iki yönü olduğunu düşünüyoruz. Birinci olarak her YDG'linin en geniş kesimle irtibata geçmesi ve onlar nezdinde kabul edilmesidir. İkinci olarak da hali hazırda az da olsa kitle örgütlerinde örgütlü bulunan kesimler içerisindeki kitleleri yönlendirebilenlerle ilişkilerimizi sıklaştırmaktan geçmektedir.

Her YDG'linin en geniş kesimle irtibata geçmesi ve zaman içinde kitleler tarafından kabul görebilmesi bizim açımızdan önemlidir. Bunu çeşitli kitle örgütlerinde bulunan kesimler içerisinde çalışmalarımızı yoğunlaştırmak olarak ele almak daha doğru olacaktır.

Şimdiye kadar örgütlenme sorunlarımızı değinirken genellikle kitlelerden kopuk bir çalışma tarzından bahsediyorduk. Ancak her ne kadar belirli bir ilerlemeden bahsetmek mümkünse de bu konuda yeterli bir kavrayışa ulaştığımız söylenemez. Bunu çözmeye yönelik olarak

cek olan insanın kendi ihtiyaçlarına, politik düzeyine uygun örgütlerde örgütlenmesini sağlamaktan geçer. Komünist bir genç olma isteğinde bulunan birisinin örgütleneceği yer komünist partisinin gençlik örgütüdür. Anti-emperyalist, anti-faşist bir gencin örgütleneceği örgütlenmeler anti-emperyalist, anti-faşist bir gençlik kitle örgütüdür. İş koşullarına yönelik rahatsızlığı bulunan bir işçi gencin örgütleneceği yer ise sendika gibi kitle örgütleridir.

Kampanyamızda çok net bir şekilde emperyalist saldırıların geniş halk kesimlerine yönelik olduğunu belirtiyorsak, o halde halk gençliğinin bütününü kapsayacak örgütlenmelerde çalışmalarını yoğunlaştırmak önemlidir. Öğrenci dernekleri/sendikaları, işçi dernekleri/sendikaları vb örgütlerde çalışmalarımızı yoğunlaştırmak, böylesi örgütlenmeler yoksa en geniş kitleyle ve diğer devrimci/demokratik örgütlerle birlikte böylesi örgütlenmeler yaratmak önemlidir. Bunun katkısı da örgütlenme çizgimizde hızla bir düzelmeye olarak kendisini gösterecektir.

Ancak kitle örgütlerinde istikrarlı bir çalışma yürütme konusunda sıkıntılar yaşadığımız bir gerçektir. Bunun önemli ve nesnel bir nedeni gençlik içerisinde kitle örgütlerinde çalışma deneyiminin az olmasıdır. Birçok alanımızda YDG'lilerin önemli bir kısmının daha öncesinde herhangi bir kitle örgütünde çalışmamış olması daha çok bu nesnel nedenle ilgilidir. Ancak bizlerin önemli bir görevi de bu nesnellığı değiştirmektir. **O halde belirleyici olan neden, kitle örgütlerindeki çalışmanın önemini anlaşılamaması, halk gençliğinin birleştirilmesinin önemini kavranılamamasıdır.** Çevremizin dar olması, çoğunlukla ileri kitleden genç-

lerle bağımızın olması nedeniyle YDG'nin mi derneğin mi çalışmasının öne alınması konusu karşı karşıya getirilebilmektedir. Bunun en önemli nedeni derste, okulda, yaşadığımız çevrede hayatı birlikte geçirdiğimiz insanlara kendimizi, politikalarımızı cesaretle, sabırla tanıtmaya çalışmamız, faaliyetimizi planlarken, politikamızı tanıtırken devrimcilerle tanışmamış kitleleri göz önüne yeterince almamamızdır. Dolayısıyla ilişkide olduğumuz, yayın verdiğimiz, eylemlere çağırdığımız az sayıdaki kesimin devrimci demokratik düşüncelere yakın gençlerle sınırlı olması ne çalışmasını yürüttüğümüz özörgütülüğü kitleleştirilebilmekte ne de YDG'nin geniş kitleler tarafından tanınmasını sağlamaktadır.

Devrimci olmak yaşamımızdaki her türlü geri tutumu hızla aşmaktır. Devrimci olmak halk kitlelerinin acısını kendi acımız, öfkelerini kendi öfkemiz bilmektir. Halk gençliğine yönelik yoğun saldırıların olduğu bir dönemde onların yanında, onlarla birlikte davranabilmektir. Devrimci olmak halk gençliğini örgütlemektir. Yukarıda da vurguladık hiçbir şekilde ileri kitleyle kendimizi sınırlamamalıyız. Bunun için en geniş kesimi bir araya getirme çabası şüphesiz ileri kitlede de yankısını bulacaktır. Niteliğimiz bu şekilde gelişecektir.

Pratikte gördüğümüz somut bir gerçek de ilişki ağı en fazla olan arkadaşlarımızın kitle örgütlerine üye olan, orada faaliyet yürütmeye çalışanlar olduğudur. Bu yoldaşların, diğer yoldaşlara göre sürece daha iyimser bakmasının nedeninin çevresinde bulunan ilişkiler olduğu bir gerçektir.

Kitlelerin olduğu her yer çalışma alanımız olmalıdır. Başarı ancak böyle gelişecektir. Tarihte bunun çok sayıda örneği vardır. Rus devrimcilerinin 1905'e kadar en ufak legal olanakları yoktur. Çarlık polisi, Rus devrimcilerini yenilgiye uğratmak için gerici işçi derneklerini örgütlediği zaman Rus devrimcileri bu toplantı ve derneklere katılıp aktif çalışma yürütürler. Rus devriminin başarıya ulaşmasında kitle örgütlerinde ve kitlelerin bulunduğu her yerde ve her türlü örgütlerde çalışma yürütmenin çok büyük payı vardır.

Bir başka örnek ise, ülkemizde 1933 yılında ceza kanununda yapılan değişiklikle grev suç olarak tanımlanır. O dönemin hükümeti işçi hakları konusunda ABD'li Hines şirketinden danışmanlık hizmeti alır. Şirketin tavsiyeleri doğrultusunda, işçilerin illegal komünist partisi ve çeşitli illegal örgütlenmeler içerisinde bulunmasını önlemek amacıyla hükümetin denetiminde "İşçi Cemiyeti" kurulması kararlaştırılır. Bunun için İzmir pilot bölge se-

çilir. 11 Aralık 1934'te İzmir İşçi ve Esnaf Cemiyetleri Birliği adında bir dernek kurulur. İşçilerin derneğe üye olmaları şart konulmuştur. Derneğe daha ilk yılında 17.300 işçi ve 6.600 esnaf üye olur. Amaçlarından birisi işçilerin grev yapmalarını engellemek olan dernek 5 yılda 62 grevin yaşanmasını engelleyemez. Bunun sonunda her türlü sendikal örgütlenme yasaklanır. Her ne kadar gerici amaçlarla kurulsun da işçilerin bir araya getirilmesi, işçilerin eyleme geçmesinin ilk adımıdır. Devlet kendi denetiminde de olsa böylesi örgütlenmelerden dersler çıkarmıştır. Halk kitlelerinin bir arada olması onlar için tehlikelidir. Halk kitlelerini bölmek bu anlamıyla bu devletin temel politikasıdır. Bunun karşısına biz devrimciler "birlik, mücadele, zafer" anlayışıyla hareket etmeliyiz.

Kitle örgütleri mevzusunda yaşadığımız bir sorun da farklı anlayışların egemen olduğu kitle örgütlerinde çalışma yürütmek konusunda duyulan isteksizliktir. Başarıya ulaşan tüm devrimleri incelediğimizde o ülkelerin devrimcilerinin güçleri dâhilinde mümkün olan en çok kitle örgütünde aktif çalışma yürüttüklerini göreceğiz. Bunu bizler de gerçekleştirmeliyiz. Kaldı ki öznel gücümüzün azlığı nedeniyle kitlelerin bulunduğu gerici örgütlenmelerden ziyade ilerici örgütlere yoğunlaşmak önceliklidir. Ancak genelde bu örgütlerin yönetiminin reformist, uzlaşmacı nitelikte olmasından kaynaklı kitle örgütlerinden, kitlelerin bulunduğu örgütlerden uzak durmak yanlış bir tutumdur. Elbette çalışma yürüttüğümüz tüm kitle örgütlerinde yönetime gelmeyi hedefleriz. Ancak bu bir anda olmayacaktır. Hiçbir şekilde o kitle örgütünün yönetiminde bulunanların dar grupçu, hegemonyacı anlayışları oraya girmemeyi meşrulaştırmaz. Buna rağmen o örgütlerde çalışma yürütmek hedeflenmelidir. Çünkü faaliyetimizi engellemek isteyenler sadece bu ülkenin yöneticileri, kolluk kuvvetleri değildir. İdeolojik olarak sisteme bağlı olan, devrimci olmayan, demokratik kültürü kabullenemeyen anlayışlar da bizlerle aynı çatı altında faaliyet yürütmek istemeyeceklerdir. Onlar da kitlelerin devrimci öfkelerini bastırmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Buldukları yaşam alanlarıyla mutlu, mesut yaşayacaklardır. Bizim gibi devrimci örgütlerin varlığı onların hoşuna gitmeyecektir. Buna karşı uyanık olarak faaliyet yürütülebilir.

Kendimize güvenmeliyiz. Anlayışımız doğrudur. O halde çalışmalarımızı kitle örgütlerinde yürütmek en önemli görevlerimizdendir. Bunun için her bir örgütçümüzün her YDG'linin kitle örgütlerine üye olması, onun etrafında çalışmalarını örgütlemesi önemlidir.

Emekçi hareketi önemli bir gündemimizdir

Toplumsal mücadelenin ivmelenmesi, Yeni Demokrasinin gerçekleşmesi halk kitlelerinin katılımı olmadan bir gerçeklik haline gelmeyecektir. Halk kitlelerinin katılımı da onlara Yeni Demokratik Devrim bilincinin taşınmasıyla olacaktır. İşte bu bilinci taşıyacak olanlar objektif şartlarından kaynaklı ilk önce öğrenci gençlik içinden çıkacaktır.

Üniversiteli gençlik içerisindeki çalışmaları esas almamızdan kaynaklı YDG'nin örgütsel bileşimi ağırlıklı olarak öğrenci gençliktir. Bu mevcut durumun bir dizi olumlu ve olumsuz özelliği bulunmaktadır. Yarı aydın niteliği ve sorgulayıcı yönü, öğrenci gençliğin hızlı tepki vermesini ve saflaşmasını sağlamaktadır. Ayrıca bu aydın niteliğinin bilinç taşıma konusunda da avantaj yarattığını belirtmekte fayda vardır.

Öğrenci gençlik içerisindeki çalışmalarımızın doğurduğu çeşitli olumsuzluklar da vardır. Özellikle üniversitelerin büyük oranda emekçi halktan kopartılması, emek ve üretim sürecinden kopukluğu öğrenci gençliğin bu ülkenin halkını anlamasını zorlaştırmaktadır. Bu anlamıyla öğrenci gençlik, içerisinde bulunduğu topluma bir yönüyle de yabancı kalmakta ve emekçi halkın yaşamış olduğu sorunları yakından bilmemektedir.

Toplumsal mücadelenin ivmelenmesi, Yeni Demokrasinin gerçekleşmesi halk kitlelerinin katılımı

olmadan bir gerçeklik haline gelmeyecektir. Halk kitlelerinin katılımı da onlara Yeni Demokratik Devrim bilincinin taşınmasıyla olacaktır. İşte bu bilinci taşıyacak olanlar objektif şartlarından kaynaklı ilk önce öğrenci gençlik olacaktır. **Bu yüzden üniversite çalışmalarında bulunan YDG'lilerin toplumsal mücadeleye daha duyarlı olmaları, işçi, emekçi eylemlerine daha fazla katılım sunmaları, onların yanında daha fazla yer almaları devrimci niteliğimizin gelişimi açısından oldukça önemlidir.** Bunun yanında sömürü biçimlerini kavramadan, incelemeyen sadece emekçilerin yanında olmak da bir anlam taşımamaktadır. Devrimci bakış açımızın gelişmesi gibi bir istemimiz varsa, sınıfın ve tüm emekçilerin içinde örgütlenmemiz gerektiğini hissediyorsak bu konuda meraklı olmalı, incelemeli ve dahası her koşulda onların yanında olmalıyız.

Geçtiğimiz ay İstanbul'da üniversite öğrencilerinin Tuzla Tersanelerine gerçekleştirdikleri ziya-

ret bu nedenle oldukça önemlidir. İşçi sınıfının yaşadığı acıları anlamaya çalışarak, yaşanan gerçeklik içerisinde onların yalnız olmadıklarını hissettiren bu ziyaret önemli olduğu kadar da anlamlıdır. Keza son yıllarda gerçekleşen emekçi eylemlerinin ve grevlerin parçalı oluşundan duyduğumuz rahatsızlığı her fırsatta belirtiyoruz. Bu durumun, aynı saflarda olan kesimlerin birlikte vermeleri gereken mücadeleyi parçaladığını, böldüğünü ve nihai olarak etkisizleştirdiğini biliyoruz. İşte genel olarak baktığımızda çeşitli nedenlerle önemini vurguladığımız emekçi eylemlerini daha yakından incelemek ve takip etmek, devrimci görevlerimizin başında gelmektedir.

Devrimcilik ezilenlerin yanında olmaktır. Onların sorunlarını, sıkıntılarını kendi sıkıntılarımız olarak bilmektir. Ancak çelişkimiz de tam bu noktada başlıyor. Ezilen halk kitlelerinin sıkıntılarının ne kadar farkındayız? Bu çelişkiyi nasıl çözeceğiz?

Birinci adım olarak öğrenci gençliği esas almamız öğrenci gençlik dışındaki halk kitlelerinden kopmamız, onlardan uzak durmamız anlamına gelmiyor. Hatta en önemli görevlerimizden bir tanesi de öğrenci gençlikle işçi-emekçi kitleleri arasındaki kopukluğu giderecek adımları atmaktır. Bunun da anlamı açıktır. Bulduğumuz alanlardaki işçi-emekçi eylemlerine katılmak, onların içerisindeki çalışmalara önem vermektir.

İkinci olarak sınıf savaşımı üzerine kavrayışımızı geliştirmemiz gerekmektedir. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi emek-sermaye ve artı-değer, artı-emek kavramlarını incelemek, emperyalist-kapitalist dünya sistemini ve onun parçası durumundaki ülkemizdeki mevcut durumu anlamak için çabalamalıyız.

Üçüncü olarak da işçi-emekçi eylemlerinde ve grevlerinde dayanışma içerisinde olmanın, onlarla birlikte olmamızın önemi büyüktür. "İnsan yaşadığı gibi düşünür" diyalektik tezini burada hatırlatmamızda fayda vardır. Emek sömürüsünün teorik izahını birçok işçiden iyi de yapabiliriz ancak bu tek başına hiçbir şey ifade etmemektedir. Bunları bilmenin yanı sıra onların acılarını duyumsamak, sorunlarına duyarlı olmak ve en önemlisi her zaman yanlarında olmak devrimciliğin önemli bir kıstasıdır. Bu nedenle grev ziyaretlerinin sürekliliğini sağlamak, emekçi eylemlerinde aktif bir şekilde yer almak, fabrika önlerinde gazete dağıtımları gerçekleştirmek ve işçilerle sohbet etmek bizim emekçi kesimin sorunlarını daha yakından görmemize, egemen sisteme olan öfkemizin daha

da büyümesine neden olacaktır. Öteki türlü devrimci duygularımızın azalması, saflarımızdaki birliğin gevşemesi vb bir dizi olumsuz koşulları doğuracaktır.

Şüphesiz tüm çalışmalar örgütlemeye/örgütlenmeye hizmet eder. Ama bunu akıllıca, doğru bir tutumla yapmak önemlidir. Kendisine yabancı olduklarımızı örgütlememiz mümkün değildir. Bizi yabancı olarak görenler bizim saflarımızda örgütlenmeyecektir. **Eğer onların içinde örgütlenmek, emekçi sınıfları saflarımızda örgütlemek gibi bir derdimiz varsa, ilk önce bu yabancılığı gidermek aslolanıdır.**

Zor koşullarında yanında olmayan devrimci gençlere, işçi-emekçiler de yakınlık göstermeyecektir. En önemli şikayetlerimizden birisi 6 Kasım gibi öğrenci gençliğin önemli sorunlarında işçi-emekçi sınıfları yanımızda göremememiz olmuyor mu? Eğer işçi-emekçi sınıflarla dayanışma göstermezsek toplumsal mücadelemiz cılız kalmaya ve her zaman baskı altında tutulmaya açık hale gelecektir. Fransa'da CPE yasasına karşı işçilerin ve öğrencilerin son yıllarda gösterdikleri ortaklaşa, kitlesel ve militan direnişler ufkumuzu açmalıdır. CPE yasası, sadece ne üniversite öğrencilerini, ne de tek başına çalışanları etkileyen bir yasa olmadığı için ortaklaşa direnişle öğrenciler ve emekçiler haklarına sahip çıkmışlar ve güzel bir dayanışma örneği göstermişlerdir. Aynı şekilde Güney Kore'de köylülerin ve öğrencilerin ortak düzenledikleri eylemler de bu başlık altında değinilmeyi hak etmektedir.

Ülkemiz devrimci hareketi tarihi de, üniversiteli gençlerin emekçi halk kesimleriyle nasıl bütünleştiğine dair bir dizi olumlu örnekle doludur. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin üniversitedeki faaliyetleriyle kendilerini sınırlamaları, toprak işgallerinde, grevlerde, 15-16 Haziranlarda emekçilerle omuz omuza olmaları, tüm 68 süreci boyunca işçilerin, öğrencilerin ve diğer emekçi kesimlerin ortak mitingler örgütlemeleri, birlikte kürsülerde konuşmalar yapmaları bunlardan sadece bazılarıdır. Onların, emekçi kitlelerle bütünleşme çabaları sonucu halkımızın genelinde olumlu bir etki yarattıklarını ve aradan geçen yıllara rağmen örnek gösterildiklerini biliyoruz.

Ufkumuzu hiçbir şekilde kampüslerle sınırlamayalım. Kampüsler başta olmak üzere tüm halk gençliğiyle ve Türkiye halkıyla bütünleşmeye, onların sorunlarına duyarlı olmaya özen gösterelim. O zaman ezilen emekçi halkımızın hissettiklerini daha iyi anlayacak, yaşadığımız sorunların benzerliğini göreceğiz. İlk tüm kesimlerinin birleşik bir mücadeleye neden ihtiyaç duyduklarını kavrayacağız.

Dosya

Katledilişinin 35. yılında İbrahim yoldaşı anıyoruz

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya yaşıyor, yol gösteriyor!

Dikkat çekici önemli noktalardan biri birkaç devrimci yayın haricinde dönemi anlatma iddiasında bulunan tüm kesim-

lerin bazı muazzam değerdeki gelişmeleri görmezden geldiği, değinmeye cesaret edemediği hatta gizlemek için özel bir çaba harcadığıdır. Bunun ülkemizdeki yansıması İbrahim Kaypakkaya yoldaşa karşılığını almakta, dünyada ise Başkan Mao'nun önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi başta olmak üzere sınıf-sosyalizm mücadelesinin önemli kilometre taşlarının yok sayılması olarak karşımıza çıkmaktadır.

68 hareketinin 40. yıldönümü vesilesiyle gerek devrimci-demokratik kamuoyunda gerekse de burjuva medyada yazılara, dosyalara, programlara sıkça rastlamaktayız. Televizyonda tartışma programlarından belgesellere ve dizilere, burjuva yazılı basında günlük gazetelerden kültür-sanat-edebiyat dergilerine ve daha objektif ve kapsamlı değerlendirmelere yer veren devrimci demokratik yayın organlarına kadar birçok kaynaktan dönem hakkında bilgi almak mümkündür. Yine artan ilginin etkisiyle 68 dönemini anlatan çeşitli kitaplar da kitapçevlerinin raflarında yerini almaktadır. Ancak dikkat çekici önemli noktalardan biri birkaç devrimci yayın haricinde dönemi anlatma iddiasında bulunan tüm kesimlerin bazı muazzam

değerdeki gelişmeleri görmezden geldiği, değinmeye cesaret edemediği hatta gizlemek için özel bir çaba harcadığıdır. Bunun ülkemizdeki yansıması İbrahim Kaypakkaya yoldaşa karşılığını almakta, dünyada ise Başkan Mao'nun önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi başta olmak üzere sınıf-sosyalizm mücadelesinin önemli kilometre taşlarının yok sayılması olarak karşımıza çıkmaktadır.

Genel olarak bu yayınları incelediğimizde 68 hareketinin her türlü otoriteye karşı isyan eden, barışçıl, "çiçek" çocukların daha fazla özgürlük (genellikle de bireysel özgürlük) talebiyle yükselttiği bir hareket olduğu ön plana çıkarılmaktadır. Gençlerin ABD'de ve Avrupa'da toplumun geleneksel yargılarına, cinsel tabulara karşı çıktığı, aynı zamanda ABD'nin Vietnam Sa-

vaşını protesto ettikleri üzerinde durulmaktadır. Avrupa'daki öğrenci hareketinin ise görece daha radikal olduğu, işçi-emekçi kitlelerle daha fazla ortaklaştığı, ancak bununla beraber yine de esas olarak bir grup heyecanlı, romantik, özgür gencin aşırılıkları olarak hoş görülür bir dille anlatıldığına tanık olmaktayız. Zaten döneminin birçok "önderi" de bugün Avrupa Birliği parlamentosunda parlamenterlik yaparak emperyalizme hizmete devam etmektedir. Bu anlatımlar öyle bir hâl almaktadır ki bütün dünyayı etkileyen Vietnam Savaşında Vietnam halkının büyük bedeller ödeyerek Vietnam İşçi Partisi'nin önderliğinde verdiği Halk Savaşı'ndan daha fazla, bu savaşa Avrupa'da, ABD'de karşı çıkan gençler ön plana çıkarılmakta, Vietnam halkının bu destansı direnişi neden ve hangi taleplerle verdiği göz ardı edilmektedir.

Bununla beraber yalnızca Avrupa'yı değil ülkemiz de dahil olmak üzere tüm dünyanın yoksullarını, emekçilerini, ezilenlerini, "lanetlilerini" etkileyen, harekete geçiren Başkan Mao önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi de es geçilmektedir. Milyonlarca kitlenin komünistler önderliğinde sömürüye, insanın insana kulluğuna karşı verdikleri mücadelenin sonucunda başarılan devrimlerin, elde edilen kazanımların ve özgürlüğün korunması için ayağa kalkışı ve sosyalist ve halk iktidarlarını içten ihanetle ele geçiren revizyonist yönetimlere karşı çıkışı elbette ki 68 hareketinin en önemli kaynaklarından.

ABD'de siyah hareketin sivil hak taleplerinde ve silahlı-militan direnişlerinde, Vietnam halkının, Latin Amerika ve Afrika halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinde, Fransa'da ve Avrupa'nın birçok ülkesinde işgal edilen okullarda, fabrikalarda kitlelerin elinde Başkan Mao'nun resimlerinin ve Kızıl Kitabın olması tesadüf değildir. Sovyetler Birliği yönetimini Stalin yoldaşın ölümünün ardından ele geçiren revizyonist, bürokratik diktatörlüğe karşı proleter ideolojiyi savunmak ve her bir ülkede komünist partileri yeniden örgütleyip sosyal kurtuluş mücadelesini yükseltmek için harekete geçen genç devrimcilerin yüzünü Çin'e dönmesi şaşırtıcı değildir.

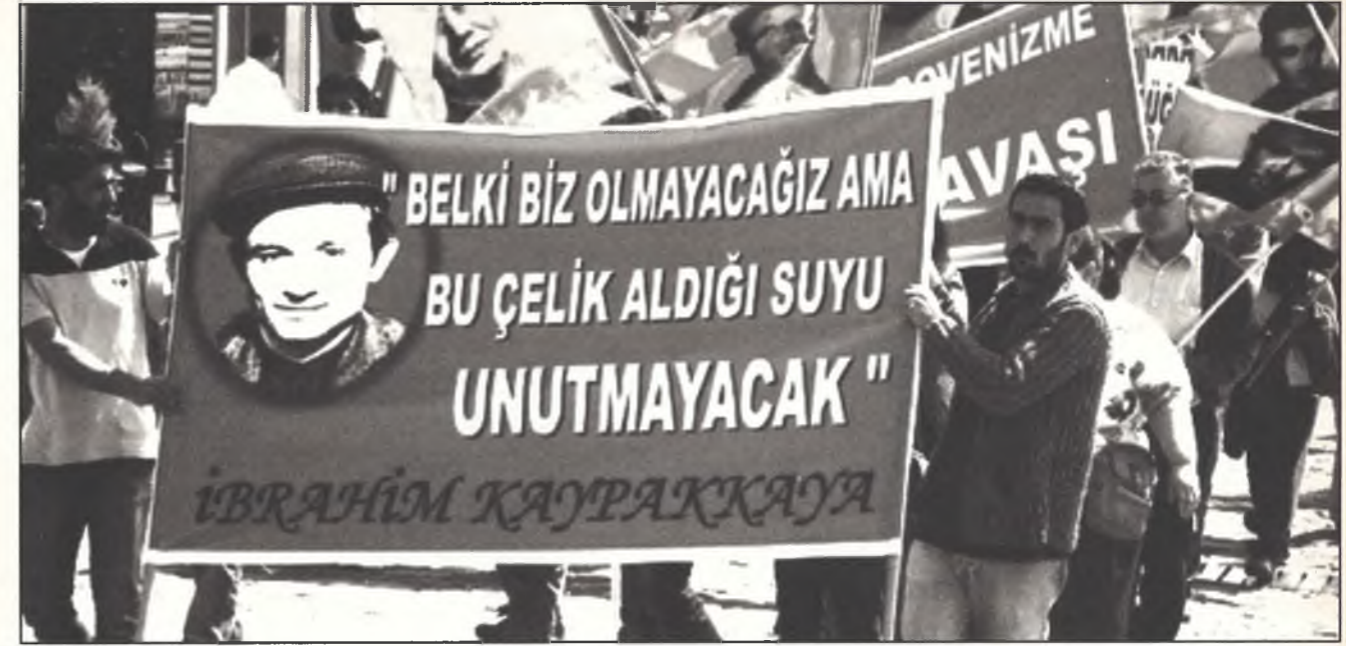
Dünya çapındaki bu muazzam gelişmelerin ülkemizde de karşılığını bulması oldukça doğaldır. **Bu gelişmelere paralel emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapındaki krizinin ülkemizdeki yan-**

sımalarının sonucunda işçi-köylü eylemlerinin kendiliğinden yükselişi ve dünyadaki gelişmeleri takip eden devrimci gençlerin öğrendiklerini ülkemiz yereliyle bütünleştirme çabası ve sahip oldukları devrimci coşku ve halk sevgisi faşizmin belirlediği sınırları parçalamıştır. Dolayısıyla ülkemizde 68 hareketi, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Kemalist iktidar tarafından katledilmelerinin ardından başlayan 50 yıllık suskunluğun devrimci bir çıkışla parçalanması sonucunu doğurmuş ve bu niteliksel gelişim, ülkemizde birçok devrimci partinin yanında komünist hareketin de yeniden ayağa kalkışına vesile olmuştur.

Gizlenmeye çalışılan komünizmin geçerliliğidir

Bu anlamda burjuva medyanın 68 dönemini anlatırken ülkemizde ve dünyada bu döneme damgasını vuran komünist özü gizlemesinin nedeninin tamamen sınıfsal olduğu açıktır. **Gizlenmeye çalışılan, yok sayılan, korkulan emekçilerin komünistlerin önderliğinde devrim için ayağa kalkmasının bir alternatif olarak sunulmasıdır.** Dönemi anlatırken devrimcilere değinmemek mümkün olmayacağına göre düzen medyasının bir tercihte bulunması bir zorunluluk halini almaktadır. İşte bu nedendir ki, İbrahim Kaypakkaya'nın faşist düzenin sınırlarını parçalayan, gerçekliğini ortaya seren ve kurtuluşun yolunu berrak şekilde çizen görüşlerinin gizlenmesi, saklanmaya çalışılması gerici düzenin temsilcileri açısından anlaşılırdır.

İbrahim Kaypakkaya'nın gizlenmeye çalışılması, katledilişinin üzerinden 35 yıl geçmesine rağmen son 1 Mayıs'ta da görüldüğü üzere flamalardaki resimlerine, afişlerine bile tahammül edilememesi, dönemi anlatan çalışmalarda politik, katkılarından öte direnişçi yönüyle yetinilmesi ve bu direnişe kaynaklık eden ideolojik-politik duruşun yok sayılması elbette İbrahim yoldaşın sahip olduğu komünist bilinçten kaynaklanmaktadır. Bunun bir nedeni yoldaşın temelini sağlam bir harçla kardığı ve düşman saldırılarına rağmen Proletarya Partisinin günümüze kadar savaşını kesintisiz şekilde sürdürmesi, Türkiye Devrimci Hareketi içinde önemli bir alanı kaplaması ve günümüz gerçekliğine yönelik sunduğu yaklaşımla devlet açısından ne kadar emperyalizme devam etmesidir. Bir diğer nedeni ise İbrahim yoldaşın kurulu düzenin gerçekliğini tüm çıplaklığıyla net ve ke-

sin ifadelerle açığa çıkarması, döneminde tartışılması tabu olunan konulara proleter ideolojinin doğru bakışıyla açıklık getirmesi ve günümüze ve geleceğimize ışık tutan belirlemelerde bulunmasıdır.

İbrahim yoldaşın düşünceleri günümüzü anlamada ve aşmada önemli bir kaynak olmaya devam etmektedir. Bu, hem günümüzün politik sürecini anlama ve sistemin yaklaşımını çözümlenme açısından hem de devrimci mücadelenin yükselmesi, kitlelerle bütünleşmesi için örgütsel çalışmaları geliştirme açısından geçerliliğini korumaktadır.

Devleti tanımak için Kemalizm gerçekliğini doğru kavramak

İbrahim yoldaş döneminde herkes tarafından kutlanan, tartışılmayan, hak etmediği payeler biçilen Kemalizmin gerçekliğini o dönemde MLM kaynakların azlığına rağmen berrak ve net şekilde ortaya koymuş ve dönemin her türlü "fikir erbabı"na karşı cesaretle Kemalizmin faşizm olduğunu, ilerici dünyanın değil gerici dünyanın bir parçası olduğunu sergilemiştir. Bu haliyle ülkemizdeki devletin niteliği ve devlete karşı mücadelede rehberlik konularında İbrahim yoldaşın bu tespitinin muazzam önemi bulunmaktadır.

Kemalist iktidarın daha savaş yıllarında emperyalizme karşı mücadele yaptığını, Sovyet Devriminin gerici için yarattığı tehlikenin de etkisiyle emperyalizmin desteğini kısa sürede kazanabildiğini belirtmiştir. An-

kara hükümetinden aldıkları siyasi ve ekonomik sözler karşılığında zaten I. Dünya Savaşının sonunda yorulan ve halklarının tepkisini çeken emperyalistlerin Kemalistlere destek sunmaktan çekinmediğini İbrahim yoldaş göstermiştir.

İbrahim yoldaş Kemalist ideolojinin rehberliğindeki devletin emperyalizmin yarı-sömürgesi olarak kurulduğunu, emperyalizmin ekonomide ve siyasi alanda hakimiyetini sürdürdüğünü göstermiştir. Kemalist devrimler adı altında gerçekleşen üstten reformların emperyalizmin değişen ihtiyaçlarına uygun olarak yapıldığı da belgeler sayesinde bugün daha net bilinmektedir. Osmanlı döneminde hukuki, ticari vb alanda çeşitli sorunlarla karşılaşan emperyalistlerin bu alanlarda kendi kurallarını (medeni ve ticari hukuk vb) dayatması, bununla beraber Kemalistlerin de ceza hukukunda feyiz olarak faşist İtalyan ceza hukukunu almaları Kemalizmin karşı-devrimci özünü bizlere göstermektedir.

Kemalizm başından itibaren emperyalizmin ülkemizde acenteliğini yapan komprador burjuvazi ile büyük toprak ağalarının ittifakının ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Ülkemizde sanayi, emperyalist kurum ve sermayenin talepleri doğrultusunda şekillendirilmiş, ağır sanayinin gelişimi baltalanmış, montaj sanayi ve hafif sanayi ön plana çıkarılmış, sanayinin ülke geneline yayılması engellenmiştir.

Kemalizm köylülerin toprak talebine karşı çıkmak, yarı-feodal sömürüye karşı köylülerin tepkisini bastır-

mak anlamına gelmektedir. Kemalist devrimle birlikte yarı-feodal yapı ortadan kaldırılmamış, tersine güçlendirilmiştir. Toprak reformu gerçekleştirilmemiş, tefecilerin-tüccarların hakimiyeti perçinlenmiş, bu tarih öncesi sömürü biçimlerinin günümüze kadar yaşamasına neden olmuştur.

Şovenizm, düzenin temellerinde yer edinmiştir

Kemalizm başından itibaren Türk şovenizmi anlamına gelmektedir. Kemalizm Kürt ulusunun düşmanıdır. **Daha kuruluşundan itibaren Kürt ulusunun en meşru hakkı olan kendi kaderini tayin hakkının gasp edilmesi, bastırılmasıdır.** Savaş yıllarında Kürt ulusunun çeşitli temsilcileriyle yapılan anlaşmalara, ittifaklara ihanettir. Kürt ulusunun varlığının reddedilmesi, Kürt ulusunun zorla asimilasyonu, Türkleştirilmesi politikasının sistemli şekilde uygulanmasıdır. Tüm bunlar günümüze kadar süren gerçeklerdir. İşte İbrahim yoldaş tartışılmasının tabu olduğu bir dönemde Kürt ulusal sorununa komünist bakış açısıyla yaklaşmış ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını net şekilde savunmuştur. Devlet, kuruluşundan günümüze Kürt ulusunun haklı taleplerini baskıyla, saldırıyla, kanla bastırmaya çalışmış, 20'li yıllarda da, 30'lu yıllarda da, 70'li, 80'li ve 90'lı yıllarda da ve günümüzde de yüz binlerce askerle yaptığı yığınakla, işkenceyle, sürgünle, askeri operasyonlarla Kürt ulusunun en temel-meşru haklarına saldırılarda bulunmaktadır.

Kemalizmin şovenist yüzünü yalnızca Kürt ulusu görmemiştir. Çok milliyetli bir ülkede yaşamamıza rağmen hakim düzen ırkçı sloganlar (Bir Türk dünyaya bedel, Ne mutlu Türküm diyene vb.) eşliğinde yoğun bir asimilasyon ve imha programı uygulamaktadır. Kemalist kadroların önemli bir kısmı Ermeni-Rum-Süryani Soykırımında yer alanlardan oluşmakta veya aynı siyasi hattı savunmaktaydı. Kemalizmin temsil ettiği sınıflar Ermeni-Rum-Süryani soykırımına öncülük eden ve onların mülkiyetine el koyan sınıflardı. Tarihin en büyük soykırımlarından biri olan Ermeni Soykırımının arkasında da Kemalizme kaynaklık eden projeler yer almaktadır. Cumhuriyetin kuruluşunun ardından da şovenizmin-milliyetçiliğin-ırkçılığın en bariz ve kitle-sel örneği yüzyıllardır Anadolu'da yaşayan Rumların zorla mübadeleye maruz bırakılarak Yunanistan'a gön-

derilmeleridir. Milliyeti, dini ve dili nedeniyle insanların yüzyıllardır yaşadıkları topraklardan, kültürden, birikimden men edilmesi, tanımadıkları topraklara bu nedenlerle sürgüne tabi tutulmaları büyük bir insanlık suçudur.

Kemalist devrime halkın katılımının olmadığını, halkın örgütlenmesinin önüne büyük engellerin çıkarıldığını, ilk dönemlerde örgütlenmeye çalışan TKP'ye ve diğer ilerici örgütlenmelere saldırılar düzenlendiğini, TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Karadeniz'de boğdurulduğunu, grevci işçilere silahlarla saldırıldığını İbrahim yoldaş kanıtlarla ifade etmiştir. Kuruluşundan bu yana devletin muhalif, devrimci hareketlere yaklaşımı özü itibariyle aynı kalmıştır. Bunu günümüze kadar gerçekleştirilen kitle katliamlarında, sürgünlerde, işkencelerde, hapsedilen tutsakların sayısında ve en son 1 Mayıs'ta ve Newroz'da devletin sergilediği tavırdan anlamak mümkündür. Bu nedendir ki İbrahim yoldaş ülkemizde devrimci mücadelenin başından bu yana esas itibariyle illegal olması gerektiğini, ancak böylesi bir mücadele içinde devrimin temel silahlarının inşa edilebileceğini vurgulamıştır.

İbrahim yoldaş yazılarında ayrıca hakim sistem içinde süren klik çatışmalarını da net şekilde çözümlemiş, özellikle ordunun sistem içindeki yeri, cuntaların misyonu üzerine proleter sınıf bakış açısını ifade etmiştir. Döneminde özellikle Kemalizme yönelik hatalı bakış açısının sonucu olarak orduya ilerici misyonlar biçen, hatta devrimi ordudan bekleyen örgütlere ve akımlara karşı tereddütsüzce faşizmin gerçek yüzünü göstermiş ve tahlillerin doğruluğu 71 muhtırasında, 80 cuntasında ve bugüne kadar gelen süreçte oldukça teşhir olan ordunun pratiği nedeniyle herkes tarafından net şekilde görülebilmektedir.

İbrahim yoldaş ve halk sevgisi, halka güven

İbrahim yoldaşın en önemli özelliklerinden biri halka duyduğu büyük sevgi ve güvendir. **Halkı tanıma, anlamaya çalışma, sorunlarının ve taleplerinin savunucusu olma, halkın her türlü hak arama eylemine değer verme ve tereddütsüzce katılma, doğru politikalar ve doğru bir savaş tarzı ile halkın kazanılabileceğinden ve devrimin gerçekleşebileceğinden emin olma İbra-**

him yoldaşın en ayırt edici özelliklerindedir. Bunun sonucunda dönemin diğer devrimci önderlerinden farklı olarak, İbrahim yoldaş devrimin proletarya öncülüğünde halk kitlelerinin eseri olduğunu bilince çıkarmış ve devrimin yolunu belirlerken her aşamada halkın katılımını sağlayacak araçların yaratılması için çaba harcamıştır. İbrahim yoldaş savunduklarını sözle bırakmamış, pratiğiyle de halkın yanında, arasında olmuş, eylem yapan, hak arayan işçileri, köylüleri yalnız bırakmamış, halktan öğrenmeye özel önem vermiştir. Halkın yaşamını, sıkıntılarını, bulduğu çözümleri anlamaya, öğrenmeye çalışmış, öğrendiklerini proleter sınıf bilinciyle geliştirmeyi görev edinmiş ve bu doğrultuda hazırlanan politikaları halka ısrarla taşımamız halinde halkın sevgisini ve güvenini kazanabileceğimizi, onların da öncülüğümüzü kabul edeceğini ve harekete geçebileceğini net şekilde ifade etmiştir.

İbrahim yoldaş kendisini öğrenci gençliğin devrimci mücadelesiyle sınırlamamış, öğrenci gençlik içinde çıkan kadroların her fırsatta işçilerin, köylülerin arasına gitmesini, emekçiler gibi yaşamasını, emekçilerle kopmaz bağlar kurmasını istemiş, öğrencilik yıllarında dahi emekçilerin her türlü hareketliliği ile genç devrimcilerin-öğrencilerin mücadelesi arasında bağ kurmak için çaba harcamıştır.

Tutarlı bir anti-emperyalist anti-faşist mücadele

İbrahim yoldaş tutarlı bir anti-emperyalist anti-faşist önder olduğunu pratiğiyle ve teorisiyle kanıtlamıştır. Faşizme karşı mücadelesini sivil-faşist gruplarla sınırlamamış, devletin siyasal sisteminin faşist yapısından kaynaklı anti-faşist mücadeleyi proletaryanın devrimci iktidar mücadelesi ile iç içe ele almıştır. Em-

peryalizme karşı çıkışını yalnızca belirli bir emperyalist gücü hedef alarak sınırlamamış, yalnızca ABD emperyalizmine değil aynı zamanda Rus Sosyal Emperyalizmine de karşı çıkmış ve anti-emperyalist mücadeleyi ülkemizin emperyalist-kapitalist sistemden bir bütün olarak kopma mücadelesiyle bütünleştirmiştir.

İbrahim yoldaş tutarlı bir anti-emperyalist anti-faşist olarak, emperyalizmin yarı-sömürgeci olan faşist diktatörlüğünün yıkılması ve demokratik halk iktidarının kurulması için silahlı mücadelenin belirleyiciliğini açık şekilde göstermiştir. İbrahim yoldaş yalnızca silahlı mücadelenin gerekliliğini işaret etmekle yetinmemiş, bizzat harekete geçerek ilk silahlı gerilla birimlerinin örgütlenmesinde ve ilk silahlı eylemlerin yapılmasında yer almıştır.

İbrahim yoldaş ülkemizde devrimin yolunun **uzun süreli Halk Savaşı** olduğunu vurgulamış ve bunun yarı-sömürge yarı-feodal ülkemizde devrim için yegane strateji olduğunu göstermiştir. Devletin askeri-siyasi kuvvetlerinin görece daha güçsüz olduğu kırsal alanlarda küçük gruplarla başlatılan gerilla savaşının mücadele içinde gelişip

güçleneceğini, zaman içinde halkın desteğini kazanarak ordulaşacağını ve kırsaldan şehirleri kuşatarak iktidarı ülke çapında zapt edeceğini belirten İbrahim yoldaş, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde proletaryanın askeri stratejisi olan Halk Savaşı stratejisinin ülkemiz özgünlüğüne uyarlanmasını ve her aşamasında halkın katılımını ve örgütlenmesini içerdiğini vurgulamıştır. Önderliğin niteliğinden kaynaklı Halk Savaşı stratejisine dahil olmasa da gerilla savaşının devlete karşı mücadeledeki yerini, kitleleri örgütlemedeki gücünü ve şehirlerdeki geniş kitleleri seferber etmedeki önemini anlamak açısından Kürt Ulusal Hareketinin deneyimleri oldukça değerlidir ve İbrahim yoldaşlarının gerilla mücadelesine verdiği önemin haklılığını göstermektedir.

Bugünü anlamak için İbrahim yoldaşı kavramak

İbrahim yoldaşın görüşleriyle donanmadan günümüzün siyasal hareketliliğini bilimsel şekilde çözümlemek mümkün değildir. Bugün özellikle medya üzerinden koparılan türban tartışmaları, AKP'nin bürokrasinin bazı kurumlarıyla yürüttüğü kavga vb şeklinde yansıyan klik çatışmalarını anlamak ve farklı klikler arasındaki çıkar çatışmasında taraf olmamak, proletaryanın bağımsız sınıfsal duruşunu sergilemek açısından İbrahim yoldaşın dönemini anlatan yazıları aydınlatıcıdır. Bu yazılardaki birikimi günümüze uyarladığımızda AKP'nin devlete muhalif, şeriat yanlısı bir parti olmadığını, CHP'nin veya ordunun, yargının da çağdaş, laik ve ilerici olmadığını anlamak mümkündür. Dolayısıyla bu çatışmaların nedenini ve egemen sınıfların kendi aralarındaki tüm çelişkilere rağmen halka karşı düşmanlıkta ortak olduklarını görmek için İbrahim yoldaşla donanmak gerekmektedir.

Her gün TV'lerde onlarca dakika verilen operasyon ve bombalama görüntülerini ve devletin gerilla savaşından duyduğu korkuyu anlamak için, hükümetler değişse de Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikalarında ısrarın nedenini kavramak ve işçi sınıfının en temel hak taleplerine azgınca saldırılmasını doğru yorumlamak için İbrahim yoldaşın açıkladığı ülkemizdeki devlet gerçekliği ve mücadele yolu üzerinde durulması zorunludur.

Devrim mücadelesini yükseltmek, halkı örgütlemek ve seferber etmek için İbrahim yoldaşın açıkladığı mücadele yolunu, çalışma tarzını, kitle çizgisini anlamak bize reddedilmesi mümkün olmayan bir rehberlik sunmaktadır. İbrahim yoldaşın halka duyduğu güvenin, sevginin bilimsel nedenlerini anla-

mamız, bu güven ve sevginin temelsiz olmadığını, halkın gerçekliğini anlayan, yorumlayan ve değiştirmek isteyen nesnel bir temele sahip olduğunu görmemiz oldukça önemlidir. Onun halkı anlamak, halktan öğrenmek için emekçilerin mücadelelerine coşkuyla dahil olması, bu mücadelelerden devrim için dersler çıkarması günümüzün genç devrimcilerinin ustalaşması açısından belirleyici değerdedir.

İbrahim yoldaşın daha mücadelenin başında ve türlü zorluğun içinde olanaksız olanaklı kılan cüreti ve imkansız talep eden gerçekçiliği partiye, sınıfa ve devrime olan sarsılmaz güveni ve derin ideolojik birikimi bugünkü süreci aşmamızda, zorlukları göğüslememizde bize rehber ve umut olmaktadır. Onun hazırladığı örgütsel belgelerde net şekilde görülen ciddiyeti, ısrarı, nesnellığı, çözüm bulma ve harekete geçme çabası her genç devrimcinin örnek alması ve incelemesi gereken özellikleridir.

İbrahim yoldaş 35 yıl önce faşizm tarafından katledilse de bugün yaşamaya devam etmektedir. İbrahim yoldaş bugün ardıllarının mücadelesinde yaşamaktadır. Dağların doruklarını mesken edinen gerillanın silahın-

da, hücredeki tutsağın direnişinde, emekçilerin eylemlerinde, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde, devrimci gençliğin anti-emperyalist anti-faşist mücadelesinde, 1 Mayıs'ta, Newroz'da halkımızın militan direnişinde, sınıf mücadelesinin her alanında İbrahim yoldaş yaşamaya devam ediyor.

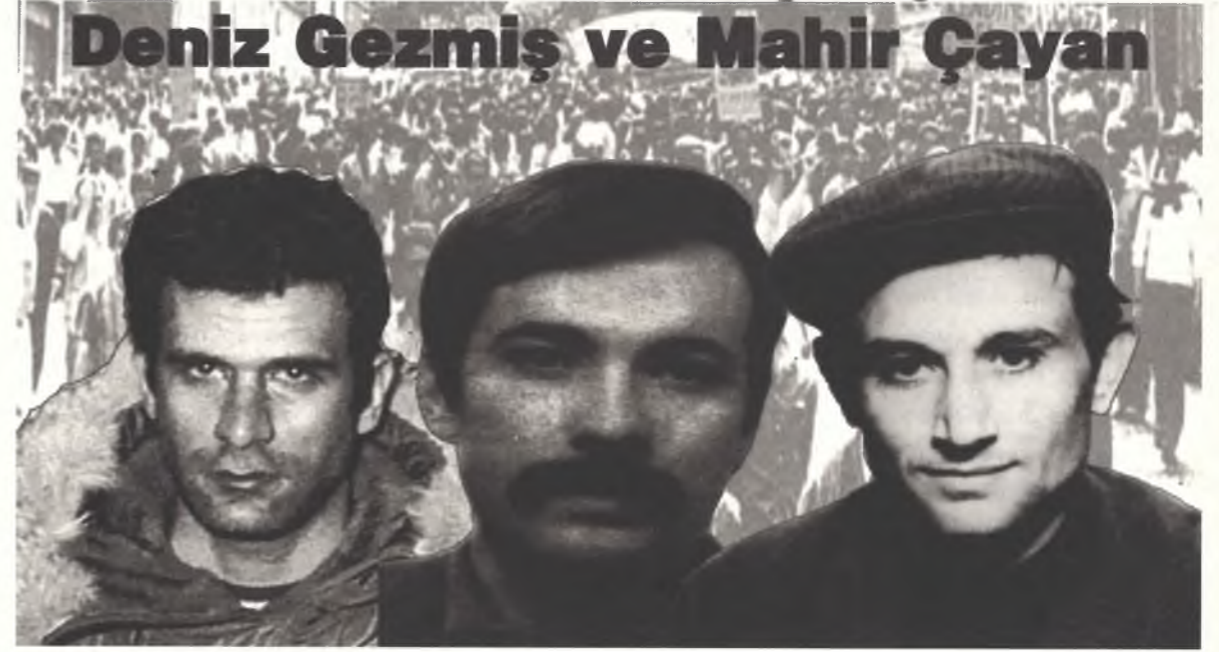
İbrahim yoldaş en zorlu anlarda umut olmaya, direncimize güç katmaya devam ediyor. İbrahim Kaypakkaya'ya yoldaş olan biz devrimci gençlerin onun mücadelesini geleceğe taşıma görevini yine ondan öğrendiğimiz cüret ve kararlılıkla yapabileceğimize den eminiz.

Dosya

Deniz Gezmişleri, çağdaşı onlarca hareketten ayıran temel konu ilerici-likleri, anti-emperyalist duruşları değil, esasta devrimci oluşlarıdır.

71 Devrimci Çıkışı

Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan

71 devrimci çıkışını anlamlı kılan öğeler mutlaka bir arada değerlendirilmeli ve bu şekilde sahiplenilmelidir. Reformist anlayışların parçalanması, tutarlı bir mücadele hattı ve örgütlülük gerçeği bir arada değerlendirilmeyi fazlasıyla hak eden kavramlardır. Halk sevgisi, koşulsuz kitlelere güven ve gerçekçi bakış açısı, bu değerlerin üzerine eklenmesi gereken konulardır.

Türkiye'de devrimci hareketin tarihinden bahsedilecekse, eğer Mustafa Suphilerin kısa dönemli mücadelesi sayılmazsa yönümüzü 1970'li yıllara çevirmemiz gerekecektir. 68 dönemi olarak adlandırdığımız bu sürecin Türkiye Devrim Tarihi açısından önemli ve belirleyici bir dönüm noktası olduğunu kabul etmeliyiz. Daha öncesinin her türlü reformist anlayışını devrimci şiarlarla parçalayan 68 hareketi, dönemin devrimci önderleri ile şekillendiği kadar aynı zamanda devrimci önderler, bu sürecin şekillendiriciliğinde kimliklerine kavuşmuşlardır. Hiçbir olay, tarihsel süreçten bağımsız

olarak değerlendirilemez. 68'li yıllarda tüm dünyada ve Türkiye'de esen bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm rüzgarının etkilerinin devrimci hareketin oluşması ve dahası olgunlaşması konusuna olan etkisi yadsınamaz. Sol klasiklerin çevrilmesinin hızlanmasıyla tartışmaların yaygınlaşması, saflaşmaların artması, mutlaka bu etkiye dahil edilmelidir.

İşte 68'li yıllarda devrimci hareketin ilk temsilcileri olan Deniz Gezmişlerin bu çerçevede içerisinde değerlendirilmesi gerekmektedir. Deniz Gezmiş, daha lise yıllarından itibaren içine girdiği bağımsızlık mücadelesine TIP içinde örgütlü olarak başlamıştır. Üniversitede okumaya başlamasından itibaren çeşitli işçi

ve öğrenci eylemlerinde hep en önde olan Deniz Gezmiş, bu sürecin devamında TİP'ten ayrılarak kendi anlayışı doğrultusunda örgütlenmeye karar vermiştir. Deniz Gezmiş'in ve diğer mücadele arkadaşlarının attıkları bu adım, reformizmden kopuşun da ilk adımı olarak görülmelidir. Kendi içerisinde eksileri ve artılarıyla atılan bu adım, bir ilk olması açısından oldukça değerlidir ve devrimci görüşler çerçevesinde atılan bu adım, saygıyı fazlasıyla hak etmektedir. Bu kopuş, reformizmin tabiri caizse "kazasız belasız solculuk" hayallerine vurulan bir darbedir de.

İdeolojik sağlamlığı ayrı bir tartışma konusu olan Deniz Gezmiş ve THKO'nun ülkedeki yönetim biçimini anti-demokratik olarak değerlendirerek inşa ettikleri mücadele yolu, doğal olarak bu tahlilin üzerinden gelişen devrimci bir çizgi içermektedir. **Mücadelenin yolu ve biçimi üzerine dahası esasta niteliği üzerine hiçbir bahane üretmeden, kendi görüşleri doğrultusunda "ne gerekirse o yapılacak" anlayışıyla oluşan bu çizgi, tüm bu gerekçeler nedeniyle sorgulanamayacak kadar net bir devrimci duruştur.** THKO'nun kurulması öncesinde gerçekleşen Çorum belediye işçilerinin yürüyüşünde, 6. Filo eylemlerinde, 1968 İÜ işgalinde, aynı yıl ABD Büyükelçisi Kommer'in protesto edilmesi eylemlerinde, 1969 İÜ Hukuk Fakültesi işgalinde ve daha onlarca mücadele hattını çizmeye başlayan Gezmiş'in Filistin'e gerilla eğitimi almaya gitmesi de bu çizginin netleşmesi anlamına gelmekteydi. Keza Yusuf Aslan ile birlikte gerilla mücadelesi vermek için düştükleri yolda, Sivas'ta yakalanması da onun çizdiği yolun ne olduğunu göstermekteydi. **Bağımsızlık ve eşitlik gibi bir sorunun olduğunu kabul edenler için nasıl mücadele edilmesinin gerekli olduğunu, yalpalamaya, bahaneyeye yer bırakmaksızın göstermiştir.** Keza yakalandıktan sonra da görüşlerinden taviz vermeyeceğini, her koşulda savunacağını açıkça iddia etmiştir.

Burada kısa bir parantez açarak, Deniz Gezmiş'in savunulması meselesine değinmek gerekmektedir. Başta da belirttiğimiz gibi Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Sinan Cemgil, Yusuf Aslan, Kadir Manga ve onların hareketi hiçbir tahrife olanak tanımaksızın devrimci olarak ilan edilmeyi hak etmektedir. Bu hareket içerisinde yanlış görülen/görülebilecek anlayışların olduğunu kabul edersek, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve

Hüseyin İnan şahsında çok farklı kesimlerin sahiplenici tutum takınması, devrimci çizginin reddini gerektirmemektedir. Resmi ideolojiye bakış konusunda görülen bu anlayış ile Deniz, Yusuf ve İnan'ın adam da öldürmedikleri gerçeği ile şekillenen bu sahiplenme dikkat edilmesi gereken yanlar barındırmaktadır. Elbette ki insancıl bakış açısı, acıma duyguları hayatın içerisinde var olan hislerdir ancak eğer Deniz Gezmişlere salt bu anlayışla bakılıyorsa, bu bakış açısı sorgulanmayı hak etmektedir. **Deniz Gezmişlerin ihtilalci anlayışlarını görmezden gelen, adeta onları sistemin çizdiği çizgiler içerisine çeken her düşünce bu sorgulamadan payını alacaktır.** Bu anlayış etrafında Deniz Gezmişlerin suçlu olmadığı savunulacaksa, bu asla resmi anlayış doğrultusunda yapılmamalıdır. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan kadar Kadir Manga, Sinan Cemgil de aynı şekilde görülmelidir. Böyle düşünmeyenler varsa Deniz Gezmişlerin de yakalanmalarını aynı şeyi yapacaklarını hatırlatmak isteriz. Bu nedenle belirli bir anlayış doğrultusunda Deniz Gezmişleri "yakışıklı, karizmatik, insancıl" yönleriyle piyasaya adapte etmeye çalışanlara tepkili olmamız doğaldır. Onların halk sevgisini, devrimci duruşlarını, devrimci düşünce ve pratiklerini tüm bu piyasa bakış açısının karşısına dikmek önemli bir zorunluluktur.

O halde eğer Deniz Gezmişlerden bahsedecek öncelikle ve mutlaka devrimcilikten bahsetmemiz gerekmektedir. Deniz Gezmişleri, çağdaş onlarca hareketten ayıran temel konu ilerici-likleri, anti-emperyalist duruşları değil, esasta devrimci oluşlarıdır. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya şahıs ve örgütleri nezdinde bu devrimci duruşun o andaki temsilcileridir ve onları bir arada anmayı gerektiren ortak noktaları işte bu ayrıcalıkları yani devrimcilikleridir. Ancak devrimci duruşu, ilericilikten, anti-emperyalizmden, anti-faşizmden ayırmak mümkün olmadığına göre Denizlerin ve 71 devrimci hareketlerinin bu konuda da reformizme göre daha tutarlı olduklarını rahatlıkla söyleyebiliriz. Yani daha açık bir ifadeyle tutarlı bir anti-emperyalist anti-faşist mücadele için devrimci olmak gerekmektedir. Devrimcilik, her anda reformizme göre daha objektif ve doğal olarak daha tutarlı bir yaklaşımı beraberinde getirecektir. Nesnel gerçekliği tanımlayarak, onun alternatifini yaratmak için tutul-

ması gereken yolun ne olduğu meselesi, devrimcilikle reformizmi birbirinden ayıran noktadır. Reformizm, alternatif anlayışı için çizdiği mücadele yolu konusunda tutarlı olmadığı için özünde gerçekçi de değildir. Kendisini sınırladığı noktalar, aslında tam da sistemin alternatifini yaratabilme meselesinde gerekli olan konulardır. Bu bakış açısı, içerisinde derin bir subjektivizm barındırmaktadır. Devrimci bakış açısı ise alternatif için ne gerekirse anda onu yapmayı önüne görev olarak koyar. Bu nedenle kendisini farklı nedenlerle sınırlama yoluna gitmez.

Bu konuda oluşan ayırım, doğal olarak diğer konulara bakış açısında da ortaya çıkmaktadır. Emperyalizmin değerlendirilmesi, faşizme bakış açısı, işçi sınıfına ve genel anlamda halka bakış açısında da devrimcilikle reformizm arasındaki fark görülebilir. 68 döneminde de devrimcilerin yön verdiği anti-faşist anti-emperyalist tutum kendisini açıkça hissettirmiştir. Henüz partileşme ya da devrimci örgüt haline gelme konusunda adımların atılmamış olduğu süreçte dahi 6. Filoya karşı eylemlerde, ABD yetkililerine karşı örgütlenen militan karşı duruşlarda devrimci anlayışın farklılığı görülecektir. **Tutarlı anti-emperyalist duruşu devrimcilikle bağdaştıran en net mesele, emperyalist zincirin kırılması amacını da güden bu toprakları emperyalizmden ayırma meselesindeki net duruşla alakalıdır.**

71 devrimci çıkışının diğer önemli isimlerden birisi olan **Mahir Çayan** için de benzeri görüşleri vurgulamak mümkündür. Buna rağmen aradaki belli farklar da dikkat çekicidir.

Örgüte duyulan gereklilik ve verilen önem Mahir Çayan için daha ön plandadır. Hem Mahir Çayan'da hem Deniz Gezmiş'te hem de İbrahim Kaypakkaya'da gelişen netleşme sürecinin muazzam bir çabayla sağlandığını açıkça söyleyebiliriz. Burada Mahir Çayan'ın kendi yazılarından oluşan Kesintisiz Devrim I-II ve III'te değişimi görmek mümkünken ayırım noktalarını (reformizmden) belirlerken Mahir Çayan'ın pratiğe verdiği önem dikkat çekicidir. Reformizme karşı taktığı net tavır, onlarca lafın, gerçeklikle bütünleşmediği müddetçe anlam ifade etmeyeceği şeklindeki görüşleri, Mahir Çayan'ın dikkatle incelenmesi gerekmektedir. Her şeyden birisidir. Bugün Mahir Çayan'ın ardılı olma iddiasındaki onlarca yapının bu nedenle reformizm konusunda netleşmeden yola çıkmasının her

şeyden önce Mahir Çayan'a saygısızlık olacağını açıkla söyleyebiliriz.

Ayrı bir konu olduğu düşünülebilir ama devrimci duruşun önemli bir etkisi olduğunu düşündüğümü dayanışma anlayışı da 71 çıkışında önemli bir etkenidir. Bunun en bilinen örnekleri olan Denizlerin idamını önlemek için Mahir Çayanların gerçekleştirdiği eylem ve dahası ölümü göze almaları, İbrahim Kaypakkaya'nın Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özüdoğru'nun ihbarcısı olan muhtarını cezalandırmalarıdır. Bunun dışında daha onlarca dayanışma eyleminden bahsetmek mümkündür. Geleneğini buradan alarak **devrimci dayanışma** olgusunun günümüze ne kadar taşınabildiği ayrı bir tartışma konusu olsa da sürekli üzerinde düşünülmesi gerektiği açıktır.

Konuyu bitirmeden önce değinilmesi gereken diğer bir önemli konu da 71 devrimci çıkışının sembol olmaktan öte anlamlar taşıdığına ilişkindir. Bu nedenle 71 devrimci çıkışını sadece belli isimler çerçevesinde değerlendirmek büyük bir hata olacaktır. Deniz Gezmiş "ünlü" bir isim olabilir ancak onu devrimcilik konusunda bir efsane, yiğit bir insan olmaktan ötesine taşıyan konu, örgütlülük meselesidir. Deniz Gezmişler ölene dek ortada bir partiden bahsetmel mümkün olmasa da atılan her adımın ve yapılan her planın örgüte yönelik yapıldığını göreceğizdir. Aynı şekilde Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya için de kişilik özelliklerinin, yiğitliklerinin yanı sıra örgütlü bakış açılarının sahip çıkılması gerektiğini ısrarla vurgulamak gerekmektedir. Bu nedenle 71 devrimci çıkışını anlamlı kılan öğeler mutlaka bir arada değerlendirilmeli ve bu şekilde sahiplenilmelidir. Reformist anlayışların parçalanması, tutarlı bir mücadele hattı ve örgütlülük gerçeği bir arada değerlendirilmeyi fazlasıyla hak eden kavramlardır. Halk sevgisi, kitlelere koşulsuz güven ve gerçekçi bakış açısı, bu değerlerin üzerine eklenmesi gereken konulardır. Tüm bunlar bir araya topladığımızda "iyi, yiğit ancak hayalci gençlerdi" yaklaşımını kabul etmek mümkün olmayacaktır. Aradan geçen 30 sene belki insanlık tarihi düşünlüğünde kısa bir süreye tekabül etse de kendi içerisinde anlamlı bir gelenek yaratmıştır ve gerçekçiliğini defalarca kez kanıtlamıştır. **İşte bu yüzden onlar ölümsüzdür ve bıraktıkları değerler nice 30 yıllara rağmen savunulacak, isimleri hatırlanacaktır.**

Dosya

Türkiye özgülünde 1968 sürecini farklı kılan en önemli olay, bu yılların uzun bir süreden sonra devrimci öznelere şahitlik yapması olmuştur.

68'in gelenliğini yaşatıyoruz

1960'lı yıllara gelene kadar gerçekleşen toplumsal hareketliliklerin sözde "sol" bir "devrim"le tamamlanmasına tarihimizde 27 Mayıs 1960 darbesi denilmektedir. Kendi gerçekliği içerisinde düşündüğümüzde DP'ye (Demokrat Parti'ye) yönelik düzenlenmiş gibi görünen bu cunta aslında tüm halkı hedeflemekteydi.

1960'lı yıllara gelene kadar gerçekleşen toplumsal hareketliliklerin sözde "sol" bir "devrim"le tamamlanmasına tarihimizde 27 Mayıs 1960 darbesi denilmektedir. Kendi gerçekliği içerisinde düşündüğümüzde DP'ye (Demokrat Parti'ye) yönelik düzenlenmiş gibi görünen bu cunta aslında tüm halkı hedeflemekteydi. DP nezdinde denenen halk muhalefetini bastırma girişimi başarılı olamayınca siyasi arenada askerlerin görünmesi, bu nedenle egemenler açısından baktığımızda anlaşılırdır. Keza bu çok "ilerici" cuntanın hemen sonrasında, yani cunta gerçekleştikten henüz 4 gün sonra, 485 Kürt'ün tutuklanması ve Sivas'ta bir kampa atılması bu "ilerici"liğin niteliğini gözler önüne sermektedir. En küçüğü 14 yaşında olan 485 Kürt'ün tüm mal varlıklarına el konulmuştu. Bunun yanında Musa Anter gibi önemli Kürt aydınlarına 1960 cuntasının ardından af çıkmamıştı. Oysaki cuntanın hemen sonrasında genel bir af çıkarılmıştı. (Kaynak: DengeMed.net)

1960 cuntası, yarattığı illüzyonda görece başarılı da olmuştur. Hatta bu başarılarını, niyetlerini açıkça belirtmelerine rağmen sağlayabilmişlerdir. "Kürt ve ÇERKEZ TO'ya inanıyoruz ve bağlıyız." (1960 cuntası sonrası radyodan okunan bildiriden) Daha sonraları reformistlerin yanı

Tüm dünyada 1960'lı yıllar, öğrenci eylemleri, işçi grevleri ve köylülerin toprak işgalleriyle anılmıştır. **Belli tarihsel olayların birikimi ile sınıflar arasındaki mücadelenin bu derece şiddetlenerek dünya genelinde açığa çıktığı çok az dönemden birisidir 1968 dönemi.** Kapitalizmin tekeliyle eş güdümlü olarak ortaya çıkan emperyalizmin sadece 50 yıl içerisinde iki büyük devrimle sarsılması ve akabinde gelişen 1960'lı yılların gerçekliği 20. yüzyılın asla unutulmayacak olayları olmuştur. **İçinde bulunduğumuz 21. yüzyıla deneyim olması bakımından 1968 sürecini incelemek ve emperyalizmin tahakkümünü parçalamak için dersler çıkarmak, bizler açısından oldukça önemlidir.**

Türkiye özgülünde 1968 sürecini farklı kılan en önemli olay, bu yılların uzun bir süreden sonra devrimci öznelere hareketine şahitlik yapması olmuştur. Sınıf mücadelesinin kendiliğinden sınırları aşmadığı ve reformizmin etkisi altında olduğu görece uzun bir dönemin ardından amfilerden başlayan isyanlar ve eylemler kısa sürede işçileri, köylüleri ve tüm emekçi kesimleri kucaklamıştır. Elbette ki bu sürecin oluşumunda bazı nedenleri aramak faydalı olacaktır.

sıra kimi devrimci çevrelerin de "devrim" olarak adlandırdığı 1960 cuntasının gerçek yüzü böyleydi. Bu cuntaya rağmen 1960'lı yılların ortasından itibaren sınıf mücadelesi gelişmeye başlamıştı. 1960 "devrimi"ne rağmen Türkiye'nin dışa bağımlılığı artıyor ve emekçiler her gün önekinde göre daha fazla yoksullaşıyordu. Bu dönemde Türkiye dış ödemeler açığı tutarında kredi çekerek (83,5 milyon dolar. Kaynak: Nermin Fermen, Kurtuluşun 12 Eylül'e Yakın Tarihimize Kısa Bir Bakış) bu dışa bağımlılığı daha da perçinliyordu.

Hayat pahalılığı ve işsizlik nedeniyle 1961-1962 arası 7000'den fazla insan çalışmak için yurtdışına çıkma başvurusu yapmıştı. İşte tam da bu dönemde gerçekleşen Türkiye tarihinin en önemli grevlerinden olan **Kavel grevinde** (1963) 173 işçi iş bırakmıştı. Yine aynı yıl, **Avrupa ile Ortak Pazar Anlaşması** imzalanmıştı. 1964 yılında ise 5000 Yunan uyruklu işçi, çalışma izinleri iptal edilerek sınır dışı edilmişti. 1965 yılında maden ocaklarında (Kozlu, Karadon, Gelik, Kilimli) başlayan greve jandarma müdahale etmiş ve 2 işçiyi öldürmüş, 12'sini de yaralamıştı.

1968 yılına doğru dünya çapında yaşanan hareketlilik, aynı düzeyde Türkiye'de de yansımaları buluyordu. 1966 Büyük Proleter Kültür Devrimi, 1965 Vietnam işgali bu hareketliliğin en önemli kaynaklarıydı. Dünya genelinde konuşulan iki ortak konu, bu toplumsal hareketlenmeler üzerinden başlıyordu. ABD'nin Vietnam işgaline yönelik gelişen tepkiler ve örnek olması açısından incelenen, dilden dile aktarılan BPKD, Avrupa'da ve dünyanın geri kalan bölgelerinde kitlesel hareketlenmelere kaynaklık ediyordu.

1960 ila 1970 arası süreç, Türkiye'de benzeri gelişmelere tanıklık etmişti. Belli tarihsel gelişmeler işte bu 10 yıllık süreçte hızlıca yaşanmaya başlamıştı. Bunlardan önemli olan bazılarını baktığımızda 1967'de DİSK'in kuruluşunu görmekteyiz. İşçi sınıfının biriken öfkesinin Türk-İş bünyesinde tutulmaması, DİSK'in kuruluşunu hazırlayan başlıca etken olmuştur. 1961'de o yıllara damgasını vuracak TİP'in (Türkiye İşçi Partisi'nin) kurulmasını da aynı çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. CHP etrafında tutulamayan ilericiğin yine parlamentarist çizgiye mahkum edilmesi adına atılan bu adım başarılı da olmuştur.

1966 yılında binlerce işçinin Paşabağçe, Pirelli, Kula Mensucat ve sahaya kuruluşlarında başlattıkları grevler, işçi sınıfının bu dönemdeki hareketliliğini gözler önüne sermektedir. Tüm bu süreçte gençlik, gerçekleştirdiği

eylemlerle ve militanlıkla öne çıkıyordu. 1968 Mayıs'ında "NATO'ya hayır" eylemleri İstanbul'dan başlayarak Türkiye'nin dört bir yanına yayılıyordu. Aynı çerçevede Ankara Fen Fakültesinin işgali ve gerçekleşen çatışmalar bu nedenle dikkat çekicidir. Ancak gençlik hareketliliğinin daha da artmasına neden olan olay, 1968 Temmuz ayında gerçekleşir. Amerika 6. Filosunun İstanbul'a demir atması, oldukça kitlesel eylemlerin de başlamasına neden olmuştur. Bu dönemde 68 kuşağının ilk şehidi **Vedat Demircioğlu** olmuştur. Polisin İTÜ yurduna baskınında camdan atılan Vedat Demircioğlu **24 Temmuz 1968** tarihinde ölmüştür. Aynı dönemde gerçekleşen "Tam Bağımsız Türkiye" mitingleri ve yürüyüşler, 1968'e damgasını vuran gelişmeler olarak tarihe geçmiştir.

1969 16 Şubat'ında 6. Filoya karşı örgütlenen mitinge katılan 30 binden fazla işçi ve öğrenciye sivil faşistler eliyle saldıran egemenler 2 işçinin ölümüne ve iki yüz kişinin yaralanmasına neden olmuşlardır. Bu olay, tarihimizde **Kanlı Pazar** olarak adlandırılır.

Gençlik hareketi açısından değerlendirdiğimizde 1969'da **Dev-Genç**'in kuruluşu da ayrı bir öneme sahiptir. Gelişim dinamiklerini 1969 öncesindeki kitlesel eylemlere de bağlayabileceğimiz Dev-Genç ve 1965 tarihinde kurulan FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu) dönemin en kitlesel gençlik örgütleri olmuşlardır. Türkiye'de devrimci hareketin oluşmasında bu iki gençlik örgütünün önemi oldukça büyüktür. Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakaya gibi devrimci önderlerin bu gençlik örgütlerinin içinde mücadeleye başlamış olması, bu tezin kanıtıdır. Türkiye'yi batıdan doğuya ve kuzeyden güneye sarsan yüzlerce işgal, eylem, yürüyüş, boykot ve direnişte gelişmeye başlayan devrimci düşüncelerin etkisi belirleyicidir. Bu dönemde aynı zamanda Marksist klasiklerin hızla Türkçeye çevrilmesi de önemli bir etkenidir.

1970'li yıllara gelindiğinde gençlik hareketi olarak başlayan devrimci hareketin sınıfla ve emekçi halkla bütünleşmeye başlamasına tanık olmaktadır. **15-16 Haziran 1970'de** 150 bine yakın işçinin gerçekleştirdiği eylem, bu çerçevede içerisinde değerlendirilmeyi hak etmektedir.

1970 başlarından itibaren devrimci örgütlere evrilen kitlesel eylemlerin tarihini kısaca böyle özetleyebiliriz. Bu evrimin, sistem tarafından ustaca "tehlike" olarak görülmesi ve 1971'de askeri cuntanın tekrar devreye girmesi bu nedenle anlaşılırdır. Ancak 1968'den miras kalan her değer 70'li yıllarda devrimci geleneği yaratmasına ve bu geleneğin günümüze taşınmasına engel olamamıştır.

Dosya

1968'in ilk devrim şehidi: Vedat Demircioğlu

Polis yurda saat 4:40 civarında saldırır, inzibatlarla geri çekilir. Polisler demir kapıları kırarak çoğu uyuyan öğrencilere vahşice saldırıya geçti.

Polisler "Komünistlere vurun!" nidalarıyla öğrencilere saldırıyordu. Bu vahşet içinde İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi ve Türkiye İşçi Partisi (TİP) üyesi Vedat Demircioğlu dövülerek pencereden aşağı atıldı.

Türkiye'de 6. Filo karşıtı ilk hareket 1967'de başladı, FKF İstanbul Sekreterliği tarafından protesto için açlık grevi düzenlendi. Olayların ivme kazandığı 1968 yılında 15 Temmuz günü 6. Filoya karşı İTÜ'de devrimci gruplar bir toplantı düzenledi. 76 kuruluştan oluşan devrimci grup bir dizi eylem planı yaptı. Toplantının bitmesini dışarıda bekleyen polis, toplantıdan çıkan 11 öğrenci önderini gözaltına aldı. Gözaltının ardından FKF bunu protesto eden eylemler düzenledi, Gümüşsuyu'nun ara sokaklarında polis ile öğrenciler arasında küçük çatışmalar yaşandı.

Olaysız geçen 17 Temmuz gecesi saat 1.30'da yurdu kuşatan polis ve inzibat çemberinden geçerek Dolmabahçe'ye doğru giden ABD askerleri fitili ateşledi. Yurttan çıkan devrimci öğrenciler inzibati aşır ABD askerlerine müdahale ettiler. Öğrencilere saldıran polisin bir öğrenciyi gözaltına almasının ardından öğrenciler bir komiseri rehin alarak yurda götürdü. Arabuluculuk girişimleriyle gözaltına alınan öğrenci, rehin tutulan komiser ile takas edildi. Bu arada yurda müdahale için gerekli yerlerden gereken izin verilmişti.

Polis yurda saat 4:40 civarında saldırır, inzibatlarla geri çekilir. Polisler demir kapıları kırarak çoğu uyuyan öğrencilere vahşice saldırıya geçti. Polisler "Komünistlere vurun!" nidalarıyla öğrencilere saldırıyordu. Bu vahşet içinde İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi ve Türkiye İşçi Partisi (TİP) üyesi Vedat Demircioğlu dövülerek pencereden aşağı atıldı. Yıllar sonra Seher Şahin de Vedat Demircioğlu gibi yurdu basan polislerce aynı yöntemle katledilecekti.

Yaşanan olayda 47 öğrenci yaralanır, 30 öğrenci gözal-

tına alınır. Arkadaşlarının durumunu öğrenmek için hastanelere giden öğrencilerle polis arasında çatışmalar yaşanmış, Taksim İlyaydım Hastanesi önündeki polis jipi tahrip edilmiştir.

Yurt baskınında pencereden dövülerek aşağıya atılan Vedat Demircioğlu 24 Temmuz günü yaşamını yitirerek, 1968 döneminin devrimci hareketinin ilk şehidi olur. Vedat'ın ölümünün ardından eylem kararı alan öğrenciler Aksaray'daki TİP binasında ve İTÜ'de toplanan Türkiye İşçi Partisi (TİP) çizgisindeki Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) üyesi öğrenciler kollarına taktıkları siyah bantlarla Vilayet'e doğru yürüyüşe geçerler. İlk eylem, İTÜ öğrencilerinden 30-40 kişilik bir grubun öğle saatlerinde Vilayet'e üzerinde "Katiller" yazılı bir çelenk bırakma eylemi olur. Polis 10 göstericiyi gözaltına alır. İstanbul Üniversitesi önünde toplanan Deniz Gezmiş'in de aralarında bulunduğu Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) üyesi öğrenciler, Çemberlitaş'ta durdurulurlar. Polis ile öğrenciler arasında çatışma çıkar ve 47 öğrenci tutuklanır.

Ertesi gün, 25 Temmuz'da Vedat Demircioğlu'nun cenazesi kaldırılacaktır. Ancak cenaze polis tarafından gece Vedat Demircioğlu'nun ailesine teslim edilerek Konya'ya doğru yola çıkarılır. Vedat Demircioğlu, öğle saatlerinde memleketi Konya'da toprağa verilir. Vedat Demircioğlu'nun ölümü üzerine Ankara'da da protestolar yapılır. Aynı gün sabahı İstanbul Üniversitesi'nde bir anma töreni düzenlenir. Öğretim üyeleri ve öğrencilerin katıldığı törenden sonra devrimci öğrenciler Vedat Demircioğlu'nun sembolik tabutu ile yürüyüşe geçerler.

İstanbul'dan bir YDG'li

Dosya

16 Şubat 1969 tarihinde yaşanan Kanlı Pazarın gerçekleştiği dönem, tüm Anadolu'da örgütlenen TİP'in legal endişelerle neredeyse eylemsizleştiği, buna karşı altnetiflerin oluşmaya başladığı bir dönemdi. Amerikan 6. Filosunun Türkiye'ye ziyaretlerine tepkiler artmış, Dolmabahçe Direnişi olarak bilinen eylem yapılmış, yankiler denize dökülmüşlerdi. Bu hareketliliklere karşı-devrimci güçlerin yaptığı ise "Şahlanış Mitingleri" adındadır, oysaki o dönemde şahlanan ilerici, devrimci harekettir.

ABD emperyalizminin bölgedeki silahlı gücü 6. Filo demir almış, buna karşı anti-emperyalist güçler, devrimci gençlik, işçi örgütleri, duyarlı halk kesimleri ayakta. 6. Filoya tepkilerin ülke genelinde protestolarla yükseldiği dönemde, Beyazıt Meydanından başlayarak Taksim'de kitlesel bir mitingle sonlanacak olan bir protesto eylemi yapılmasına karar verilir.

İki gün öncesinden Milli Talebe Birliği'nin hazırlık toplantılarında ABD uşaklığı adına "şehadet" yeminleri edilmişti. 14 Şubat'ta yapılan "Bayrağa Saygı"(!) mitingi olacakların habercisi niteliğindeki dolaysız olarak. Bir yıl öncesinde yine 6. Filo karşıtı eylem nedeniyle yurt penceresinden atılarak katledilen Vedat Demircioğlu'nu anma eylemi olayların başlangıcıydı. ABD elçiliğinin organize ettiği Komünizmle Mücadele Dernekleri'nin başkanı İlhan Darendelioğlu, mitingde "Memleketi ihanet eden bu hainleri toprağa gömmeye zamanı gelmiştir" diye bağırarak, "Din elden gidiyor!" söylemiyle provokasyon yaratmaktaydı. Endonezya'daki komünistlerin bir haftada "temizlendiği"ni gerici, burjuva basın ballandıracak anlatmaktaydı.

Şubat 1969 günü karşı-devrimci "güçler" hazırlıklarını yapmakta, illerden adam taşınmakta, sopalar, bıçaklar hazırlanmaktadır. Nur cemaati liderlerinden Mehmet Şevki

Kanlı Pazar

Eygi, 15 Şubat'ta Bugün gazetesinde, "cihada hazır olunuz" diye emrediyor ve devam ediyordu: "Büyük fırtına patlamak üzeredir, Müslümanlar ile kızıl kafirler arasında toprak savaşı kaçınılmaz hale gelmiştir... Müslüman kardeşim, sen bu savaşta bitaraf kalamazsın. Ben namazımı kılar, tespihimi çekerim... Etiye, sütlüye karışmam deyip de kendine zulüm edenlerden olma, gözünü aç, bak! Onlarda taş, sopa, demir, molotof kokteyli mi var? Biz de aynı silahları kullanmaktan aciz değiliz... Cihat eden zelim olmaz. Sağ kalırsa gazi olur, canını verirse şehitlik şerefini kazanır."

Eylem günü gelmiş, artık hazırlıklar tamamlanmıştır. Beyazıt'tan başlayıp Taksim'de sona erecek olan anti-emperyalist miting için işçiler, öğrenciler toplanmaya başlarken, aynı saatlerde Beyazıt Camii ve Dolmabahçe Camii doluyordu. Saat 14.00... Beyazıt'ta toplanan yaklaşık 30 bin kişi yürüyüşe geçiyordu sonunda. Bu arada Taksim'de gerici gruplar toplanmaktadır. Polis de asker destekli gücünü Taksim'de yığmış, yaşanacak olayları beklemektedir. Karşı devrimciler alanda toplanıyor, ardından alanın etrafına açılıyor, orta boş bırakılarak alana girenin katledilmesi planlanıyor, nitekim olaylar da böyle gelişiyor.

Anti-emperyalist yürüyüş kolu Teknik Üniversitenin önüne geldiğinde devrimci önderlerin değerlendirmesinin ardından Taksim'e 400 kişilik bir öncü grubun girmesine karar verilmiştir. Geri kalan kitleyse üniversitenin arkasından dolanarak alana girecektir. Ancak öncü grubun Taksim'e girmesiyle saldırı başlamıştır bile. Toplum polisi de Opera'nın önünden Vakıf İşhanı'na doğru bir kama atıp gelen irtibatı kesiyor ve girenlerin üzerine aletli hücum başlıyor. Kitle silahsız, canını kurtaran Sıraselviler'e, Kazancı'ya kaçıyor. Sonuç 2 ölü, 200 yaralı. Polisin hiçbir müdahalesi olmadığı gibi yere düşen silahı alıp sahibine veriyor. Bir kıta 15 dakika sonra geliyor alana, ama artık geç kalınmıştır. Dönemin Valisi Vefa Poyraz ise aradan yirmi yıl sonra bile utanma duygusundan yoksun şekilde oldukça tanıdık ifadelerde bulunuyordu: "Kanlı Pazar olayı İrticai bir hareket değil, sol bir hareketti. 171 sayılı kanuna göre sol yürüyor, bu yürüyüşe mani olmak isteniyor, İdare de bunları önlemek istiyor. Ama Taksim'de ani bir halk hareketi, ani bir karşılaşma oluyor, iki kişi maalesef hayatını kaybediyor. Olay öncesi de Bugün Gazetesinde çıkan Mehmet Şevket Eygi Bey'in yazıları, toplu namazlar, filan... Namaz kıyorlar, ama bunlar kendi içlerinde maksatlı olabilir, camiye gidip insanları yargılayamazsınız."

İstanbul'dan bir YDG'li

Dosya

Aradan geçen 40 yıla rağmen burjuvazinin ve tüm gericiiliğin tatsız bir anısı olması, dünya halklarının ise umudunu temsil etmesi açısından 1968 hareketliliği önemli bir yerde durmaktadır.

Burjuva karargahları bombalayın!

Eğer bir 1968 sürecinden bahsedilecekse, o dönemi anlamlandıran, belirleyicilerinden olan Çin'deki Kültür Devriminden de mutlaka bahsetmek gerekmektedir. 1966 tarihli Büyük Proleter Kültür Devrimi işte bu nedenle evrensel kazanımları da içinde taşıyan tarihsel bir kitle hareketliliğidir.

Aradan geçen 40 yıla rağmen burjuvazinin ve tüm gericiiliğin tatsız bir anısı olması, dünya halklarının ise umudunu temsil etmesi açısından 1968 hareketliliği önemli bir yerde durmaktadır. O döneme ilişkin değerlendirmelerdeki farklılıklar da bu kitlesel hareketliliğin yarattığı ortamda hangi sınıfın bakış açısıyla bakıldığını belirlemektedir.

Eğer bir 1968 sürecinden bahsedilecekse, o dönemi anlamlandıran, belirleyicilerinden olan Çin'deki Kültür Devriminden de mutlaka bahsetmek gerekmektedir. **1966 tarihli Büyük Proleter Kültür Devrimi işte bu nedenle evrensel kazanımları da içinde taşıyan tarihsel bir kitle hareketliliğidir.** Burada söylemek istediğimiz, 1968 hareketliliğini BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi) ile eş değer tutmak değildir. Ancak yazımızın konusu olan BPKD, 1968 hareketliliğinin belirleyicilerinden birisidir. Bu konuda doğrudan ve dolaylı etkilerinin olduğunu reddetmek, tarihi değerlendirmeyi bilmemek demektir.

Tekelci kapitalizmin (emperyalizmin) ortaya çıkışını ifade eden 20. yüzyılın ilk döneminde gerçekleşen Ekim Devrimi ile gericiiliğin hakimiyetine büyük bir darbe vurulmuştur ve dünya genelinde yeniden bir saflaşma hızla yaşanmaya başlamıştır. Ekim Devriminin dünya halklarına ve ezilen uluslara verdiği heyecan, bu saflaşmanın bir tarafını oluşturmaktadır. Bu adımın ikinci büyük halkası olan 1949 Çin Devrimi, özellikle Uzak Asya'da taşların yerinden oynamasına neden olmuştur. Dünyanın en "kalabalık" ülkelerinden ikisinin emperyalist zincirin dışına çıkması konunun önemini göstermektedir.

Bu gerçekliğe rağmen, sınıf hareketlerinin ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin kendi iç sorunları da aynı ölçüde büyümekteydi. Teorik çıkarsamaların pratik karşısında denendiği bu dönemde, birçok konunun pratiğin içerisinde anlamsızlaşması sorunu güçlü bir yoruma ihtiyaç duyulmasını da beraberinde getirmekteydi.

Daha henüz sosyalizm deneyiminin başında "tek ülkede sosyalizm mümkün müdür?" sorusuna geleneksel

teorik cevabın iflası, SSCB pratiğinde karşımıza çıkıyordu. O dönem bağlamında Troçki'nin en önemli hatası da geleneksel teorik bakış açısından sınırlanamaması olmuş ve fiili olarak devrimin karşısına konulanmıştır. Elbette ki bu bakış açısını daha sonrasında pratiğine de büyük oranda yansıtmıştır. Geleneksel teorik bakış açısının tek ülkede sosyalizmi mümkün görmeyen anlayışını Lenin ve Stalin, hem pratikte hem de teoride bu nedenle parçalamış ve değiştirmişlerdir.

Ancak sosyalizm, 1917 yılında ilk kez gerçek oluyordu ve daha onlarca sorunla karşılaşmak durumundaydı. Ekonomik kalkınma, NEP (Yeni Ekonomi Politikası) deneyimi, Sovyet iktidarının niteliği, parti içi mücadele, komünizme nasıl ve ne zaman geçileceği gibi onlarca soruya bu pratik içerisinde cevap olmak gerekliliği bulunuyordu. Özellikle de 1956 yılında SBKP'nin Stalin'in ölümünden sonra gerçekleştirdiği 20. Parti Kongresiyle ortaya çıkan sorunun kapsamı, o güne kadar cevabı verilmemiş konulardan birisini oluşturmaktaydı. Sosyalizm döneminde burjuva ideolojisinin kaynağı neydi ve nasıl oluyordu da Parti içerisinde bu ideoloji vücut bulabiliyordu? İşte Mao'nun üzerinde en fazla durduğu konulardan birisi de buydu.

Stalin sonrası SBKP'nin içine girdiği yol, sosyalist bir bakış açısının ürünü değildi. Mao, gerici sistemin yıkılmasının ardından burjuvazinin kendisini ayrı bir parti olarak açıktan temsil edemeyeceği için farklı şekillerde iktidarı tekrar almaya çalışacağını söylemiştir. Sınıf savaşımını, diyalektik yöntemle değerlendiren Mao, bu savaşımın sınıflar var olduğu müddetçe her yerde ve sürekli devam edeceğini açıklayarak, Marksizm-Leninizm'e önemli bir katkıda bulunmuştur. Bu nedenle SBKP içerisinde çıkan revizyonist ve sosyalist görümlü burjuva ideoloji şaşırılacak bir şey değildir. Önemli olan bu ideolojiyle her zaman mücadele etmeyi kararlılıkla savunabilmektir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi Stalin sonrası SSCB, revizyonizmin egemenliğinde biçim değiştirmeye başlamıştı ve sosyal-emperyalist bir devlet haline gelmişti. Bu süreçte SSCB, kendisine bağımlı devletler yaratmaya başlamıştı. Kendi yarı-sömürgeleriyle SSCB, sosyal emperyalist niteliğini pekiştiriyordu.

Sınıf mücadelesinin farklı şekilleri Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) içerisinde de etkisini sürdürüyordu. 1949 tarihli kurtuluşu baz alırsak ÇHC 1960'lı yıllarda henüz oldukça genç bir ülkeydi ve sosyalist dönüşüm tam olarak gerçekleştirilememişti. Tüm bu süre zarfı boyunca ÇKP içerisinde de kendisine ayrıcalık tanınmasını bekleyen, bürokratik, burjuva ideolojisi eksenli anlayışlar oluşmaya başlamıştı. Mülk anlayışı, ayrıcalık, kafa-kol emeği ayrımı gibi konularda bu gerici ideolojinin anlayışları rahatça görülebiliyordu. **"Fakat devletin mevcudiyeti, başka bir eşitsizliği içinde barındırıyor, bu da yönetilenlerle yönetenler arasındaki eşitsizlik. İktidarda olanlar ayrıcalıklar yaratabilecek bir pozisyona sahiptirler ve kendilerini emeğe göre ücret ilkesinden ayrı tutabilirler. Bu eğilim, Komünist Partinin bazı unsurlarında da mutlaka vardır ve bireyciliğin ve bencilliğin hakim vasıflar**

olarak kaldığı devlette de mevcuttur." (Çin Kültür Devrimi Tarihi, s.15)

Bu eğilim ayrıcalık oluşabilecek her alanda kendisini hissettirmeye başlıyordu. Edebiyat ve sanat dünyası, üniversiteler, Partinin kendisi bu alanlardan bazılarıydı. Buralardaki değişimlere kısaca bir göz atmak, anlatmak istediklerimizin daha rahat anlaşılmasını sağlayacaktır.

Kurtuluştan sonraki ilk dönemde kadroların durumunda bir değişiklik yoktu ve asla onlara ayrıcalık tanınmıyordu. **"Çinli görevliler, devletin verdiği görev başka türlü-sünü gerektirmediği müddetçe işe bisikletlerle ya da otobüslerle gidip gelirler ve yemeklerini işçi kantinlerinde yerlerdi."** (a.g.e, s.24-25) Buna rağmen 1950-1960 arası 10 senelik dilimde aksi gelişmelerin yaşanmaya başlaması ve Mao'nun tüm çabalarına rağmen yöneticilere tanınmaya başlanan ayrıcalıklar, yozlaşmayı da beraberinde getirmeye başlamıştı. 1955 yılından itibaren değiştirilen ücret sistemi de bunun bir göstergesiydi. Bunun yanında parti yöneticilerinin çocukları için açılan özel okullar dikkat çekiciydi. Bunun dışında Sovyetler Birliği ile Stalin'in ölümü sonrası gelişen gerginlik, Kruşçev'in Sovyet uzmanlarını Çin'den çekmesi ve daha onlarca gelişme sonucu Çin'de

parti içerisinde başlayan bir muhalefet daha yüksek ses-ten konuşmaya başlamıştı. Bu eleştirilerden birisi de okullarda kol emeğinin azaltılması istemiyle besleniyordu. Mao, eşitsizliklerin kaynaklarından birisinin de kafa ile kol emeği arasında olduğunu bildiğinden bu konuda taviz vermeyi reddediyordu. Salt kafa emeği için eğitim alacak olan öğrencilerin, toplumsal eşitsizliği besleyeceğine iyi biliyordu. Bu anlayışların Kruşçev'in anlayışlarına benziyor oluşu durumu anlaşılır kılmaktadır.

İşte bu süreçte Mao, ayrıcalıklara, bürokrasiye karşı basitten karmaşığa doğru bir savaş başlattı. Bu süreçte tipik olan bir durum, hem bürokrasi yanlılarının hem de karşıtlarının Mao'yu sahiplenmesidir. Bu nedenle sadece Mao'yu savunuyor görünmek yeterli olmamaktadır. Ancak bu gerçekliği doğru değerlendiren Mao, özellikle "Burjuva karargâhları bombalayın" çağrısıyla BPKD'nin özünü ortaya çıkarmıştır. Mao'nun esas sorunu, karşı devrimci-burjuva ideolojiye karşı kitleleri harekete geçirmektir. Bu konuda BPKD deneyiminin oldukça başarılı olduğunu da söyleyebiliriz. Lise ve üniversite öğrencilerinden başlayan kitle hareketliliği, Kızıl Muhafızlar gerçeği, kitle hareketliliğinin fabrikalar nezdinde işçi sınıfına ve köylülüğe doğru kayması dikkat çekicidir. Fabrikalarda yönetim meselesinde ortaya çıkan bürokrasinin engellenmesi adına bazı uç olaylar yaşanmış olsa da bunlar asla genelleşmemiş ve Mao'nun doğru müdahaleleriyle engellenmiştir.

Aynı konu Kızıl Muhafızlar örneğinde de görülmüştür. Kızıl Muhafızlar, genelde lise ve üniversite öğrenci-

lerinden oluşan silahsız birliklerdi. Bazı Kızıl Muhafız birlikleri burjuva ideoloji temsilcisi olan kişilerin etkisi altında ve bazı birlikler de aşırıya kaçan olaylara neden olmuşlardı ancak aynı şekilde doğru müdahalelerle bu yanlışlar düzeltildi. BPKD tarihi üzerine bazı kaynakların ve bazı kişilerin Kızıl Muhafızların o dönem iktidar olduğu ve Mao'nun kendi iktidarı uğruna bu devrimi tertiple-diği yönlü mesnetsiz eleştirilerine verilen en güzel cevap o dönemki kitlelerin hareketliliğinde ve Mao'nun düşüncelerinde görülebilir.

Bu kitle hareketliliği, bürokrasi sevdalısı çok sayıda kişiyi yerinden etmiştir. Tarihin en görkemli kitle hareketlerinden birisi olan BPKD, kurtuluştan sonra da kitlelerin yöneticileri denetlemesi gerektiğini açıkça ortaya koyarak asıl iktidarın bir avuç kişiye değil kitlelere bırakılması gerektiğini göstermiştir. İşte bu büyük devrim, dalga dalga dünyaya yayılarak Kıta Avrupa'sında çok sayıda ülkede büyük etki yaratmış, Türkiye'de de devrimci hareketin oluşmasında önemli katkılar sunmuştur. Ülkemizde İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulan Komünist Partinin kendisini BPKD'nin ürünü olarak tanımlaması da bu anlamda devrimin önemini göstermektedir. Mao'nun BPKD'yi değerlendirirken söylediği sözler bu nedenle devrim tarihine bırakılan önemli bir miras olmuştur: "Kitlelerin ve kadroların % 95'inden fazlasına karşı güven beslemeliydik... İşçilerin, köylülerin ve askerlerin karşı-devrimci revizyonistlerle doğrudan ilişkileri yoktu." (a.g.e, s.323)

İşte bu süreçte Mao, ayrıcalıklara, bürokrasiye karşı basitten karmaşığa doğru bir savaş başlattı. Bu süreçte tipik olan bir durum, hem bürokrasi yanlılarının hem de karşıtlarının Mao'yu sahiplenmesidir. Bu nedenle sadece Mao'yu savunuyor görünmek yeterli olmamaktadır.

Ancak bu gerçekliği doğru değerlendiren Mao, özellikle "Burjuva karargâhları bombalayın" çağrısıyla BPKD'nin özünü ortaya çıkarmıştır. Mao'nun esas sorunu, karşı devrimci-burjuva ideolojiye karşı kitleleri harekete geçirmektir.

WWW.YDGENCLIK.NET

Dosya ABD emperyalizmine karşı kazanılan büyük zafer

Vietnam Savaşı

Başkan Johnson'nın 1965 Şubatı'ndan itibaren başlattığı bombardımanın amacı Viet Minh gerillalarının gücünü kaynağında yok etmektir. Bu bombardımanlar üç yıl sürdü. Fakat istenen neticeyi vermek bir yana Güney Vietnam'a sızmalar ve gerilla faaliyetleri büsbütün arttı. Bunun üzerine Ame-

rika Vietnam'a 80 binle başlayan ve daha sonrasında 600 bine ulaşan sayıda asker gönderdi.

Vietnam Savaşı, Sovyetler Birliği ve Çin ile ittifak içinde olan Vietnam Demokratik Cumhuriyeti (Kuzey Vietnam) ile Vietnam Cumhuriyeti (Güney Vietnam) ve başta ABD olmak üzere emperyalist müttefikleri arasında 1965-1973 tarihlerinde yaşanmıştır. Komünistler Fransız sömürgecilerine karşı 1940'lı yıllardan beri mücadele ediyorlardı. 1954 yılında Ho Chi Minh önderliğindeki komünistlerin Fransa'ya karşı kazandığı zaferin ardından yapılan Cenevre görüşmelerinde Vietnam'ın komünist Kuzey ve Amerikan yanlısı Güney olarak ikiye ayrılması ve genel seçimlerin yapılması kararı alındı fakat sözü verilen seçimler hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Güney Vietnam'da, ABD'de yaşayan bir Vietnamlı olan Ngo Dinh Diem bir referandumla kendini başkan seçti ve hiçbir demokratik yönü olmayan otoriter bir devlet kurdu. Güney Vietnamlılar Diem'in baskıcı rejimine karşı 1957'de silahlı ayaklanma başlattı. 1959'da Güney Vietnam'da Ulusal Kurtuluş Cephesi kurularak Diem rejimi yıkıldı. Diem'in Aygon'da öldürülmesinin ardından düşünce özgürlüğü sözü veren bir askeri cunta başa geçti. Daha sonraları bu cinayetin ABD istihbarat örgütü CIA tarafından işlendiği kanıtlanacaktı. Fakat ülkede huzursuzluk son bulmadı.

ABD hükümeti, "Hanoi'nin Vietkong çetecilerini örgütlediğine ve silahlandırdığına" dair radyo mesajları aldığı ve Kuzey Vietnam devriye botlarının, Tonkin Körfezi'nde seyretmekte olan Amerikan savaş gemisi 'Madrox'ın mesajına dair düzmece bir iddia ile Kuzey Vietnam'a karşı geniş çapta bir bombardıman başlattı. ABD'nin Vietnam'a karşı saldırıya geçmesinin ardında em-

peryalist çıkarlar bulunuyordu. 1954'te, "ABD Haberleri ve Dünya Raporu"nda, ABD Niçin Hindiçin'de Bir Savaşı Göze Alıyor adıyla yayınlanan bir makalede ; "Dünyanın en zengin bölgelerinden birisi, Hindiçin'de zafer kazanana açılacak. Amerika'nın artan ilgisinin ardında yatan şey budur... Bu savaşın gerçek nedenleri, kalay, kurşun, kauçuk, pirinç gibi kilit stratejik temel ürünlerdir. ABD bu bölgeyi her ne yolla olsun kontrol altında tutmayı düşünüyor." diye yazıyordu.

Başkan Johnson'nın 1965 Şubatı'ndan itibaren başlattığı bombardımanın amacı Viet Minh gerillalarının gücünü kaynağında yok etmektir. Bu bombardımanlar üç yıl sürdü. Fakat istenen neticeyi vermek bir yana Güney Vietnam'a sızmalar ve gerilla faaliyetleri büsbütün arttı. Bunun üzerine Amerika Vietnam'a 80 binle başlayan ve daha sonrasında 600 bine ulaşan sayıda asker gönderdi. Vietnam'a, İkinci Dünya Savaşı sırasında atılan tüm bombalardan daha fazla bomba atıldı. Bu, Vietnam'daki her bir erkek, kadın ve çocuğun başına yaklaşık 150 kilo bombanın düşmesi demektir. ABD kimyasal silah kullanmaktan da hiç çekinmedi. Napalm bombaları ülke yüzeyindeki bitki örtüsünün %10'unu tahrip etmekle kalmadı, binlerce insanın yanarak ölmesine de sebep oldu. Amerikan askerleri yakaladıkları Vietkongları ölümleri geç ve can çekişerek olsun diye diri diri helikopterle alçaktan atmışlardır. Toplu halde yapılan işkenceler, insanları canlı canlı yakmalar, biyolojik saldırılar, napalm bombaları, bir köyü basıp çoluk çocuk kim varsa katletmeler sıradan hale gelmişti.

Vietnam'a asker gönderilmesi Amerika'nın kendi içinde büyük çalkantıya sebep oldu. Amerikan askeri ölmeye başlayınca Amerikan kamuoyunda tepkiler artmaya başladı. Bü-

yük şehirlerde ve özellikle üniversitelerde Vietnam Savaşına karşı protesto gösterileri başladı. Gençlik Vietnam Savaşının ve orada ölme gereğinin sebebini anlayamıyordu. Tek tek sendikalar da savaş karşıtı gösterilere açık destek vermeye ve üyeleri de bu gösterilere akın etmeye başlamıştı. Bunun yanı sıra illegal grevler de dahil pek çok grev gerçekleşiyordu. Vietnam savaşı, Amerikan halkı için orada ölme gereği anlamlandırılmayan, anlamsız ve amaçsız bir savaş haline gelmişti. Amerika, Avrupalı müttefikleri tarafından da beklemediği desteği bulamadı. Özellikle Amerika da dahil olmakla beraber dünyanın pek çok yerinde savaş karşıtı tepkiler git gide tırmanmaktaydı.

1970'lere gelindiğinde Amerika nüfusunun % 60'ı savaş karşıtı olmuştu. 1972 Temmuz'unda ABD başkanı Nixon 200 bin Amerikan askerini Vietnam'dan çektiğini açıkladı. Fakat bombardımanlar sürüyordu. 15 Ocak 1973'te Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'ne yapılan hava saldırıları durduruldu. 25 Ocak'ta Paris'te imzalanan silah bırakma anlaşmasına göre; taraflar arasında ateş kesilecek, Güney Vietnam'da bulunan Amerikan askeri personeli ve savaş gereçleri iki ay içinde bütünüyle geri çekilecek, savaş tutsakları serbest bırakılacak ve en önemlisi, yapılacak demokratik seçimler sonucunda Güney Vietnam halkı kendi kaderini tayin edecekti.

Fakat ateşkes hemen her gün ihlal ediliyordu. Güney Vietnam'da bulunan savaş tutsaklarının serbest bırakılması işi savaştan önce, Paris Barış Antlaşmasının hükümlerine uyulması yolunda Geçici Devrim Hükümetinin yaptığı çağrı ve

uyarıların hepsi kulak arkası ediliyordu. Bu arada ABD, Van Thieu'den umudunu kesmişti ve ABD'nin askeri ve siyasal desteğinden yoksun kalan Güney Vietnam hükümetine bağlı birlikler, Ulusal Kurtuluş Birlikleri karşısında gerilemeye başlamışlardı. Güney Vietnam kentleri birbiri ardına Ulusal Kurtuluş Birlikleri'ne teslim oluyorlardı. Nihayet Nisan sonunda Ho Chi Minh liderliğindeki komünist birlikler Güney'in başkenti Saygon'a girmeyi başardılar. Komünist birliklerin güneye baş eğdirmesinden ve Amerikalıların da ülkeyi boşaltmasından sonra Vietnam'da yoğun bir askeri ve siyasal etkinlik içinde geçen uzun yılların ardından yeni bir aşamaya gelmiş oldu. 1976'da gerçekleşen ve halkın % 95'inin katıldığı genel seçimlerden birkaç ay sonra Kuzey ve Güney Vietnam resmen birleşti ve başkenti Hanoi olan Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'nin kurulduğu açıklandı.

Vietnam savaşı uzun ve kanlı bir savaştı. 21 yıl süren çatışmalarda kuzey ve güneyde toplam dört milyon sivil ile bir milyondan fazla komünist savaşçı hayatını kaybetti. Bunun yanı sıra on binlerce ABD askeri öldü ve yüzbinlercesi yaralandı. Vietnam Savaşı o dönemde dünyanın pek çok yerinde savaş karşıtı hareketi yükseltmesi nedeniyle önemli bir yerde durmaktadır. Saygon, bugün, emperyalist Amerika'ya karşı kazanılan büyük zaferin komünist komutanı Ho Chi Minh'in adını taşıyor.

Istanbul'dan bir YDG'li

Kaynakça: Devrimler ve Karşı Devrimler Ansiklopedisi (Gelişim Yayınları)

Dosya

1968 ve Naksalist Hareket üzerine

lenmeye değer bir dönemdir. Tüm hataları ve eksikliklerine rağmen 1968 denilince dünya genelinde bir hareketin aklımıza geliyorsa bu dönemin neden önemli olduğu da anlaşılacaktır. Bu tarihsel sürecin önemli belirleyici

öznelere birisi de elbette ki ÇKP (Çin Komünist Partisi) ve Başkan Mao'nun başlattığı BPKD'dir (Büyük Proleter Kültür Devrimi'dir). İşte bu büyük devrimin ve onun belirleyicisi olan Maoist ideolojinin önemli etkilerini Hindistan'da görmek mümkündür. Çin'e komşu olan Hindistan'da BPKD'nin ve Çin Devriminin etkisinin olmaması düşünülmeyebilir. Keza geç etkilerine rağmen 1960'lı yıllara gelindiğinde Hindistan'da sınıf mücadelesi içerisinde Maoizm'in nasıl belirleyici olmaya başladığını görmemiz mümkündür.

Hindistan, Asya kıtasının güneyinde, nüfus yoğunluğu ile dikkat çeken bir ülkedir. Bu büyüklüğüne rağmen dünyanın en fakir ülkelerinden birisi olan Hindistan yarı-feodal yarı-sömürge yapısıyla ve kast sistemiyle sınıf mücadelesinin önemli merkezlerinden birisi olmuştur.

Hindistan'da gerçek anlamıyla devrim mücadelesinin doğuşunu 1964 tarihine dayandırmak gerekmektedir. Sınıf işbirlikçisi HKP'nin (Hindistan Komünist Partisi'nin) bu tarihe kadar süren hegemonyası, HKP(M)'nin (Hindistan Komünist Partisi-Marksist) kurulmasıyla baltalanır. Ancak HKP(M), HKP'nin gerici siyasetine karşı gerçek bir alternatif olamamakta ve Hindistan'da oluşmaya başlayan devrimci düşünceleri kapsayamamaktadır. Öyle ki kendi programında "halk demokrasisine ve sosyalizme geçişi barışçıl yol ile gerçekleştirir" şeklinde belirlediği çizgisi bunun ana nedenidir. (kaynak: Partizan, sayı:38, Lal Salam Comrades, s.28)

İşte bu dönemde HKP(M) içerisinde özellikle de dönemin ayırım konularından birisi olan SBKP-ÇKP üzerinden belirlenen konularda farklı görüşleri savunan gruplar oluşmaya başlar. 1953 sonrası SBKP'nin girdiği revizyonist yolun etkileri ve savunduğu görüşler düşünüldüğünde rahatlıkla ÇKP'nin görüşlerinin devrimci duruşu temsil ettiğini söyleyebiliriz. Bu durum, aynı şekilde Hindistan'da da yaşanmış ve devrimci-komünist gruplar ÇKP'den yana tavır belirlemişlerdir. İşte bu gruplardan en önemlisi, sekreterinin Çaru Mazumdar olduğu Siliguri Komitesidir. "Çaru Mazumdar, bir yıl boyunca (1964-65) ÇKP ve Mao Zedung konusu üzerine yoğunlaşır. Akabinde, 1965'te 'Tarihsel Sekiz Belge' diye bilinen dökümanlardan bazılarını yazar. Burada köylü hareketinin rolünü, silahlı mücadeleye hazırlık, parlamenter çizgi sorunu, yasadışı parti, Sovyetlerin tahlili vb. konularda görüşlerini açıklığa kavuşturur." (a.g.y, s.28)

İşte bu çalışmaların sonucunda 1967 yılında Naksalbari Silahlı Köylü Ayaklanması örgütlenir. Bu ayaklanma, harekete de ismini veren Naksalbari'de gerçekleş-

şir. Naksalbari ayaklanması, kendi dönemselleştiğinde oldukça büyük bir öneme sahiptir. Hindistan'da revizyonist ve reformist anlayışların etkisi düşünüldüğünde Naksalist hareket ÇKP ve Mao'nun doğru düşüncelerini rehber edinmesi açısından fazlasıyla anılmayı hak etmektedir. Keza bu ayaklanma ÇKP tarafından hızla tanınmış ve desteklenmiştir.

"Neden köylü ayaklanması?" sorusundan başlayarak devamı getirilebilecek onlarca konuda ülke gerçekliğinin payı büyüktür. Bu büyük köylü ayaklanması, para-militer güçler tarafından acımasızca bastırılır. Buna rağmen Naksalbari ayaklanmasının etkileri büyük olur ve kısa zamanda ülkenin dört bir yanına yayılır. Bugün de Maoist hareketin önemli merkezlerinden birisi olan Andhra Pradesh-ki Hindistan'da Halk Savaşı sonucunda bugün Kızıl Koridor şeklinde adlandırılan coğrafyanın orta kısmına denk düşer- bu bölgelerden en önemlisidir.

1968-69 yıllarında gerçekleşen toprak işgallerinin, köylü öz yönetimlerinin, toprak ağalarının bertaraf edilmesi eylemlerinin yaygınlaşması, bu bölgenin komuta merkezi olmasıyla ilişkilidir. Gelişen kitle hareketliliği ve devrimci önderlik, 1969 yılının 22 Nisan'ında partileşir. HKP(ML)'nin kuruluşunu simgeleyen bu tarih, 1970'de gerçekleşen kongre ile daha büyük bir anlam kazanır. Özellikle 1970-1971 sürecinde şehirlerde öğrencileri de kapsayan hareketliliğin HKP(ML)'nin kurulmasıyla sağlandığını belirtebiliriz.

BPKD'nin yoğun etkilerini Hindistan özgülünde 1967-1972 sürecinde açıklıkla görmek mümkündür. Partinin genel sekreteri olan Çaru Mazumdar'ın 1972'de işkencede katledilmesi ve önder kadrolarının çeşitli şekillerde engellenmesi, Naksalist harekete darbe vursa da 1980'den itibaren HKP(ML) Halk Savaşı adını alan parti yeniden ve güçlü şekilde toparlanmıştır ve bugün şanlı mücadelesine HKP (Maoist) ismi altında devam etmektedir.

Hindistan özgülünde 1968 dönemi, her şeyden daha fazla feodalizme karşı köylü ayaklanmaları ile anılmayı hak etmektedir. Bu sürecin kayıplarının ve kazanımlarının yön verdiği sınıf mücadelesi, Hindistan'da gelişerek sürmektedir. Çin'de BPKD özgülünde anılan 1968 hareketliliği, Hindistan'da ve Türkiye'de aynı biçimlerde etkili olmuştur. Hindistan'da Çaru Mazumdar ve Naksalist hareket adıyla anılan bu dönem ülkemizde de aradan geçen 40 yıla rağmen Deniz Gezmiş'i, Mahir Çayan'ı ve İbrahim Kaypakkaya'yı bizlere hatırlatmaktadır. Hem de asla unutturmamak üzere...

Çeşitli ve birbiriyle doğrudan ilgili onlarca gelişmenin etkisiyle tüm dünyada devrim rüzgarının estiği 1968 ve bu yılın yakın tarihi, aradan geçen 40 yıla rağmen anılmaya ve hatta daha fazlasıyla ince-

Doğu'dan Batı'ya 68...

1960 başlarında dünyanın birçok yerinde ulusal kurtuluş mücadeleleri geliyordu. Küba Devriminin yanı sıra 1962'de **Cezayir**'de 1,5 milyon insanın ölümü sonunda kazanılan mücadele, yine 1962'de **Kuzey Yemen**'deki İngiliz yönetimine karşı hareketlenmeler, 1960'da Belçika Kongosu'nun Lumumba önderliğinde bağımsızlığını kazanması, 1960'da **Güney Vietnam Ulusal Cephesi**'nin kuruluşu ezilen ulusların sömürgecilğe karşı mücadelelerine örnek olmaktadır. Latin Amerika'da ise 1962 ve 1966'da **Arjantin**'de, 1973'de **Şili**'de, 1971'de **Bolivya**'da, 1973'de **Uruguay**'da, 1975'de **Peru**'da, 1972'de **Ekvator**'da halkın ve devrimci hareketlerin katıldığı birçok ayaklanma gerçekleştirildi.

1968 tüm dünyada öğrenci hareketinin damgasını vurduğu bir yıl oldu. ABD'de **Berkeley** ve **Columbia** Üniversitelerinde Vietnam Savaşı karşıtı gösteriler, **Berlin**'de **Rudi Dutschke**'ye yönelik suikast girişiminin ardından yükselen kitlesel gerilim, **Paris**'te **Sorbonne**'ün işgali, **Berkeley**'den **Tokyo**'ya uzanan yolda **Mexico City**, **Londra**, **Madrid**, **Varşova**, **Belgrad**, gençliğinin özellikle de öğrenci gençliğinin eylemlerinin önemli duraklarıydı.

Japonya'da da sol hareketlerin örgütlediği öğrenci gösterileri 1960'ların başlarında ortaya çıkar ve ABD aleyhtarı bir damga taşır. 1968'de kampüsleri saran yangın sağcı öğrencilerinin çıkardığı olaylar üzerine üniversite işgalleri aylarca sürmüştür. 1968 yıllarının sonlarına doğru Tokyo Üniversitesinde öğrenci-polis çatışmaları sürmekle birlikte çoğu yerde üniversite yönetimleri istifa etmekte ya da öğrenci hareketlerinin isteklerini kabul etmeye başlamaktaydı.

Fransa'da öğrenci hareketi Mayıs 1968'de ateşlenmeye başlamıştı ve kısa sürede patlak vermişti. Fransa'da öğrenci hareketlerinin kökeni 1960'ların başlarına ve Cezayir savaşının sonlarına kadar kendini göstermiştir. Bunu 1965-66-67 Vietnam savaşına karşı protestolar takip eder, 1967 yılı ise isyan ve başkaldırıyla yüklüdür. Öğrenci hareketliliği içerisinde özellikle de üniversitelerde ve öğrenci yurtlarında disiplin yönetmeliklerini sorgulayan olaylar baş gösterir.

İtalya'da öğrenciler eğitimcilerini seçme, gözetim hakkı talep etmeleri ve toplantılarını düzenleyebilecekleri amfi istekleriyle harekete geçti. İlk öğrenci gösterilerine polis müdahalesi sonucu sıcak çatışmalar patlak verdi. Bu durumla birlikte öğrenci hareketliliğiyle işçi sınıfının hareketliliği ivme kazandı.

Latin Amerika'da özellikle de 1959'daki Küba devriminin etkisi pek çok ülkede gözlemlenmiştir. Bu devrimle kıtada gerilla mücadelesi ivme kazanmıştır.

Kolombiya, Venezüella ve Bolivya'da devrimci hareketler "foko" stratejisini benimsemişti. Aydınların, öğrencilerin, sendikacıların desteklediği gerilla hareketinin temsil ettiği devrimci gruplar düşmanın zaafalarını göstererek kitleleri harekete geçirmeyi hedeflemektedir. Fakat Latin Amerika'da 1965-69 yıllarında gerilla mücadelesi büyük atılım göstermesine karşın, öncü savaşı anlayışından kaynaklı daha ileriki yıllarda art arda yenilgiler ortaya çıkmıştır. Kimi ülkelerde silahlı mücadeleyi savunan gruplar küçük bir grup durumunda kalırken, kimi ülkelerde ise gerilla savaşı tek yönlü ve çok parçalı yürütülmek durumundaydı. Revizyonizmin ideolojik etkileri sonucu silahlı mücadele safalarında ortaya çıkan sapmalar, bu durumun hem bir sonucuydu, hem de durumu derinleştiren bir faktördü.

1960'larda emperyalistler çoğu ülkede devrimi ve ulusal kurtuluş alevlerini bastırmayı başardılar. Ama bu onlar için sağlam bir "barış" ve "sükûnet" ortamı sağlamadı. İktisadi çöküntü, faşizm, çürüme, yoksulluk vb sonucu kendilerini halk hareketleriyle yüz yüze buldular. Tüm dünyada 1968'lerdeki eylemliliklerle birlikte dünyayı kasıp kavuran devrim ve özgürlük fırtınası günümüzde de esmektedir, daha da gelişecektir. Tüm dünyada emperyalistlerin krizinin büyümesiyle birlikte daha çetin kavgaların önü açılmaktadır. Son zamanlarda tüm dünyada emekçi halka ve gençliğe dönük saldırıların artmasıyla birlikte, işçi sınıfının ve gençliğin militan bir duruşla karşı koyuş göstermesi havaların daha ısınacağına göstermektedir.

Çukurova'dan bir YDG'li

Yasaklamak yasaktır...

Fransa'da öğrenci gençliğin eylemleriyle başlayan süreç, Fransa halkındaki genel hoşnutsuzlukla birleşince büyük bir toplumsal hareket meydana gelir. Hareket öyle bir noktaya sürüklenir ki yaklaşık on milyon işçi genel grev gerçekleştirir.

Bu slogan 68 yılında tüm dünyayı sarsan toplumsal olayların Fransa ayağında öne çıkan sloganlardan biri. 68 eylemlerinin tüm dünyada olduğu gibi Fransa'da da önemli ve etkili sonuçları olmuştur.

Fransa'da öğrenci gençliğin eylemleriyle başlayan süreç, Fransa halkındaki genel hoşnutsuzlukla birleşince büyük bir toplumsal hareket meydana gelir. Hareket öyle bir noktaya sürüklenir ki yaklaşık on milyon işçi genel grev gerçekleştirir.

Amacı **Nantarre Üniversitesi**'nin kapatılmasını protesto etmek olan bir toplantı çağrısı, **3 Mayıs 1968**'te **Sorbonne Üniversitesi**'nde yapılır. Bu çağrının üzerine bir hafta kadar süren sağcı öğrencilerin devrimci, demokrat öğrenciler üzerine saldırıları izler. Toplantıya 300 kadar öğrenci ilgi gösterse de süren çatışmalarda toplam 600 kadar öğrencinin tutuklanması, Fransa halkını harekete geçirecek olan kıvılcımın da çakılmasına neden olur.

6 Mayıs'ta Denfert-Rocherou bölgesinde 20 bin kişi toplanır. Ertesi gün ise toplanan kalabalık bir önceki günün iki katına ulaşır. Eğitim Bakanı ısrarlı bir şekilde üniversitenin tekrar açılmayacağını vurgular. Aynı şekilde tutuklu bulunanların serbest bırakılması üzerine bir garanti verilemeyeceği de duyurulur. Sendikalar **13 Mayıs'ta** genel grev çağrısı yapar. Genel grevin gerçekleşmesi sonucu hükümet tutukluların serbest bırakılacağı ve üniversitenin açılacağını açıklar. Ancak öğrenciler üniversiteye döndüklerinde üniversiteyi açık bulamaz ve işgal eylemini başlatır. **13 Mayıs'ta** gerçekleştirilen işgal, tüm Fransa'ya yayılacak eylemleri tetikler. Ayın 16'sında 50 fabrika işgal edilir. Ayın 17'sinde 200 bin işçi greve çıkar. Grevcilerin sayısı yaklaşık bir haftalık zaman dilinde on milyonu bulur.

24 Mayıs günü öğrenci liderlerinden **Daniel**

Cohn-Bendit'in yurtdışı gezisinin ardından ülkeye girişi engellenir. Bu olayın protestosunda bir kişi yaşamını yitirir. Bunun üzerine kalabalık kitle Paris borsa binasını ateşe verir. Fabrika işgalleri sırasında ortaya atılan istemlerden birisi de "**halk hükümeti**" istemidir. Harekete önderlik etmeye çalışan sarı sendikal anlayış ve devrimci bir anlayışa sahip olmayan Fransa Komünist Partisi hareketi geri çekmek için elinden geleni yapar. Sunday Times gazetesine göre "*herhangi bir amatör bile böylesi bir durumda muazzam ödünleri müzakere konusu haline getirebileceğini*" yazar. Eylemlerin etkisiyle çaresiz kalan **Fransa Başkanı Gaulle** meclisi fesheder ve haziran ayında seçimlerin yapılacağını ilan eder. FKP bunu memnuniyetle kabul eder. **12 Haziran**'da çeşitli öğrenci ve sol örgütler yasaklanır. Ayın 16'sında da Sorbonne polis saldırısıyla işgalden kurtarılır(!)

Fransa olayları komünist bir önderliğin kitle hareketleri için ne kadar önemli olduğunu gösterir. Louis Althusser şöyle söyler: "**Mayıs'ta çok önemli bir şey oldu. 'Batının kapitalist ülkelerinde' devrimci umutlar bakımından son derece önemli bir şey oldu. Bunun titreşimleri mutlaka politikamızda duyulmalıdır, yoksa politikamızın olayların ardında sürüklenmesi tehlikesiyle karşı karşıya geliriz.**" Fransa'daki devrimci ve varsa komünist partileri açısından ayrıntılı bir incelememiz olmadığı için 68 hareketinden ne kadar dersler alındığını bilmiyoruz. Ancak 2008 yılında bile gerçekleştirilen eylemlerde "yeni bir 68 mi gerekiyor" pankartları o ülkenin ilerici örgütleri ve kitle eylemleri açısından taşıdığı önemi göstermektedir. Ancak Sorbonne işgali ve Fransa'daki 68 Mayıs eylemleri bir kıvılcımın koca bir ülkeyi ayağa kaldıracağını güzel bir örnek olarak tarihteki yerini almıştır.

T. Kürdistanı'ndan bir YDG'li

Dosya

Almanya'da 68 Hareketi

Almanya'da gelişen 68 öğrenci hareketi politik olarak çok yönlü ama özünde 1950'li ve 1960'lı yıllar-

da ezenlerin politikalarını radikal bir şekilde eleştirerek ve buna karşı mücadele ederek şekillendi.

Almanya'da gelişen 68 öğrenci hareketi politik olarak çok yönlü ama özünde 1950'li ve 1960'lı yıllarda ezenlerin politikalarını radikal bir şekilde eleştirerek ve buna karşı mücadele ederek şekillendi. Bir yandan Amerika'dan çıkıp enternasyonal bir yönde şekillenen hareket içerisinde yer aldılar. Öte yandan da ünlü **Frankfurt Okulu**'ndan (Neo-Marksist, eleştirel teoriler üzerine uzmanlaşmış, diyalektik metotla çalışan akademisyenlerin bir araya geldiği Frankfurt Üniversitesi Sosyal Araştırma Enstitüsü içerisinde şekillenen, 1933 ile 1950 yılları arasında Naziler tarafından kapatılıp sürgüne gönderilen, yurt dışından çalışmalarını sürdüren enstitü) önemli oranda etkilendiler.

Hareketin esas karakterini kurtuluşçu ve anti-otokriter akımlar oluşturuyordu. İnsanın insan üzerindeki egemenliğine karşı çıkıyor ve bunun anti-kapitalist mücadeleyi zorunlu kıldığını savunuyorlardı.

Bunun dışında Nazi dönemi sonrası "failler kuşağının" yargılanmadan politika ve sosyal yaşam içerisinde görev almasını kabul etmiyorlardı. Bunun sebebi elbette Almanya'daki öğrenci/gençlik hareketinin genel olarak Almanya tarihi özelde de 2. Dünya Savaşıyla yakından ilintili olmasıydı. Bu da doğal olarak Almanya'daki öğrenci/gençlik hareketinin belirleyici karakterini anti-kapitalizm, anti-faşizm, ABD'de ise ırkçılık karşıtı ve temel haklar çerçevesinde, Fransa'da ise öğrencilerin yanı sıra

emekçi kitlelerin de katılımıyla "68 Mayıs"ı isyan ve ayaklanmaların gelişip şekillenmesine sebep oldu.

Almanya'da öğrenci hareketinin miladı **Almanya Sosyalist Öğrenciler Birliği**'nin (Sozialistische Deutsche Studentenbund -SDS-) 1961 yılında Sosyal Demokrat Parti'den ihracı ile başladı.

Ülkenin birçok üniversitesinde öğrenciler örgütlenmeye başlamış, 1966/67'de I. Komün kurulmuş, Parlamento dışı Muhalefet Hareketi (APO) (APO: Parlamento içerisine seçilemeyen partiler, DKÖ'lerin dışarıdan muhalefet yaratıp, siyasi bir baskı ve kontrol mekanizmasını oluşturduğu platform) hız kazanmıştı.

11 Nisan 1968'de önemli öğrenci liderlerinden **Rudi Dutschke** bir eylem sırasında vurularak ağır yaralandı. Bunun üzerine çıkan protesto eylemlerinde bir gazeteci ve bir başka öğrenci vurularak öldürülmüş, yüzlerce kişi çıkan arbedelerde yaralanmıştı. Bütün bu gelişmelerin yanı sıra Mayıs 68'de Paris'teki ayaklanmalar da Almanya 68 hareketinin güçlenmesini, radikalleşmesini beraberinde getirdi.

Ingrid Gilcher-Holtey: Die 68er Bewegung. Deutschland - Westeuropa - USA. 3. Auflage. Verlag C.H. Beck, München 2001,

Gerd Koenen: Das rote Jahrzehnt. Unsere kleine deutsche Kulturrevolution. 1967-1977. Kiepenheuer & Witsch, Köln 2001

<http://www.bpb.de/themen>

Dosya

Kızıl Ordu Fraksiyonu (Rote Armee Fraktion RAF)

1970 yılında **Andreas Baader**, **Ulrike Meinhof**, **Gudrun Ensslin** ve **Horst Mahler** tarafından kurulan RAF kendisini anti-emperyalist şehir gerillaları birliği olarak tanıtır, Ürdün'de Al Fatah örgütü tarafından eğitimden geçip, Latin Amerikalı Tupamaros (Uruguay) gerillalarını mücadelelerinde örnek aldıklarını açıklıyordu.

1960'lı yıllarda Almanya Federal Devleti'nde bir öncesi kuşakla Nazi dönemi ve bunun tecrübeleri nedeniyle bir çatışma yaşanıyordu. Kapitalizm, parlamenter sistem, vatandaşlık hakları, insanların yaşam şekli, hayat felsefeleri bir şekilde sorgulanıyordu. Vietnam savaşının yanı sıra ABD'nin vatandaşlık hakları politikaları da ABD'ye karşı genel bir duruş sergilenmesine sebep olmuştu, Almanya'nın birçok üniversitesinde ABD karşıtı gösteriler düzenlenmişti.

Bütün bu gelişmelerin yanı sıra gençlik hareketi de siyasallaşarak belirli bir karaktere bürünüyordu. Tam da bu süreç içerisinde RAF kurularak kendisini "komünist dünya devriminde" bir kilometre taşı olarak tarif ediyordu. 1970 yılında **Andreas Baader**, **Ulrike Meinhof**, **Gudrun Ensslin** ve **Horst Mahler** tarafından kurulan RAF kendisini anti-emperyalist şehir gerillaları birliği olarak tanıtır, Ürdün'de Al Fatah örgütü tarafından eğitimden geçip, Latin Amerikalı Tupamaros (Uruguay) gerillalarını mücadelelerinde örnek aldıklarını açıklıyordu. RAF militanları ABD emperyalizmine karşı silahlı mücadelenin Batı Avrupa'da da yürütülmesi gerektiğini savunuyor ve bu uğurda büyük tröstleri, bankaları, işletmeleri hedef alan saldırılar düzenliyordu. Örgüt lojistik desteğini dışarıdan sempatanlardan ve o zamanlar yarı-illegal olarak çalışma yürüten **Kızıl Yardım (Rote Hilfe)** organizasyonundan sağlıyordu. RAF'ın örgüt dağılına kadarki sürecinde ilk dönemlerinde de bulundurduğu halk desteğini ilerleyen ve ikinci kuşak RAF diye adlandırılan dönemde gittikçe illegalleşen ve kitleden kopan bir çizgi izlemesiyle lojistik

desteğinde de önemli oranda azalmalar oldu.

RAF'ın 1977 ile 1979 yılları arasındaki saldırıları sonucunda Almanya'da milat sayılabilecek çok tartışmalı -daha sonradan Türkiye'ye ve birçok ülkeye ihraç edeceği- **tecrit uygulaması** da ilk defa RAF tutukluları üzerinde yıllarca denenerek yeni anti terör yasaları kapsamında yürürlüğe girdi. "Şehir gerillası konsepti" (1971), "Şehir gerillası ve sınıf mücadelesi" (Nisan 1972), "Siyah eylül aksiyonu" (Kasım 1972), "Gerilla, Isyan ve Anti-emperyalist Cephe" (Mayıs 1982) gibi başlıca yayınların dağıtımı yasaklandı. Birçok örgüt üyesi öldürüldü.

Bugün belgeler, arşivler, tutanaklar, yayınlanmış makale ve kitaplar incelendiğinde RAF'ın 68 kuşağı ruhu içerisinde ortaya çıkışı, gelişme süreci ve 20 Nisan 1998'de örgütün kendini tasfiye ettiğini açıkladığı tarihe kadar geçen süre içerisinde, Almanya'da sınıf mücadelesi tarihinde yeri örgüt militanlarının sayılarının azlığına rağmen azımsanmayacak boyuttadır.

Kuruluşundan bu yana geçen 38 senenin sonrasında bile bütün karalama ve yıpratma çalışmalarına rağmen Almanya sosyalist gençliği içerisinde, mücadele içerisinde, örgütü tasfiye ettiklerini duyurdukları sekiz sayfalık açıklamanın sonuna ekledikleri gibi vardılar, varlar ve var olacaklar...

Kaynakça

Gerd Koenen: Das rote Jahrzehnt. Unsere kleine deutsche Kulturrevolution 1967-1977. Kiepenheuer & Witsch Verlag, Köln 2001

Butz Peters: Tödlicher Irrtum. Die Geschichte der RAF. Argon-Verlag, Berlin 2004

Frankfurt YDG

Dosya

ABD'de 68 dalgası

“The revolution will not be Televised” (Devrim Televizyonda yayımlanmayacak)*

Malcolm'un ölümünden sonra ardılları ya da ondan esinlenen ve ABD düzenini titreten binlerce Afro-Amerikalı geldi. En büyük etkiyi yaratan ve ABD siyasi-sosyal hayatında değişiklikler getiren “BPP-for self defence” (Öz savunma için- Kara Panter Partisi) olmuştur.

Dünyada her yerde olduğu gibi ABD'de de 68'de yükselen “değişim rüzgarı” kapıyı çaldı. Aslında “sivil haklar hareketi” olarak adlandırılan bu hareket temel hak ve özgürlükler için ortaya çıktı ve ilerleyen süreçte belli bir kesimde devrimci-militan bir ivme kazandı.

Tarihten kısa bir not...

CPUSA'nın (ABD KP) özellikle Browderizm'den ve diğer revizyonist akımlardan etkilenmesi ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası Troçkist-parlamentar bir çizgi izlemesi ABD devrimci hareketi üzerinde olumsuz etki yarattı. Parti ABD işçi sınıfının elzemlerini ve çelişkilerini görmüyor, “Siyah-Beyaz” çelişkisine göz yumuyordu. CPUSA başından itibaren Afro-Amerikalı toplumun somut gerçekliğine yabancı kalıyordu, oysaki 30'lı ve 40'lı yıllarında birçok Afro-Amerikalı KP'ye katılıyordu hatta yer altı örgütlenmesinde yer alıyordu. Yani parti içinde sadece oportünizme, dogmatizme vs. değil aynı zamanda ırkçı zihniyete karşı da mücadele etmek zorunda kalındı.

40'lı yıllarda yaşanan bir olay ile yavaş yavaş bir hareketin tohumları atılıyordu. 1944'te sporcu Jackie Robinson bir otobüste bir ABD ordusundan subay ile kavga etti ve otobüsün en arkasına geçmeyi ve beyazlara koltuk vermeyi reddetti. Robinson gözüne alındı, kötü muameleye maruz kaldı ve kendisine dava açıldı.

Buna benzer onlarca örnek vardı. Ancak en iyi bilineni 1 Aralık 1955'te Rosa Parks'ın eylemi oldu. Otobüste hem kendisi yer vermedi hem de otobüste bulunan diğer Afro-Amerikalılara kalkmamasını söyledi ve onlar da kalkmadı. Bu eylem “Montgomery Boykotu” olarak tarihe geçti. Rosa ve 8 kişi gözüne alındı.

Jim Crow Yasası ile özellikle güneyde siyahlar ve

beyazlar günlük hayatında birbirinden ayrılıyordu, buna otobüs yolculuğu da dahildi. Okul otobüsleri sadece beyaz çocuklar içindi, siyah çocuklar yürümek zorundaydı, kütüphaneye gitmek siyahlar için yasaktı.

Afro-Amerikalı hareket açısından bakacak olursak, en önde gelen isimler Malcolm X ve Martin Luther King Jr'di. Her ikisi ABD'deki siyah kurtuluş hareketinin ve mücadelesinin mimarlarıdır. İki farklı görüşü temsil ediyorlardı. Bir tarafta Baptist olan ve barışçıl ve şiddetsiz bir mücadele yöntemini tercih eden M. L. King, diğer tarafta “by any means necessary” (ihtiyaç olan her araçla) diyerek Afro-Amerikalıların asıl kurtuluşunun kendi ellerinde olduğunu, ayaklanması gerektiğini savunan Malcolm X bulunuyordu. Malcolm 1965 yılında N.Y-Harlem'de bir komplo sonucunda katledildi. King de birkaç yıl sonra Memphis'te bir suikastta öldürüldü.

Kara panterler

Malcolm'un ölümünden sonra ardılları ya da ondan esinlenen ve ABD düzenini titreten binlerce Afro-Amerikalı geldi. En büyük etkiyi yaratan ve ABD siyasi-sosyal hayatında değişiklikler getiren “BPP-for self defence” (Öz savunma için- Kara Panter Partisi) olmuştur. Malcolm'un öldürüldüğü sene, en ünlü isyanın da yaşandığı senedir: **Watt Riots (Watts isyanı)**.

Bu isyanın nedeni polis şiddetiydi. Oakland, Kaliforniya polisinin gettolarda sürekli silahla dolaşması, insanları dövmesi ve öldürmesi üzerine insanlar sokağa döküldü. M. L. King'in isyancılara yaptığı ‘barış’ çağrısı yanıt bulmadı, tam tersine isyan Watts'dan diğer bölgelere özellikle Bay Area'ya (sahil bölge) kadar uzandı. 1966'de “Amerika yanıyor, yanıyor, bu yangın seni de sarar” şarkısı o günlerde çıktı.

Siyah hareketinin önderlerinden Huey P. Newton ve Bobby Seale 1965 yılında hapisneden tahliye oldular ve isyana dahil oldular, RAM'a (Devrimci Eylem Hareketi) katıldılar, ancak farklı görüşlerden dolayı kısa bir süre sonra örgütten ayrıldılar ve 15 Ekim 1966'da **Öz savunma için-Kara Panterler Partisi**'ni kurdular.

Onlar devrimin televizyondan değil canlı yaşanacağı inancıyla hareket ediyorlardı. KPP özellikle Angola, Mozambik ve Kongo'daki yani Afrika ulusal kurtuluş hareketlerinden etkilenir. Ama aynı zamanda kurucusu olan Huey P. Newton o dönemde başlayan BPKD'den ve Mao'nun yazılarından etkilenir ve ana slogan olarak **“Halka hizmet et”**i benimser. Mali kaynağı sağlamak için Panterler, Berkley Üniversitenin önünde Mao'nun kızıl kitabını satarlar. Newton, Panter lideri olarak ilk tutuklamasının ardından Çin'e gider ve Çu En Lai ile buluşur. 1973'te **ÇKP, Kara Panter Partisini ABD'nin en önemli ve etkili kurtuluş hareketi olarak nitelendirir.**

Panterler aynı zamanda kendi ülkesinde Malcolm'un başlattığı 10 maddelik programı tamamladı. İlk militan eylemler polis şiddetine karşı gerçekleştirildi. Arabalarda silahlarla dolaşıp nerede polis insanları terörize ediyorsa müdahale ediyorlardı. Bu eylemler ulusal çapta yankı buldu. Kısa zaman içinde ülkenin her yerinde Panter büroları açıldı.

Panterlerin eylemlerinde sıkça başvurdukları bir yasa vardı, bu yasa Kaliforniya'ya ait bir yasa idi. Bu yasaya göre her eyalet vatandaşı kendisini savunabilmesi için arabada bir tüfek taşıma hakkına sahipti. Aslında bu yasa devlet tarafından ilk olarak ırkçı Klu Klux Klan'ın özellikle güneyde yaptığı “siyah avı” için çıkarıldı ki faşistler rahat çalışsınlar diye. Panterler yasaları inceleyerek, bu yasaya başvurdu ve kendilerini korumak için silahlanmaya başladılar.

Birçok başarılı eylemden sonra, Amerika parlamentosu bu yasayı **Mulfor Act** adı altında değiştirmek istedi. Bu yasanın kararı 2 Mayıs 1967'de Ronald Reagan'ın da bulunduğu parlamentoda verilecekti. Panterler, içinde Bobby Seal'in de bulunduğu bir ekip oluşturdu. Ekip ellerinde silahlarla Sacramento Parlamentosunu bastı ve binanın içinde basın açıklaması yaptı, bu yasanın kaldırılmasının meşru olmadığını ilan ettiler. Bu görüntü tüm dünyaya yansıdı ve büyük destek aldı. Elbette bu eylem cevapsız kalmadı, devlet Seale ve 5 panter aktivisti tutukladı. Huey P. Newton'un çözümü ona bir polis memurunu öldürdüğü gerekçesiyle kurşunlandı ve ardından tutuklandı. Buna karşı tüm ülke çapında bir kampanya yürütüldü.

COINTELPRO

Egemenler de o dönemde sessiz sedasız durmuyordu, ABD'de de önlemler, özellikle **“parlamentoyu basmaya cüret eden negrolar”**a karşı alınmaya başlandı. Ağustos 1967'de FBI COINTELPRO oluşturdu. COINTELPRO'nun amacı “siyah nefret gruplarını/hareketlerini etkisizleştirmektir”. Eylül 1967'de FBI'in birinci adam J. Edgar Hoover, Kara Panterleri **“ülkenin iç güvenliği için en tehlikeli unsur”** olarak lanse etti. Panterlerin başka hareketlerden, özellikle Küba ve Çin'den destek görmesi onları daha da endişelendirdi. Bunun için COINTELPRO Afro-Amerika hareketlerin birleşmesini engelleme kararı aldı, aynı zamanda Afro-Amerikalı gençlere yönelik **uyuşturucuyu yayma ve ajanlaştırma** politikalarını uygulamaya başladı ve devlet başarı kazanabildi.

1971-1980 yılları arasında **BLA-Siyah Kurtuluş Ordusu** vardı. İçinde çok önemli Panterler yer aldı, mesela Joan Chesnard nam-ı diğer Assata Sakur gibi. Önemli militan eylemlere imza attı ancak fokoist bir bakışa sahip olan BLA çok uzun süre varlığını sürdüremedi.

Bugün KPP yok, 80'lerde dağılmaya başladı. **29 Ağustos 1989'da Huey P. Newton** bir uyuşturucu satıcısı tarafından kurşunlandı.

Ancak bugün ABD'de KPP'nin ilk yıllarındaki militan geleneği benimseyen hareketler bulunmaktadır. Hâla birçok eski Panter üyesi hapisnede bulunmaktadır, Mumia Abu Jamal, Sundikata Akoli gibi.

* “Devrim televizyonda yayınlanmayacak” başlıklı bir şiir ve beste Gil Scott Herron tarafından yazılmıştı. Bu şiir özellikle 70'li yıllarda bir slogan gibi kullanıldı. Devrimi televizyondan görmeyeceğiz, tekrarlanan bir dizi gibi olmayacak, devrimi **canlı yaşayacağız**, bu bir felsefedir: Diz üzerinde yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir!

Dosya

Yeni Demokrat Gençlik; emperyalizme, feodalizme, faşizme ve halk gençliği üzerine birer karabasan gibi çöken her türlü sömürü merkezine karşı, devrimci ilkeleri üzerinden bir mücadele yükseltmektedir.

68'in devrimci ruhunu YDG saflarında yükseltelim!

Ülkemiz devrimci gençlik hareketinin daha doğuş yıllarında yarattığı gelenek, miras büyük değerdedir. Bu mirası sahiplenmek, genişletip büyütmek YDG'ye hep daha fazla vücut vermektir. Bahsini ettiğimiz devrimci mirası 68 kuşağı bizlere bırakmıştır.

fazla vücut vermektir. Bahsini ettiğimiz devrimci mirası 68 kuşağı bizlere bırakmıştır.

Tüm dünyada dalga dalga yayılarak gelişen devrimci mücadele, öğrenci gençlik içinde de yankısını bulmuş ve ülkemiz de dahil birçok ülkede anti-emperyalist gençlik hareketleri dünya halklarının emperyalizme karşı gelişen mücadelelerinde farklı bir soluk mevzisi haline gelmiştir.

DEVİRİMCİ ATILIM, DEVİRİMCİ FEDAKÂRLIK

68 hareketinin 40. yılını geride bırakıyoruz. Ülkemizde 68, devrimci gençlik mücadelesi açısından tüm tecrübesizliği, saflığı, cüreti, militanlığı ve fedakarlığı üzerinden şekillenmiş, gelişmiş ve 71 devrimci kopuşuna zemin hazırlamıştır. Bu bakımdan 68 devrimci kuşağının bıraktığı zengin miras ve geleneğin değeri çok büyüktür bizler için. 6. Filoları defeden 68 kuşağı devrimcileri hem kendi mücadele deneyimlerinden hem de uluslararası komünist ve devrimci hareketlerin deneyimlerinden yararlanmış ve geliyordu. Nitekim sonuç olarak devrimci gençlik reformist ve revizyonist akımlara bel bağlamamış, gençli-

Yeni Demokrat Gençlik; emperyalizme, feodalizme, faşizme ve halk gençliği üzerine birer karabasan gibi çöken her türlü sömürü merkezine karşı, devrimci ilkeleri üzerinden bir mücadele yükseltmektedir. Anti-emperyalist, anti-faşist gençliğin en geniş kesimlerini kendi saflarında birleştirmek ve gençliğe dönük her türlü saldırının karşısında yer almak, halk gençliğinin kazanımlarını genişletmek, bunun üzerinden ise devrimci bir gençlik hareketi yaratmak YDG'nin esas perspektifidir.

Elbette kısa, orta ve uzun vadeli hedefleri net, sağlıklı bir işleyiş ve müdahale tarzını oluşturmuş bir örgüte ulaşmak devrimci mücadelemiz üzerinden serpilecektir. Fakat YDG'nin bu kriterlerde bir devrimci gençlik örgütü haline gelmesi, belli bir süreci gerektirmektedir. Bu süreci kısaltmak ise biz YDG'lilerin bahsettiğimiz doğrultuda ne kadar çok çalışacağımıza halk gençliğine hep daha fazla gitmeyi, hep en geniş kesimlere ulaşmayı ilke edinmemize bağlıdır.

Ülkemiz devrimci gençlik hareketinin daha doğuş yıllarında yarattığı gelenek, miras büyük değerdedir. Bu mirası sahiplenmek, genişletip büyütmek YDG'ye hep daha

6. Filoları defeden 68 kuşağı devrimcileri hem kendi mücadele deneyimlerinden hem de uluslararası komünist ve devrimci hareketlerin deneyimlerinden öğrenerek ilerliyor ve geliyordu. Nitekim sonuç olarak devrimci gençlik reformist ve revizyonist akımlara bel bağlamamış, gençliğin mücadele ateşini söndüren, onu pasifize eden her türlü "eski tüfeğe" sırtını dönmüş ve 68 devrimci kuşağı süreç içerisinde kendi önderlerini yaratarak teorik ve pratik alanda tümenden bir kopuşu gerçekleştirmiştir.

ğün mücadele ateşini söndüren, onu pasifize eden her türlü "eski tüfeğe" sırtını dönmüş ve 68 devrimci kuşağı süreç içerisinde kendi önderlerini yaratarak teorik ve pratik alanda tümenden bir kopuşu gerçekleştirmiştir.

68 kuşağının tanıkları dinlendiğinde veya dönemle ilgili belgeler incelendiğinde göze çarpan ilk şey kuşkusuz belli bir arayış sonucu oluşan muazzam öğrenme açlığı ve devrimci fedakarlık olur. Her yönüyle yüzünü halka dönmeye çalışan yoldaşlık ve dayanışma ruhunu en üst boyutlarda yaşayan, işçi sınıfının, köylülüğün ve emekçilerin gelişen her türlü mücadelesinin yanında yer alan bu kuşak doğal olarak sadece bu özellikleriyle bile ardıllarına zengin bir miras bırakmıştır.

O halde bu mirası yaşatmak ve genişletip büyütmek biz devrimci gençlerin boyun borcu olmalıdır. 68 devrimci atılımının tüm yönleri içerisinde biz YDG'lilerin en fazla önemsemesi gereken yönlerinin başında şüphesiz 6. Filo'ya karşı somutlanan anti-emperyalist mücadeledir. ABD 6. Filosu karşısında başlatılan kampanyalar süreçle beraber kendi önderlerini ve mücadele araçlarını yaratmıştır. Gençliğin bu dönemde yürüttüğü anti-emperyalist mücadele özellikle de Kemalizm'in etkilerinden yararlanmış ve bu zemin üzerinden şekillenmiyor olsa da ilerici halk gençliğinin tamamını bir arada ve aynı he-

defe doğru yönlendirmeyi başarmıştır.

Bugün YDG niteliği itibariyle tam da 68 kuşağının bıraktığı zengin mirastan, devrimci ruhtan Türkiye halk gençliğinin 6. Filolara karşı yürüttüğü kahraman mücadelesinden beslenerek bu mirasa sahip çıkıp ilerleterek ve özgün durumuyla birleştirerek gelişecektir.

Yeni Demokrat Gençlik kendi misyonunu kavradıkça, niteliğini yükselttikçe örgütlülüğünü güçlendirdikçe gelişecek, halk gençliğine daha fazla yakınlaşacaktır. Bugün politikamızda, örgütlenme tarzımızda vs. yakaladığımız mütevazı yönelim bizleri halk gençliğine daha fazla yakınlaştıracaktır.

Ancak bu yönelimi Hüseyinlerin samimiyetiyle, Yusulfların fedakarlığıyla, Sinanların cesaretiyle, Denizlerin militanlığıyla, Mahirlerin uzlaşmazlığı ve aydınlığıyla, İbrahimlerin baş eğmezliği, cüreti ve bilinciyle birleştirdiğimizde daha büyük adımların yaratıcıları olabiliriz.

Yeni Demokrat Gençler şunun bilincinde olmalıdır ki bu geleneği daha ileriye taşımak; ancak 68 devrimci ruhundan daha fazla öğrenmek, halk gençliğine daha fazla gitmek ve politikalarımıza daha fazla sarılmaktan ve olanca varlığımızla halkımıza halk gençliğine güvenmekten geçmektedir...

Bay Özgürlük

Amerika'nın Vietnam işgali dönemindeki dış politikasını eleştirel mizah ile inceleyen filmde olaylar; taytını çekmiş, dizliklerini kuşanmış, Amerikan futbolu oyuncusu görüntüsüyle süper kahraman Bay Özgürlük üzerinden incelenmektedir. Fransa'nın komünistler tarafından işgal edildiğini duyan süper kahramanımız kurtarıcı olarak Fransa'ya gider. Ancak kızıl Çinlilere ve Mujik adama karşı başarısız olduğunu anlayınca tüm ülkeyi yok etmeye karar verecektir.

YÖNETMEN: William Klein
OYUNCULAR: Delphine Seyring, John Abbey, Donald Pleasence

İstanbul'dan bir YDG'li

If! (Eğer)

Saygın bir İngiliz okulundaki gençler hem ilk gençlik sorunlarını yaşayıp kendilerini keşfetmeye başlar hem de sert otoriter bir rejimle karşı karşıya gelirler, sonuç silahlı ayaklanma olacaktır. 68'in karşı kültür hareketi birçok yerde öğrenci hareketlerini de beraberinde doğurmuştur. Bu ayaklanmalara farklı bir bakış açısı sunan film yayınlandığı yıllarda gerek cinsellik vurguları gerekse de şiddeti nedeniyle yoğun tartışmalara neden olmuş. Ülkemizde çok uzun süre yasaklı olduğu için gösterilemeyen film, ilk gösterimlerini de yoğun sansüre uğrayarak yapmış. Sık sık renkliden sepyaya, oradan siyah-beyaza gidip gelen bu kült film 3 öğrencinin kendilerini keşfedişlerini ve içerisindedeyadıkları sisteme başkaldırılarını anlatıyor.

YÖNETMEN: Lindsay Anderson

OYUNCULAR: Malcolm McDowell, David Wood, Richard Warwick.

68'in karşı kültür hareketi birçok yerde öğrenci hareketlerini de beraberinde doğurmuştur. Bu ayaklanmalara farklı bir bakış açısı sunan film yayınlandığı yıllarda gerek cinsellik vurguları gerekse de şiddeti nedeniyle yoğun tartışmalara neden olmuş.

Fırınların Saati

Ünlü yönetmen Fernando E. Solanas'ın Che Guevara'ya ve Latin Amerika'nın kurtuluşu için hayatını kaybedenlere ithaf ettiği ilk filmidir. Film üç bölümden oluşur 'Yeni Sömürgecilik ve Şiddet', 'Kurtuluş İçin Eylem' ve 'Şiddet ve Kurtuluş'. Arjantin devriminin önemli, simgelerinden biri olan film, Amerikan emperyalizmini, Arjantin burjuvazisini, faşizmi, ırkçılığı sert bir şekilde eleştirir. Avrupa 'auter' ve Hollywood sinemalarına karşı alternatif sinemanın, 'Üçüncü Sinemanın' başlangıcı sayılan bir başyapıt. (1968, 260')

YÖNETMENLER: Fernando E. Solonas, Octovio Gentino

ANLATANLAR: Maria De La Paz, Fernando E. Solonas, Edgardo Suarez.

Büyük Akşamlar Küçük Sabahlar

13 Mayıs 1968, ünlü Sorbonne işgali... Sorbonne'u işgal eden öğrenciler yönetmen ve fotoğrafçı William Klein'e "bizi çek" derler, "olayları bizim gözümüzden anlat". Klein da 1968'in Mayıs ve Haziran aylarında her gününü doğaçlama toplantıları, tartışmaları, sokak çatışmalarını, umutları, döneme rengini kazandıran herşeyi siyah-beyaz el kamerasıyla çeker. Hiçbir anlatıcı kullanmadan, sunucu, seslendirici ya da grafik kullanmadan kurgulanan, dönemi adeta bire bir yaşatan belgesel, başyapıt Büyük Akşamlar Küçük Sabahlar işte böyle ortaya çıkıyor. (1978, 240')

YÖNETMEN: William Klein

Ünlü yönetmen Fernando E. Solanas'ın Che Guevara'ya ve Latin Amerika'nın kurtuluşu için hayatını kaybedenlere ithaf ettiği ilk filmidir. Film üç bölümden oluşur 'Yeni Sömürgecilik ve Şiddet', 'Kurtuluş İçin Eylem' ve 'Şiddet ve Kurtuluş'.

Kathmandu sokaklarında devrim coşkusu

PARTIZAN

18 Mayıs'ı
Unutmadık
Unutturmayacağız